58

Carson McCullers

RĂSFRÎNGERI ÎNTR-UN OCHI DE AUR

Humanitas

Carson McCullers

RĂSFRÂNGERI ÎNTR-UN OCHI DE AUR

Traducere din engleză de
DOMNICA DRUMEA

Humanitas
2003

Reflections in a Golden Eye
1941

Cuprins

Despre autor
PARTEA ÎNTÂI
PARTEA A DOUA
PARTEA A TREIA
PARTEA A PATRA

Despre autor

CARSON McCULLERS s-a născut la 19 februarie 1917, în Columbus (Georgia) şi a fost fiica unui ceasornicar. A devenit scriitoare, mărturiseşte ea, datorită hazardului. Părinţii o destinaseră unei cariere de pianistă, astfel încât în 1935 pleacă la New York ca să se înscrie la Conservatorul Juilliard. Îşi pierde însă portofelul cu banii destinaţi studiilor, ceea ce o obligă să-şi ia un serviciu. Seara urmează totuşi, la universitate, cursuri de literatură şi de *creative writing*.

În 1936 îi apare prima nuvelă, iar în 1937 se căsătoreşte cu Reeves McCullers, şi el sudist, în Carolina de Nord, unde se stabilesc cei doi, tânăra scrie primul ei roman, *The Heart Is a Lonely Hunter* (Inima-i un vânător singuratic). Apărută în 1940, când autoarea avea numai 23 de ani, cartea o face imediat celebră. Întoarsă la New York, Carson McCullers ţine în timpul războiului un salon frecventat de boema artistică a vremii, scriitori, muzicieni, pictori: V. H. Auden, Paul şi Jane Bowles, Christopher Isherwood, Anais Nin, Richard Wright, Leonard Bernstein, Aaron Copland, Salvador Dali.

În 1941 publică *Reflections in a Golden Eye* (Răsfrângeri într-un ochi de aur), roman care îi întăreşte o reputaţie ambiguă, de scriitoare nevrotică şi cu înclinaţii perverse. În 1946 romanciera suferă un atac de inimă şi, încetul cu încetul, ajunge să ducă o viaţă de cvasi-infirmă, iar în 1953 soţul ei se sinucide. Carson McCullers moare în 1967, într-un spital din New York. Este socotită una dintre cele mai importante romanciere

americane, atât de critici, cât şi de scriitori ca Graham Greene sau Tennessee Williams.

SCRIERI:

The Heart Is a Lonely Hunter (1940);
Reflections în a Golden Eye (1941);
The Member of the Wedding (1946, adaptată pentru scenă în 1950 şi premiată ca piesa anului);
The Ballad of the Sad Cafe and Other Stories (1951);
The Square Root of Wonderful (teatru – 1958);
Clock Without Hands (1961).

Pentru Annemarie Clarac-Schwarzenbach

PARTEA ÎNTÂI

În vreme de pace, o unitate militară e un loc posomorât. Lucrurile nu-şi întrerup mersul, ci continuă să se întâmple iar şi iar, fără încetare. Luat în parte, planul general al unui fort se adaugă monotoniei existente – cazarma uriaşă de ciment, şirurile ordonate de case aparţinând ofiţerilor, construite una întocmai ca şi cealaltă, sala de sport, capela, terenul de golf şi bazinele de înot –, totul e proiectat conform unui anume model riguros. Dar poate că posomoreala unei garnizoane se datorează în primul rând izolării şi unui exces de timp liber şi siguranţă, fiindcă odată ce un bărbat intră în armată, de la el se aşteaptă numai să urmeze călcâiele din faţa lui. În acelaşi timp însă, într-o unitate militară se petrec uneori anumite lucruri care nu prea au loc des. Există un fort în Sud unde, în urmă cu câţiva ani, a fost comisă o crimă. Protagoniştii acestei tragedii au fost: doi ofiţeri, un militar, două femei, un filipinez şi un cal.

Militarul din povestea asta a fost soldatul Eligee Williams. Putea fi văzut adesea, târziu în după-amiază, stând singur pe una dintre băncile care mărgineau trotuarul din faţa cazărmii. Era un loc plăcut, fiindcă aici se afla un şir lung, dublu de arţari tineri care desenau pe pajişte şi pe alee umbre răcoroase, delicate, suflate de vânt. Primăvara, frunzele copacilor erau de un verde luminos care, odată cu venirea lunilor caniculare, căpăta o nuanţă mai întunecată şi odihnitoare. Toamna târziu străluceau într-un auriu aprins. Aici soldatul Williams stătea şi aştepta chemarea la masa de seară. Era un soldat tânăr şi tăcut şi în

cazarmă n-avea nici prieteni, nici duşmani. Chipul lui rotund, ars de soare trăda o anume inocenţă prevăzătoare. Buzele lui pline erau roşii, iar bretonul castaniu, ciufulit îi cădea pe frunte. În ochii a căror culoare era un amestec ciudat de chihlimbar şi maroniu i se citea o expresie mută, prezentă de obicei în privirea animalelor. La prima vedere, soldatul Williams părea să aibă un aer un pic greoi şi stingher. Dar era o impresie înşelătoare; se mişca fără zgomot şi cu agilitatea unei sălbăticiuni sau a unui hoţ. În mai multe rânduri, soldaţii care se crezuseră singuri erau uimiţi să-l vadă apărând ca din senin lângă ei. Mâinile lui erau mici, cu oase fine şi extrem de puternice.

Soldatul Williams nu fuma, nu bea, nu preacurvea şi nu juca jocuri de noroc, în cazarmă stătea singur şi constituia oarecum un mister pentru ceilalţi soldaţi. Soldatul Williams îşi petrecea cea mai mare parte din timpul său liber în pădurile care înconjurau garnizoana. Rezervaţia, întinsă pe cincisprezece mile, era un ţinut sălbatic şi neprihănit. Se găseau aici pini virgini gigantici, o mare varietate de flori, ba chiar şi animale sălbatice precum căprioara, mistreţul şi vulpea, în afară de călărie, soldatul Williams nu arăta interes pentru niciunul dintre sporturile puse la dispoziţia militarilor. Nimeni nu-l văzuse vreodată în sala de sport sau la bazinul de înot. Nici nu era cunoscut ca un om care să râdă, să se înfurie sau să sufere vreodată în vreun fel. Mânca sănătos de trei ori pe zi şi niciodată nu bombănea nemulţumit de mâncare, cum făceau ceilalţi soldaţi. Dormea într-o cameră care adăpostea un lung şir dublu de aproximativ trei duzini de paturi de campanie. Nu era o încăpere liniştită. Noaptea, după ce luminile se stingeau, se auzeau adesea sforăieli, înjurături şi gemete înăbuşite provocate de coşmaruri. Dar soldatul Williams se odihnea în tihnă. Doar uneori

se auzea dinspre patul lui foşnetul ascuns al vreunui ambalaj de bomboane.

Soldatul Williams era de doi ani în armată când fu trimis într-o zi la reşedinţa unui anume căpitan Penderton. Lucrul acesta se petrecu în felul următor: în ultimele şase luni, dat fiind că se pricepea la cai, soldatul Williams fusese însărcinat să se ocupe permanent de grajduri. Căpitanul Penderton telefonase sergentului-major de la garnizoană şi, din întâmplare, cum cei mai mulţi cai se aflau la manevre iar treburile la grajduri stagnau, soldatul Williams fu ales pentru această misiune specială. Natura sarcinii era simplă. Căpitanul Penderton voia ca o mică parte din pădurea aflată în spatele locuinţei sale să fie defrişată, astfel încât după aceea, când un grătar pentru fripturi avea să fie montat, să poată da petreceri în aer liber. Treaba aceasta presupunea cam o zi întreagă de lucru.

Soldatul Williams porni la îndeplinirea sarcinii pe la şapte şi jumătate dimineaţa. Era o zi de octombrie blândă şi însorită. Ştia deja unde locuia căpitanul, căci trecea adesea pe lângă casa lui când pleca să hoinărească prin pădure. De asemeni, îl cunoştea bine pe căpitan din vedere. De fapt, o dată se întâmplase să-i pricinuiască o uşoară neplăcere, în urmă cu un an şi jumătate, soldatul Williams lucrase ca striker pentru locotenentul aflat la comanda companiei de care aparţinea la vremea aceea, într-o după-amiază, locotenentul primi vizita căpitanului Penderton şi, în timp ce le servea aperitivele, soldatul Williams vărsă o ceaşcă de cafea pe pantalonii căpitanului. Pe lângă asta, acum îl vedea frecvent pe căpitan la grajduri şi avea în grijă calul soţiei sale – un armăsar maroniu care era de departe cel mai arătos cal din garnizoană.

Căpitanul locuia la periferia fortului. Casa lui, o construcţie din stuc cu două etaje şi opt camere, era asemeni celorlalte case de pe stradă, cu singura

diferenţă că era o casă mărginaşă. De ambele părţi, pajiştea ei se învecina cu pădurea rezervaţiei, în dreapta, singurul vecin apropiat al căpitanului era maiorul Morris Langdon. Casele de pe strada aceasta aveau vedere spre un gazon întins şi plat, închis la culoare, care servise până nu demult ca teren de polo.

Când soldatul Williams sosi, căpitanul ieşi ca să-i explice în amănunt ce-avea de făcut. Stejarii pitici şi tufele joase de mărăcini trebuiau defrişate, iar crengile copacilor mari care creşteau la mai puţin de şase picioare înălţime aveau să fie tăiate. Căpitanul îi indică drept limită a spaţiului în care urma să lucreze un stejar bătrân şi gros aflat cam la douăzeci de iarzi de pajişte. Pe una dintre mâinile lui albe şi grăsuţe, căpitanul purta un inel de aur. În dimineaţa aceasta era îmbrăcat în nişte pantaloni kaki trei sferturi, şosete înalte de lână şi un sacou de velur. Expresia feţei sale era severă şi încordată. Avea părul negru şi ochii de un albastru sticlos. Căpitanul nu păru să-l recunoască pe soldatul Williams şi îi dădu dispoziţiile într-o manieră nervoasă, afectată, îi spuse că voia ca treaba să fie gata în aceeaşi zi şi că o să revină înspre seară.

Soldatul lucră fără întrerupere toată dimineaţa. La prânz, se duse să mănânce în sala de mese. Pe la patru, treaba era încheiată. Făcuse chiar mai mult decât i se ceruse. Stejarul impunător care trasa hotarul avea o formă neobişnuită – ramurile dinspre pajişte erau îndeajuns de înalte pentru a se putea trece pe sub ele, dar cele din partea opusă măturau graţios pământul. Soldatul se chinuise mult să taie braţele acestea lăsate în jos. Apoi, după ce totul fu gata, se sprijini de trunchiul unui pin şi se puse pe aşteptat. Părea împăcat cu sine însuşi şi chiar mulţumit să stea acolo şi să aştepte mereu.

— Hei, ce cauţi aici? îl întrebă deodată o voce.

Soldatul o văzuse pe soţia căpitanului ieşind din spatele casei de alături şi traversând pajiştea înspre

el. O văzu, dar ea nu pătrunse în sfera întunecată a conştiinţei lui până când nu i se adresă.

— Vin de la grajduri, spuse doamna Penderton. Pasăre de Foc al meu a fost lovit.

— Da, doamnă, îi răspunse absent soldatul. Aşteptă o clipă să priceapă înţelesul vorbelor ei. Cum aşa?

— Habar n-am. Poate că a fost vreun catâr nenorocit sau poate că l-au lăsat cu iepele. Mi-am ieşit din minţi şi am întrebat de tine.

Soţia căpitanului se întinse într-un hamac atârnat între doi copaci la marginea pajiştii. Chiar şi în ţinuta în care era acum – cizme, pantaloni murdari de călărie foarte uzaţi la genunchi şi o haină cenuşie – era o femeie frumoasă. Chipul ei avea placiditatea uimită a unei madone, iar părul lins, de culoarea bronzului, şi-i purta strâns într-un coc, la ceafă, în vreme ce ea se odihnea acolo, servitoarea ei, o negresă tânără, veni aducând o tavă cu o sticlă de jumătate de whisky, un pahar şi apă. Doamna Penderton nu era mofturoasă cu băutura. Dădu pe gât două pahare de whisky simplu, urmate de o înghiţitură de apă rece. Nu-i mai spuse nimic soldatului şi nici el nu o mai întrebă despre cal. Niciunul nu părea să-şi dea seama în niciun fel de prezenţa celuilalt. Soldatul se sprijini la loc de trunchiul pinului şi rămase nemişcat, privind în gol.

Soarele de toamnă târzie arunca o ceaţă luminoasă peste brazdele de iarbă crudă, plantată pentru iarnă, ale pajiştii şi chiar în pădure soarele pătrundea prin locurile în care frunzişul nu era atât de des ca să arunce ţesături de aur incandescent pe pământ. Apoi, dintr-odată, soarele dispăru. Aerul se răci şi începu să adie un vânt uşor, pur. Venise vremea retragerii. De departe se auzi sunetul goarnei, limpede din cauza distanţei, şi din păduri îi răspunse ecoul, cu un sunet ascuţit, pierdut. Era aproape noapte.

În acest moment, căpitanul Penderton se înapoie. Îşi parcă maşina în faţa casei şi porni de îndată să traverseze pajiştea pentru a vedea cum mersese treaba. Îi dădu bineţe soţiei sale şi îl salută scurt pe soldatul care luase acum o poziţie mai degrabă relaxată în faţa lui. Căpitanul cercetă cu privirea spaţiul defrişat, îşi trosni brusc degetele şi buzele i se alungiră într-o grimasă subţire, împietrită, îşi întoarse ochii albaştri, luminoşi asupra soldatului. Apoi spuse pe un ton foarte liniştit:

— Soldat, ideea era să munceşti până la stejarul acela mare.

Soldatul primi remarca în tăcere. Chipul lui rotund, serios nu se clinti.

— Instrucţiunile erau ca pământul să fie curăţat doar până la stejar, continuă ofiţerul pe un ton mai ridicat. Se îndreptă cu trupul ţeapăn spre copacul cu pricina şi arătă spre ramurile ciuntite şi despuiate de frunze.

— Felul în care crengile atârnau până jos şi formau un paravan care izola restul pădurii era tot farmecul. Acum totul e distrus.

Agitaţia căpitanului părea să aibă o cauză mult mai puternică decât certitudinea unei nenorociri. Aşa cum stătea singur în pădure, părea un om scund.

— Ce vrea căpitanul să fac? întrebă soldatul Williams după o lungă pauză.

Doamna Penderton izbucni brusc în râs şi puse un picior pe pământ ca să facă vânt hamacului.

— Căpitanul vrea să aduni crengile şi să le cosi la loc.

Soţul ei nu părea amuzat.

— Aici! îi zise soldatului. Adu nişte frunze şi împrăştie-le pe pământ ca să acoperi locurile goale de unde au fost tăiate tufele. După care eşti liber.

Îi lăsă un bacşiş soldatului şi intră în casă.

Soldatul Williams se îndreptă încet spre pădurea întunecată ca să adune frunzele căzute. Soţia

căpitanului se legăna cu hamacul şi părea pe cale să adoarmă. Cerul se umplu de o lumină palidă, galbenă şi rece şi totul se cufundă în tăcere.

În seara aceasta, căpitanul Penderton era într-o dispoziţie proastă. Intrând în casă, se duse direct în cabinetul său. Era o încăpere mică, proiectată iniţial ca verandă şi în care se ieşea din camera de zi. Căpitanul se instala la masa de lucru şi deschise un carnet gros.

Desfăşură o hartă în faţa sa şi scoase ruleta dintr-un sertar, în ciuda acestor pregătiri, nu era în stare să se concentreze. Se sprijini de birou cu capul în mâini şi cu ochii închişi.

Nervozitatea de care era cuprins se datora în parte neplăcerii provocate de soldatul Williams. Se enervase când văzuse că tocmai soldatul acesta îi fusese trimis. Dintre toţi militarii din garnizoană existau pesemne doar şase oameni ale căror chipuri le cunoştea. Pe toţi soldaţii îi trata cu un dispreţ plictisit. Pentru el ofiţerii şi oamenii de rând aparţineau probabil aceluiaşi gen biologic, dar erau specii complet diferite. Căpitanul îşi amintea bine incidentul cu cafeaua vărsată, fiindcă îi stricase un costum scump şi nou-nouţ. Era din mătase grea chinezească şi pata nu mai ieşise niciodată complet. (Când nu se afla în unitate, căpitanul purta întotdeauna uniforma, dar în toate ocaziile sociale la care lua parte împreună cu ceilalţi ofiţeri, purta haine civile şi se ţinea foarte dichisit.) Pe lângă acest incident, soldatul Williams era asociat în mintea căpitanului cu grajdurile şi cu Pasăre de Foc, calul soţiei sale – o asociere neplăcută. Iar acum boacăna cu stejarul pusese capac la toate. Aşezat la birou, căpitanul se lăsă în voia unui vis cu ochii deschişi, scurt şi răutăcios – îşi imagină o situaţie fantastică în care îl prindea pe soldat încălcând legea într-un fel sau altul, iar lui însuşi îi revenea rolul cel mai important în trimiterea soldatului la curtea marţială. Asta îi aduse oarecare consolare, îşi turnă o ceaşcă de ceai

din termosul de pe birou şi se cufundă în alte probleme, mult mai adecvate. Starea de nervozitate a căpitanului din seara aceasta avea multe cauze. Personalitatea sa se deosebea în anumite privinţe de cea a oamenilor obişnuiţi. Se afla într-o relaţie oarecum ciudată cu cele trei fundamente ale existenţei – viaţa însăşi, sexul şi moartea. Din punct de vedere sexual, căpitanul realiza în fiinţa sa un echilibru delicat între elementele masculine şi feminine, cu sensibilităţile ambelor sexe şi cu puterile active ale nici unuia dintre ele. Pentru o persoană mulţumită să se retragă puţin din fata vieţii şi capabilă să-şi adune laolaltă toate pasiunile împrăştiate şi să se lase cu totul absorbită într-o muncă impersonală, o artă anume sau chiar o idee fixă cum ar fi încercarea de a da o formă pătrată cercului – pentru o asemenea persoană tipul acesta de existenţă e destul de suportabil. Căpitanul avea munca sa şi nu se risipea inutil; se spunea că îl aştepta o carieră strălucită. Pesemne că nu ar fi simţit această nevoie acută, această zădărnicie, dacă la mijloc n-ar fi fost soţia sa. Însă din cauza ei suferea. Avea o tristă predispoziţie pentru a se îndrăgosti de amanţii soţiei sale.

Cât despre raporturile cu celelalte două fundamente, poziţia sa era destul de simplă, între cele două instincte majore, viaţa şi moartea, balanţa atârna greu într-o parte – spre moarte. Din această cauză, căpitanul era un laş.

Căpitanul Penderton era, în plus, şi un fel de savant. De-a lungul anilor, când fusese un locotenent tânăr şi necăsătorit, avusese ocazia să citească mult, deoarece camarazii săi ofiţeri aveau grijă să evite camera lui din reşedinţa celibatarilor sau să-l viziteze câte doi sau în grupuri. Mintea sa era plină cu statistici şi informaţii de o exactitate scolastică. De pildă, putea să descrie amănunţit bizarul aparat digestiv al unei moluşte sau istoria vieţii unui trilobit. Vorbea şi scria cu uşurinţă în trei limbi. Ştia puţină astronomie şi citise multă

poezie. Dar în ciuda cunoştinţelor lui din atâtea domenii diferite, căpitanul nu avusese niciodată vreo idee originală. Pentru că formarea unei idei implică fuziunea a două sau mai multe fapte cunoscute. Iar căpitanul nu avea curajul necesar pentru asta.

În vreme ce stătea singur la biroul său, incapabil să lucreze, nu se întrebă ce simţea. Se gândi iarăşi la chipul soldatului Williams. Apoi îşi aminti că soţii Langdon, din vecini, urmau să cineze cu ei în seara aceea. Maiorul Morris Langdon era amantul soţiei sale, dar căpitanul nu-şi bătu capul cu asta. În schimb îşi aduse brusc aminte de o seară de demult, chiar după ce se însurase, în seara aceea îndepărtată simţise aceeaşi nervozitate tristă şi alesese să se destindă într-un mod ciudat. Mersese cu maşina într-un oraş de lângă unitatea militară la care se afla atunci, parcase maşina şi se plimbase multă vreme pe străzi. Era o noapte de iarnă târzie. În cursul acestei plimbări, căpitanul dădu peste un pui de pisică ghemuit în pragul unei case. Puiul de pisică găsise adăpost şi se încălzise; când căpitanul se aplecă spre el, văzu că torcea, îl ridică şi simţi cum îi vibrează în palmă. O lungă bucată de vreme se uită la faţa mică, moale şi delicată şi mângâie blana caldă. Puiul de pisică era la vârsta când deschidea prima oară larg ochii lui limpezi şi verzi, în cele din urmă, căpitanul luă cu el puiul de pisică mai departe, pe stradă. La colţ se afla o cutie poştală şi după ce privi repede în jur, trase capacul îngheţat al cutiei şi strecură puiul de pisică înăuntru. După care îşi văzu în continuare de drum.

Căpitanul auzi cum se trânteşte uşa din spate şi se ridică de la birou, în bucătărie, soţia lui stătea rezemată de o masă, în timp ce Susie, servitoarea de culoare, îi scotea cizmele. Doamna Penderton nu era sudistă get-beget. Se născuse şi crescuse în armată, iar tatăl ei, care cu un an înainte să se pensioneze căpătase gradul de brigadier general, se

trăgea de pe Coasta de Vest. Mama ei se născuse totuşi în Carolina de Sud. Iar în purtarea ei, soţia căpitanului dovedea destule însuşiri de sudistă. Soba lor nu era acoperită cu o crustă formată de pe urma atâtor generaţii de murdărie cum fusese soba bunicii ei, dar nu era în niciun caz curată. Doamna Penderton ţinea de asemenea la multe alte idei vechi din Sud, cum ar fi credinţa că pastele făinoase sau pâinea nu sunt bune de mâncat dacă nu sunt frământate pe o masă cu tăblia de marmură. Din această cauză, odată, când căpitanul fusese detaşat la cazărmile din Schofiled, căraseră după ei, tot drumul până în Hawai şi înapoi, masa pe care ea stătea acum. Dacă soţia căpitanului dădea peste vreun fir de păr negru şi creţ în mâncare, îl ştergea calmă pe şerveţel şi se bucura mai departe de masă fără să clipească.

— Susie, zise doamna Penderton, şi oamenii au pipote cum au găinile?

Căpitanul stătea în prag şi nici soţia sa, nici servitoarea nu îl observară. După ce scăpă de cizme, doamna Penderton se apucă să umble desculţă prin bucă tărie. Luă o bucată de jambon din cuptor şi presără pe vârf zahăr ars şi pesmet, îşi turnă încă o băutură, de data aceasta doar o jumătate de pahar, şi într-un acces neaşteptat de vitalitate, execută un scurt shag-dance. Purtarea soţiei sale îl enerva la culme pe căpitan şi ea o ştia.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Leonora, du-te sus şi pune-ţi nişte papuci.

În loc de răspuns, doamna Penderton fredona pentru sine o melodie scurtă şi stranie şi trecu pe lângă căpitan în camera de zi.

Soţul ei se luă după ea.

— Arăţi ca o cerşetoare cum te învârţi în halul ăsta prin casă.

În şemineu fusese făcut focul şi doamna Penderton se aplecă să-l aţâţe. Chipul ei plăcut, cu trăsături delicate era foarte îmbujorat, iar deasupra

buzei superioare îi străluceau mici broboane de sudoare.

— Soţii Langdon trebuie să sosească în orice moment şi înţeleg că tu ai de gând să apari la cină în ţinuta asta, nu?

— Sigur, zise ea. Şi de ce nu, mofturilă? Căpitanul spuse pe un ton rece şi zeflemitor:

— Mă dezgusti.

Răspunsul doamnei Penderton fu un hohot de râs brusc, un hohot în acelaşi timp blând şi sălbatic, ca şi cum ar fi primit o veste scandaloasă îndelung aşteptată sau s-ar fi gândit la o glumă cu subînţeles, îşi scoase jerseul, îl făcu ghem şi îl aruncă într-un colţ al încăperii. Pe urmă îşi desfăcu fără grabă nasturii de la pantalonii de călărie şi ieşi din ei. Cât ai zice peşte rămase goală lângă şemineu. În lumina cu sclipiri aurii şi portocalii a focului, se profila trupul ei minunat, îşi ţinea umerii drepţi, aşa încât conturul claviculei era fin şi ascuţit. Intre sânii rotunzi se zăreau vene albastre, delicate. În câţiva ani, trupul avea să-i fie în plină floare ca un trandafir cu petalele gata să se scuture, însă acum rotunjimile fine erau controlate şi menţinute prin sport. Deşi stătea aproape nemişcată şi liniştită, trupul îi era străbătut de o vibraţie subtilă, ca şi cum, dacă i-ai fi atins carnea tare, ai fi simţit circuitul viu şi încet al sângelui strălucitor de dedesubt, în timp ce căpitanul se uita la ea cu indignarea stupefiată a unui om care a primit o palmă peste obraz, ea se îndreptă senină către vestibulul aflat la baza scărilor. Uşa de la intrare era deschisă şi din noaptea întunecată de afară năvăli o rafală de vânt care-i ridică o şuviţă rebelă din părul de culoarea bronzului.

Ajunsese deja la jumătatea scărilor când căpitanul îşi reveni din şoc. Se năpusti tremurând în urma ei.

— Te omor! zise el cu o voce înăbuşită. O s-o fac! O s-o fac!

Se ghemui cu mâna pe balustradă şi cu un picior pe a doua treaptă de parcă ar fi fost gata să sară după ea.

Ea se întoarse încet şi îl privi o clipă cu nepăsare, înainte să vorbească.

— Băiete, ai fost vreodată luat de guler şi târât afară şi ciomăgit de o femeie goală?

Căpitanul rămase în poziţia în care îl lăsase ea. Apoi îşi odihni capul pe braţul întins şi se sprijini cu toată greutatea de balustradă. Scoase din gâtlej un sunet aspru ca un suspin, dar pe chipul lui nu se zărea nicio lacrimă. După un timp se ridică în picioare şi îşi şterse gâtul cu batista. Numai atunci băgă de seamă că uşa de la intrare era deschisă, casa puternic luminată şi toate storurile ridicate. Simţi o senzaţie stranie de greaţă. Oricine ar fi putut să treacă pe strada întunecată din faţa casei. Se gândi la soldatul pe care îl lăsase cu puţin timp în urmă la marginea pădurii. Chiar şi el ar fi putut vedea cele întâmplate. Căpitanul se uită în jur cu o privire îngrozită. Apoi se duse în cabinetul său, unde ţinea ascunsă o carafă de brandy vechi şi tare.

Leonora Penderton nu se temea de oameni sau de fiare, nici de diavol; pe Dumnezeu nu-l cunoscuse niciodată. Când se pomenea numele Domnului, ea se gândea numai la bătrânul ei tată, care obişnuia uneori să citească din Biblie în vreo după-amiază de duminică. Despre cartea aceea îşi amintea limpede două lucruri: unul că Iisus fusese crucificat într-un loc numit Golgota şi celălalt că o dată El se dusese undeva călare pe un măgar, dar ce fel de om e acela care ar vrea să călărească un măgar?

După cinci minute, Leonora Penderton uitase complet de scena pe care i-o făcuse soţului ei. Dădu drumul la apă în cada de baie şi îşi pregăti hainele de seară. Leonora Penderton era subiectul multor bârfe entuziaste printre doamnele din garnizoană. Potrivit acestora, aventurile ei trecute

şi prezente erau un amestec bogat de isprăvi amoroase. Dar ceea ce se vehicula erau în cea mai mare parte zvonuri şi ipoteze – fiindcă Leonora Penderton era o persoană căreia îi plăcea siguranţa şi care detesta complicaţiile. Când se măritase cu căpitanul fusese virgină. La patru nopţi după nuntă era încă virgină, iar într-a cincea noapte statutul ei se schimbă doar atât cât să o lase oarecum nedumerită. Cât priveşte restul, ar fi greu de spus. Probabil că îşi plănuia aventurile conform unui sistem propriu – după calculele ei acordându-i bătrânului colonel din Leavenworth numai jumătate din sumă, iar tânărului locotenent din Hawai câteva unităţi, însă de doi ani încoace fusese numai maiorul Morris Langdon şi nimeni altcineva, împreună cu el, se simţea mulţumită.

În unitate, Leonora era recunoscută ca fiind o gazdă ospitalieră, o sportivă excelentă şi chiar o mare doamnă. Cu toate acestea, era ceva la ea care îi punea în încurcătură pe prietenii şi pe cunoştinţele sale. Simţeau că există un element în personalitatea ei pe care nu-l puteau numi cu precizie, în realitate, Leonora era puţin slabă de minte.

Acest trist adevăr nu ieşea la iveală la petreceri sau la grajduri sau la masă. Existau doar trei persoane care îl înţelegeau: bătrânul ei tată, generalul, care nu se linişti până nu o văzu la adăpostul unei căsnicii; soţul ei, care considera faptul acesta o stare firească a tuturor femeilor sub patruzeci de ani; şi maiorul Morris Langdon, care o iubea cu atât mai mult. Nici ameninţată cu tăierea capului, n-ar fi fost în stare să înmulţească doisprezece cu treisprezece. Dacă era absolut obligatoriu să compună o telegramă de mulţumire către unchiul ei pentru un cec oferit de ziua ei sau o scrisoare prin care să comande un căpăstru nou, lucrul acesta reprezenta pentru ea o întreprindere deosebit de serioasă. Se închidea în bucătărie împreună cu Susie, într-o izolare propice studiului.

Se aşezau la o masă dotată din belşug cu hârtie şi câteva creioane frumos ascuţite. Pe urmă, după ce sfârşeau de transcris ultima ciornă, erau amândouă sleite de puteri şi dornice să bea în tihnă ceva revigorant.

În acea seară, Leonora Penderton se bucură pe îndelete de baia caldă. Se îmbrăcă fără grabă în hainele pe care le aşezase deja pe pat. Purta o fustă gri, simplă, un pulover albastru de lână de Angora şi cercei cu perle. La ora şapte coborî din nou, iar oaspeţii se aflau deja acolo şi o aşteptau.

Ea şi maiorul găsiră că cina era excelentă. Felul întâi fu o supă simplă. Urmară jambonul cu sfeclă stropită cu ulei din belşug şi cartofi zaharisiţi care, în lumină, aveau culoarea străvezie a chihlimbarului şi erau acoperiţi din abundenţă cu sos dulce. Pe masă se găseau chifle şi cornuri fierbinţi. Susie trecu pe la fiecare cu legumele doar o dată şi lăsă pe masă vasul din care servea, între maior şi Leonora, fiindcă aceştia doi erau mari gurmanzi. Maiorul se sprijinea cu cotul de masă şi se simţea foarte în largul lui. Chipul său arămiu avea o expresie simplă, jovială şi prietenoasă; se bucura de mare trecere atât printre ofiţeri, cât şi printre ceilalţi oameni. În afară de pomenirea accidentului lui Pasăre de Foc, aproape că nu mai vorbiră despre altceva. Doamna Langdon de-abia se atinse de mâncare. Era o femeie oacheşă, micuţă şi fragilă, cu un nas mare şi o gură sensibilă. Era foarte bolnavă şi lucrul acesta era vizibil. Nu suferea numai de boala aceasta fizică, ci fusese chinuită până în măduva oaselor de inimă rea şi de îngrijorare, aşa că acum era pe cale să se smintească de-a binelea. Căpitanul Penderton stătea foarte drept, ţinându-şi coatele apropiate de corp. La un moment dat, îl felicită cordial pe maior pentru o medalie pe care acesta o primise. De câteva ori în timpul mesei lovi uşor buza cupei sale cu apă şi ascultă clinchetul limpede, rezonant. Ca desert avură plăcintă caldă cu carne. Apoi toţi

patru trecură în salon, ca să încheie seara cu un joc de cărţi şi puţină conversaţie.

— Draga mea, eşti o bucătăreasă grozavă, zise maiorul pe un ton satisfăcut.

La masă cei patru nu fuseseră singuri. În întunericul de toamnă de afară, stătea un om care îi urmărea în tăcere. Noaptea era rece, iar aerul înţepător din pricina miresmei puternice a pinilor. Vântul cânta în pădurea din apropiere. Pe cer sclipeau stele îngheţate. Omul care îi privea stătea atât de aproape de fereastră încât răsuflarea lui lăsa aburi pe geamul rece.

Într-adevăr, soldatul Williams o văzuse pe doamna Penderton plecând de lângă şemineu şi urcând scările spre baie. Iar tânărul soldat nu mai văzuse în viaţa lui o femeie goală. Fusese crescut într-o familie formată exclusiv din bărbaţi. De la tatăl său, care ţinea o gospodărie alcătuită dintr-un singur catâr şi care predica duminica în lăcaşul Domnului, învăţase că femeile purtau în ele o boală contagioasă îngrozitoare, care îi orbea pe bărbaţi şi îi făcea neputincioşi şi condamnaţi la chinurile iadului. Şi în armată auzea vorbindu-se des despre boala asta rea, iar o dată pe lună până şi el era consultat de doctor pentru a vedea dacă a atins vreo femeie. De la opt ani, soldatul Williams nu simţise niciodată dorinţa de a atinge, de a privi o femeie sau de a-i vorbi.

Zăbovise cu adunatul frunzelor jilave şi putrede de toamnă din inima pădurii. Când, în sfârşit, sarcina fu împlinită, traversase pajiştea căpitanului cu gândul de a merge la masa de seară, întâmplător, aruncă o privire spre vestibulul puternic luminat. Şi din acel moment nu mai găsi în el imboldul de a pleca mai departe. Rămase nemişcat în noaptea tăcută cu braţele atârnându-i moi pe lângă corp. Când la masă fu tăiat jambonul, înghiţi în sec cu durere, însă nu încetă să o fixeze pe soţia căpitanului cu o privire gravă, adâncă. Expresia mută a chipului nu-i fusese schimbată de

experienţă, însă din când în când îşi îngusta ochii căprui deschis de parcă şi-ar fi alcătuit în gând vreo schemă subtilă. După ce soţia căpitanului părăsi sufrageria, el mai rămase acolo o bucată de vreme. Apoi, foarte încet, se răsuci să plece. Lumina din spatele său îi proiecta umbra mare şi estompată pe iarba moale a pajiştii. Soldatul mergea ca un om împovărat de un vis întunecat, iar paşii săi nu făceau niciun zgomot.

PARTEA A DOUA

A doua zi, dis-de-dimineaţă, soldatul Williams se duse la grajduri. Soarele nu răsărise încă şi aerul era lipsit de culoare şi rece. Fâşii lăptoase de ceaţă se agăţau de pământul jilav, iar cerul era gri-argintiu. Cărarea care ducea la grajduri trecea pe lângă o râpă înaltă de pe care puteai cuprinde cu vederea întreaga rezervaţie. Pădurea se îmbrăcase toată în culorile toamnei şi risipite prin verdele negricios al coniferelor răsăreau pete aprinse de galben şi stacojiu. Soldatul Williams mergea încet pe cărarea acoperită de frunze. Din când în când se oprea locului şi rămânea complet nemişcat, în poziţia cuiva care ascultă o chemare de departe. Pielea lui bronzată se îmbujora în aerul dimineţii şi pe buzele sale se mai zăreau încă dârele albe de lapte, de la micul dejun. Tot zăbovind şi oprindu-se în felul acesta, ajunse la grajduri odată cu ivirea soarelui pe cer.

Înăuntrul grajdurilor era încă aproape întuneric şi nu se afla nimeni prin preajmă. Aerul era închis, cald şi dulce-amărui. Când trecu printre boxe, soldatul auzi răsuflarea liniştită a cailor, un fornăit somnoros şi un nechezat. Ochi muţi, luminoşi se întoarseră spre el. Tânărul soldat scoase din buzunar un pliculeţ de zahăr şi numaidecât mâinile îi deveniră calde şi lipicioase de la bale. Intră în boxa unei iepe mici, căreia i se apropia sorocul să fete. O bătu uşor peste pântecul umflat şi rămase un timp cu braţele în jurul grumazului ei. Pe urmă dădu drumul catârilor în ţarc. Soldatul nu se mai afla singur cu animalele – îndată veniră la lucru şi ceilalţi bărbaţi. Era sâmbătă, o zi încărcată, fiindcă

dimineaţa se ţineau orele de călărie pentru copiii şi femeile din unitate, în scurt timp, grajdurile se umplură de zgomotele discuţiilor şi ale paşilor grei; în boxele lor, caii erau tot mai neastâmpăraţi.

În dimineaţa aceasta, doamna Penderton sosi printre primii călăreţi. Ca de obicei, o însoţea maiorul Langdon. Astăzi, căpitanul Penderton li se alăturase şi el, lucru neobişnuit, deoarece de regulă el ieşea să călărească singur, târziu după-amiaza. Cei trei stăteau pe gardul padocului aşteptând să li se înşeueze caii. Soldatul Williams îl aduse pe Pasăre de Foc mai întâi. Rana de care se plânsese soţia căpitanului cu o zi în urmă fusese mult exagerată. Pe piciorul stâng din faţă al calului, se vedea o zgârietură uşoară, care fusese unsă cu iod. În timp ce era condus în lumina strălucitoare a soarelui, calul îşi rotunji nerăbdător nările şi îşi întoarse gâtul lung ca să privească în jur. Părul ţesălat îi era moale ca satinul, iar coama bogată îi lucea în soare.

La prima vedere, calul părea prea mare şi îndesat pentru un pursânge. Pulpele lui masive erau late şi cărnoase iar picioarele destul de groase. Dar păşea cu o graţie învăpăiată, desăvârşită şi odată la Camden îl întrecuse pe propriul lui strămoş care era campion. După ce doamna Penderton încalecă, se ridică în aer de două ori şi încercă să ţâşnească spre potecă. Apoi, opintindu-se în zăbală, cu grumazul arcuit şi coada mult ridicată, calcă furios într-o parte şi o dâră uşoară de spumă i se ivi pe bot. În timpul acestei lupte între cal şi călăreţ, doamna Penderton râse zgomotos şi vorbi cu Pasăre de Foc pe un ton care vibra de patimă şi entuziasm:

— Ştrengar dulce ce eşti!

Lupta luă sfârşit la fel de brusc pe cât se pornise, într-adevăr, din moment ce tot tărăboiul acesta neserios avea loc în fiecare dimineaţă, nu mai putea fi vorba despre o luptă adevărată. Atunci când calul, prost dresat şi în vârstă de doi ani,

venise prima oară la grajduri, treaba fusese destul de serioasă. Doamna Penderton fusese aruncată de două ori din şa şi se lovise rău, iar o dată, când se întoarse din plimbarea călare, soldaţii observară că-şi muşcase adânc buza de jos şi avea jerseul şi cămaşa pătate de sânge.

Acum însă, această luptă scurtă din fiecare zi avea un aer teatral, afectat – era o pantomimă comică jucată pentru propriul lor amuzament şi spre folosul spectatorilor. Chiar şi atunci când dâra de spumă i se ivea la bot, calul se mişca plin de o anume graţie capricioasă, ca şi cum şi-ar fi dat seama că e privit. Iar după încheierea demonstraţiei, se liniştea şi scotea un oftat, aproape ca un soţ tânăr care-ar ofta amuzat, ridicând din umeri şi cedând voinţei unei soţii adorate şi puse pe harţă, în afara acestor false împotriviri, calul era acum perfect dresat.

Pentru toţi cei care practicau echitaţia în mod obişnuit, soldaţii de la grajduri născociseră porecle pe care le întrebuinţau în discuţiile dintre ei. Maiorului Langdon i se spunea Bizonul. Căpătase porecla aceasta fiindcă atunci când stătea în şa îşi prăbuşea umerii puternici şi grei şi îşi lăsa capul în jos. Maiorul era un bun călăreţ, iar ca tânăr locotenent fusese un excelent jucător de polo pe iarbă. Pe de j altă parte, căpitanul Penderton nu se pricepea deloc la călărie, deşi nu-şi dădea seama de asta. Şedea ţeapăn ca o scândură, respectând întocmai poziţia învăţată de la antrenor. Pesemne că n-ar fi călărit deloc dacă ar fi putut să se vadă de pe margine. Fesele i se lăbărţau şi jucau moale în sa. De aceea, printre soldaţi era cunoscut ca fiind căpitanul Fund Fleşcăit. Doamnei Penderton i se spunea pur şi simplu Doamna, atât de mare era respectul de care se bucura la grajduri.

În dimineaţa aceasta, cei trei călăreţi porniră într-o plimbare liniştită, cu doamna Penderton în frunte. Soldatul Williams îi urmări cu privirea până ce se făcură nevăzuţi, îşi dădu seama îndată, după

zgomotul copitelor pe cărarea bătucită, că o luaseră la galop. Acum soarele strălucea mai tare, iar albastrul cerului căpătase o nuanţă mai întunecată, caldă şi scânteietoare. În aerul proaspăt se simţea un miros de bălegar şi de frunze arse. Soldatul rămase acolo atât de mult încât, până la urmă, sergentul se apropie de el şi îi strigă plin de voie bună:

— Hei, adormitule, ai rămas cu ochii în soare?

Sunetul copitelor nu se mai auzea. Tânărul soldat îşi dădu părul de pe frunte şi se întoarse încet la treburile lui. Nu scoase o vorbă toată ziua.

Apoi, seara târziu, soldatul Williams se îmbrăcă în haine curate şi ieşi în pădure. Merse pe lângă marginea rezervaţiei până când ajunse la porţiunea de pădure pe care o defrişase pentru căpitanul Penderton. Casa nu mai era luminată puternic, cum fusese cu o seară înainte. Se vedea lumină doar într-o cameră din dreapta de la etaj şi în mica verandă spre care dădea camera de zi. Când se apropie, îl zări pe căpitan singur în cabinetul său; prin urmare, soţia căpitanului se afla în camera luminată de la etaj, care avea storurile trase. Asemeni tuturor caselor din cvartal, şi casa aceasta era nouă aşa încât tufele nu apucaseră încă să împânzească grădina, însă căpitanul mutase doisprezece copăcei lingustrum şi îi înşirase de o parte şi de cealaltă a casei, pentru ca locul să nu pară atât de sălbatic şi pustiu. Ascuns de aceste plante veşnic verzi cu frunziş des, soldatul nu putea fi observat cu uşurinţă de pe stradă sau din casa alăturată. Stătea atât de aproape de căpitan încât dacă fereastra ar fi fost deschisă, l-ar fi putut atinge cu mâna. Căpitanul şedea la birou cu spatele întors spre soldatul Williams. Se frământa întruna în timp ce studia. Lângă cărţile şi hârtiile de pe masa lui, se găseau o carafă din rubin, un termos cu ceai şi un pachet de ţigări. Sorbea ceai fierbinte şi vin roşu. La fiecare zece-cincisprezece minute, îşi punea o nouă ţigară în ţigaretul său de

chihlimbar. Lucră până la două noaptea, iar soldatul nu se dezlipi de lângă fereastră.

Noaptea aceasta fu începutul unei perioade ciudate. Soldatul îşi făcea apariţia în fiecare seară, apropiindu-se dinspre pădure, şi urmărea tot ce se petrecea în casa căpitanului. La ferestrele sufrageriei şi ale salonului erau perdele de dantelă prin care putea să vadă, dar el însuşi nu putea fi observat cu uşurinţă. Stătea lângă fereastră, privind înăuntru dintr-o parte, fără ca lumina să cadă pe chipul său. Nimic semnificativ nu se întâmpla înăuntru. Soţii Penderton plecau des de acasă şi nu se întorceau înainte de miezul nopţii. Odată primise şase oaspeţi la cină. Totuşi, cele mai multe seri le petreceau cu maiorul Langdon, care venea singur sau cu soţia. De obicei beau, jucau cărţi şi pălăvrăgeau în salon. Soldatul nu-şi lua ochii de la soţia căpitanului.

În decursul acestei perioade, în purtarea soldatului Williams se observă o schimbare. Nu renunţase încă la noul său obicei de a se opri brusc şi de a privi multă vreme în gol. Curăţa vreo boxă sau înşeua un cal când dintr-odată părea să cadă în transă. Stătea nemişcat şi uneori nici nu-şi dădea seama când era strigat. Sergentul de la grajduri băgă de seamă lucrul acesta şi se nelinişti. Observase uneori acest curios obicei la soldaţii tineri pe care îi apuca dorul de casa lor de la ţară şi de femei şi care plănuiau „să dea bir cu fugiţii”. Însă când sergentul îl luă la întrebări pe soldatul Williams, acesta răspunse că nu se gândea la nimic.

Tânărul soldat spunea adevărul. Deşi chipul îi trăda o concentrare neclintită, în mintea sa nu existau planuri sau gânduri de care să fie conştient, în el se reflecta adânc imaginea zărită în noaptea aceea când trecuse prin faţa vestibulului luminat din casa căpitanului. Dar nu se gândea stăruitor la Doamnă sau la altceva. Totuşi simţea nevoia să se oprească şi să aştepte în atitudinea aceasta de

transă, fiindcă într-un ungher îndepărtat al minţii sale începuse o germinaţie lentă şi întunecată.

La cei douăzeci de ani ai săi, soldatul acţionase de patru ori de capul său şi fără presiunea directă a împrejurărilor. Fiecare din aceste patru fapte fusese precedată de aceleaşi transe bizare. Prima faptă fusese cumpărarea bruscă, inexplicabilă, a unei vaci. La şaptesprezece ani, strânsese o sută de dolari din tăiatul şi culesul bumbacului. Cu banii aceştia îşi cumpărase vaca şi o botezase Piatră de Rubin. La ferma cu un catâr a tatălui său nu era nevoie de o vacă. Era ilegal să vândă lapte, fiindcă staulul lor provizoriu nu avea să treacă de inspecţia guvernului, iar cantitatea de lapte pe care vaca o dădea depăşea cu mult nevoile restrânsei lor familii, în dimineţile de iarnă, băiatul se trezea cu noaptea în cap şi se ducea cu o lanternă în staulul vacii, îşi lipea fruntea de coastele ei calde în timp ce o mulgea şi îi vorbea în şoapte blânde şi repezi, îşi vâra mâinile făcute căuş în găleata cu lapte spumos şi se apuca să bea cu înghiţituri lungi.

A doua faptă fu o declaraţie subită, violentă, a credinţei sale în Dumnezeu, întotdeauna şezuse liniştit pe una dintre băncile din spate ale bisericii unde tatăl său predica duminica. Dar într-o noapte de înviere, sărise deodată sus pe podium, îl strigă pe Dumnezeu scoţând nişte sunete stranii, sălbatice şi zvârcolindu-se pe podea. După aceea, timp de o săptămână se simţise stors de puteri şi niciodată nu mai găsi duhul sfânt în felul acesta.

A treia faptă fu o crimă pe care o comise şi reuşi să o tăinuiască. Iar a patra fu înscrierea în armată.

Toate aceste întâmplări se iviră pe neaşteptate şi fără vreo planificare conştientă. Totuşi, în mod ciudat, se pregătise pentru ele. De pildă, chiar înainte să-şi cumpere vaca, rămăsese privind în gol multă vreme, iar apoi scosese o anexă a hambarului folosit la depozitarea vechiturilor; când aduse vaca acasă, un loc era pregătit pentru ea. În acelaşi fel îşi rezolvase pe rând micile

treburi înainte de înrolare. Dar îşi dăduse seama cu adevărat că avea să-şi cumpere vaca abia după ce îşi numărase banii şi pusese mâna pe funie. Şi numai în momentul când trecu pragul biroului de recrutări impresiile vagi din mintea lui se condensase într-un gând şi înţelese astfel că avea să fie soldat.

De aproape două săptămâni, soldatul Williams cerceta pe furiş reşedinţa căpitanului, învăţase obiceiurile casei, în mod frecvent, servitoarea era în pat la ora zece. Când doamna Penderton îşi petrecea seara acasă, pe la unsprezece se ducea sus şi lumina din camera ei se stingea. De regulă, căpitanul lucra de pe la zece şi jumătate până la două noaptea.

Apoi, într-a douăsprezecea noapte, soldatul străbătu pădurea chiar mai încet decât de obicei. Văzu de departe casa luminată. Pe cer strălucea luna albă, iar noaptea era rece şi argintie. Silueta soldatului putea fi desluşită cu uşurinţă în vreme ce ieşea din pădure pentru a traversa pajiştea, în mâna dreaptă ţinea un briceag şi îşi înlocuise cizmele grosolane cu nişte pantofi de tenis. Din salon se auzeau voci. Soldatul se apropie de fereastră.

— Vreau o carte, Morris, zise Leonora Penderton. Dă-mi un număr mare de data asta.

Maiorul Langdon şi soţia căpitanului jucau o partidă de blackjack. Mizele erau grase, iar sistemul de calculare foarte simplu. Dacă maiorul câştiga toate fisele de pe masă, urma să-l aibă pe Pasăre de Foc o săptămână – dacă le câştiga Leonora, avea să primească o sticlă din whisky-ul ei preferat, în ultima jumătate de oră, maiorul adunase grămadă în faţa sa aproape toate fisele. Lumina focului îi îmbujora chipul frumos, iar el bătea cu călcâiul cizmei în podea un ritm militar. Părul negru începuse să-i încărunţească pe la tâmple; mustaţa tăiată scurt prinsese deja o culoare cenuşie care îi venea bine. În seara aceasta purta

uniformă. Şedea relaxat, cu umerii grei coborâţi şi părea împăcat şi mulţumit, în afară de clipele când îşi arunca privirea către soţia sa – atunci ochii săi luminoşi deveneau speriaţi şi rugători, în faţa lui, Leonora avea un aer serios, preocupat, în vreme ce se străduia să adune pe sub masă, pe degete, paisprezece cu şapte, în sfârşit, puse cărţile jos.

— M-am dus pe copcă?

— Nu, draga mea, zise maiorul. Exact douăzeci şi unu. Blackjack.

Căpitanul Penderton şi doamna Langdon şedeau în faţa şemineului. Niciunul nu se simţea defel în apele sale. În seara aceasta, erau amândoi cuprinşi de nervozitate şi vorbiseră cu o însufleţire îndârjită despre grădinărit. Agitaţia lor avea motive întemeiate. Zilele acestea, maiorul nu mai era deloc acelaşi om comod şi norocos care obişnuia să fie. Chiar şi Leonora simţea vag tristeţea generală. Dintr-o pricină anume, un fapt straniu şi tragic se petrecuse în mijlocul acestor patru oameni, cu câteva luni în urmă. Stăteau tot aşa, târziu într-o noapte, când deodată doamna Langdon, care avea febră mare, părăsi camera şi se duse ca o vijelie la ea acasă. Maiorul nu o urmă imediat, fiindcă era plăcut ameţit cu whisky. Pentru ca mai târziu Anacleto, servitorul filipinez al soţilor Langdon, să năvălească urlând în cameră, cu o privire atât de sălbatică încât se luară după el fără să scoată o vorbă. O găsiră pe doamna Langdon zăcând inconştientă, după ce îşi tăiase sfârcurile plăpânde cu foarfecele de grădină.

— Doreşte cineva ceva de băut? întrebă căpitanul.

Erau însetaţi cu toţii şi căpitanul se duse în bucătărie să mai aducă încă o sticlă de sifon. Profunda tulburare pe care o simţea se datora faptului că îşi dădea seama că lucrurile nu mai puteau rămâne aşa prea multă vreme. Şi, cu toate că legătura amoroasă dintre soţia sa şi maiorul Langdon îl chinuise din cale-afară, nu se putea

gândi la nicio posibilă schimbare fără să nu-l apuce groaza. Suferinţa sa fusese într-adevăr una destul de specială, fiindcă era tot atât de gelos pe soţia lui cât era pe iubirea ei. În ultimul an, ajunsese să simtă o consideraţie afectuoasă pentru maior, sentiment care se apropia cel mai mult de dragoste, din toate câte încercase vreodată. Mai mult decât orice altceva, tânjea să se facă remarcat în ochii acestui om. Îşi purta încornorarea cu o graţie cinică şi binevoitoare, care inspira respect în unitate. Acum, în timp ce îi turna o băutură maiorului, mâinile îi tremurau.

— Munceşti prea mult, Weldon, zise maiorul Langdon. Şi lasă-mă să-ţi spun un lucru – Nu merită. Sănătatea e cea mai importantă, fiindcă ce te faci fără ea? Leonora, mai vrei o carte?

În vreme ce îi umplea paharul doamnei Langdon, căpitanul evita să se uite în ochii ei. O ura atât de mult că de-abia suporta să o privească. Ea stătea foarte tăcută şi ţeapănă în faţa focului şi tricota. Chipul îi era îngrozitor de palid, iar buzele crăpate şi destul de umflate. Ochii ei erau negri, catifelaţi, plini de o strălucire febrilă. Avea douăzeci şi nouă de ani, cu doi ani mai puţin decât Leonora. Se spunea că avusese cândva o voce frumoasă, dar nimeni din unitatea aceasta nu o auzise vreodată cântând. În timp ce se uita la mâinile ei, căpitanul simţi un fior de scârbă. Mâinile ei erau atât de subţiri că păreau lipsite de vlagă, cu degete lungi, plăpânde şi ramificaţii delicate de vene verzui de la nodurile degetelor la încheietură. Erau de o paloare bolnăvicioasă în contrast cu lâna stacojie a puloverului pe care îl tricota. Adeseori, prin multe mijloace meschine şi subtile, căpitanul încerca să-i facă rău acestei femei. O detesta în primul rând din pricina indiferenţei totale pe care o manifesta faţă de el. De asemeni, o dispreţuia şi pentru că ea îi făcuse un serviciu – cunoştea şi ţinea secretă o chestiune

care, dacă ar fi dat naştere unor bârfe, ar fi putut să-l pună în cea mai incomodă postură.

— Încă un pulover pentru soţul tău?

— Nu, zise ea liniştită, încă nu m-am hotărât ce vreau să iasă din asta.

Alison Langdon dorea grozav de tare să plângă. Se gândea la copilaşul ei, Catherine, care murise cu trei ani în urmă. Ştia că ar trebui să se ducă acasă şi să-l lase pe servitorul ei, Anacleto, să o pregătească de culcare. Suferea şi era agitată. Până şi faptul că nu ştia pentru cine tricota puloverul constituia o sursă de nelinişte pentru ea. Se apucase de tricotat numai după ce aflase despre soţul ei. La început, îi împletise lui câteva pulovere. Pe urmă, tricotase un costum pentru Leonora. În primele luni, nu-i venise să creadă că el putea să-i fie atât de necredincios. Când, în cele din urmă, renunţase dezgustată la el, se ataşase cu disperare de Leonora. Astfel luă fiinţă una dintre acele prietenii ciudate între soţia înşelată şi obiectul iubirii soţului ei. Îşi dădu seama că acest ataşament morbid, emoţional, amestec hibrid de stupefacţie şi gelozie era nedemn de ea. Aşa că luă sfârşit de la sine.

Acum simţea că o podidesc lacrimile şi, ca să capete curaj, sorbi puţin whisky, deşi n-avea voie să consume băuturi alcoolice din cauza problemelor cu inima. Nici măcar nu-i plăcea gustul. Şi-ar fi dorit mult mai mult un păhărel de lichior dulce sau puţin sherry sau chiar o ceaşcă de cafea dacă s-ar fi putut. Însă acum sorbea din whisky fiindcă numai aşa ceva se găsea acolo, iar ceilalţi beau şi ei şi nu era nimic altceva de făcut.

— Weldon! strigă maiorul dintr-odată, soţia ta trişează! A tras cu ochiul să vadă dacă-i trebuie cartea.

— Nu, nu-i adevărat. M-ai prins înainte să apuc să o văd. Tu ce-ai acolo?

— Mă uimeşti, Morris, zise căpitanul Penderton. Nu ştiai că nu poţi avea niciodată

încredere într-o femeie, la cărţi?

Doamna Langdon urmărea această tachinare amicală cu o expresie plină de precauţie, întâlnită adesea în ochii persoanelor suferinde de multă vreme şi dependente de atenţia sau neglijenţa celorlalţi. Din noaptea în care se repezise acasă şi îşi făcuse rău, începuse să-i fie tot timpul ruşine şi silă de sine însăşi. Era convinsă că toată lumea care se uita la ea se gândea la fapta ei. De fapt, scandalul fusese ţinut secret; în afară de cei din cameră, numai doctorul şi infirmiera aveau cunoştinţă de cele întâmplate – şi tânărul servitor filipinez care îi fusese alături de la şaptesprezece ani şi care o adora. Acum se opri din tricotat şi îşi atinse maxilarele cu vârfurile degetelor. Ştia că ar trebui să se ridice şi să iasă din cameră şi să o rupă de tot cu soţul ei. Însă un sentiment de teribilă neputinţă puse stăpânire pe ea. Şi unde naiba să se ducă? Când încerca să se gândească la viitor, plăsmuiri ciudate i se cuibăreau în minte şi se trezea copleşită de o mulţime de constrângeri supărătoare. Ajunsese în punctul în care se temea de sine însăşi tot atât de mult pe cât se temea de ceilalţi. Şi tot timpul, incapabilă să scape, avea sentimentul că o pândea o mare nenorocire.

— Alison, ce e cu tine? întrebă Leonora. Ţi s-a făcut foame? E friptură de pui, felii, în frigider.

În ultimele luni, Leonora îi vorbea adesea doamnei Langdon într-un mod ciudat. Deschidea gura exagerat de mult ca să pronunţe cuvintele şi vorbea pe tonul grijuliu şi înţelept cu care-i vorbeşti unui biet idiot.

— E şi carne albă şi prăjită. Delicios. Mmmmm!

— Nu, mulţumesc.

— Eşti sigură, draga mea? întrebă maiorul. Nu vrei nimic?

— Mă simt bine. Dar te superi dacă…? Nu mai bate cu piciorul în podea. Mă deranjează.

— Scuză-mă, te rog.

Maiorul îşi retrase picioarele de sub masă, punându-şi-le unul peste altul, într-o parte. Aparent, maiorul credea cu naivitate că soţia sa nu bănuia nimic despre aventura lui amoroasă. Totuşi era din ce în ce mai greu să se agate de gândul acesta liniştitor; încordarea provocată de necunoaşterea adevărului îl pricopsise cu hemoroizi şi aproape că îi deranjase digestia perfectă. Se străduise şi chiar reuşise să considere nefericirea ei evidentă drept ceva morbid şi femeiesc, asupra căruia nu avea nicio autoritate, îşi aduse aminte de un incident petrecut la puţin timp după ce se căsătoriseră. O luase pe Alison la o vânătoare de prepeliţe şi, deşi ea se antrenase trăgând la ţintă, nu mai vânase niciodată. Speriaseră un stol şi el încă îşi amintea desenul schiţat de păsările zburătăcite în apusul de iarnă. Deoarece stătuse cu ochii pe Alison, doborâse o singură prepeliţă şi insistase curtenitor ca aceea să fie a ei. Însă când ea scoase pasărea din gura câinelui, se schimbase la faţă. Pasărea încă trăia, aşa că el îi sparse capul nepăsător, după care i-o dădu înapoi. Ea luă trupul acela mic, cald şi cu penele zburlite, care se strivise puţin în cădere, şi se uită în ochişorii negri, sticloşi şi lipsiţi de viaţă. După care izbucni în plâns. Asta era ceea ce maiorul înţelegea prin „femeiesc” şi „morbid”; şi unui bărbat nu-i făcea deloc bine să-şi bată capul cu aşa ceva. De asemeni, zilele acestea, când îl năpădeau grijile pentru soţia sa, maiorul se gândea instinctiv, ca la o măsură de protecţie, la un anume locotenent Weincheck, care era comandant de companie în batalionul maiorului şi prieten apropiat al lui Alison. Prin urmare, acum, când chipul ei îi tulbura conştiinţa, întrebă ca să se liniştească:

— Şi zici că ai petrecut după-amiaza cu Weincheck?

— Da. Am fost la dânsul, răspunse ea.

— Bravo. Şi cum l-ai găsit?

— Destul de bine.

Se hotărî pe loc să-i dea puloverul locotenentului Weincheck, căci lui avea să-i fie de folos, şi nădăjdui că nu-l făcuse prea lat în umeri.

— Tipul ăla! zise Leonora. Nu pot să înţeleg ce Dumnezeu găseşti la el, Alison. Bineînţeles, ştiu că vă adunaţi cu toţii şi purtaţi discuţii intelectuale, îmi spune „doamnă”. Nu mă poate suferi şi zice „Da, doamnă”, „Nu, doamnă”. Imaginează-ţi!

Doamna Langdon zâmbi oarecum silit, dar nu făcu niciun comentariu.

Aici s-ar cuveni să spunem câteva cuvinte despre acest locotenent Weincheck, deşi el nu prezenta interes pentru nimeni altcineva din unitate în afară de doamna Langdon. La slujbă nu făcea impresie bună, căci se apropia de cincizeci de ani şi încă nu fusese niciodată criticat de către căpitan. Ochii îi dădeau atât de mult de furcă încât urma să fie în curând scos la pensie. Locuia într-una dintre casele cu apartamente rezervate pentru locotenenţii celibatari, dintre care majoritatea veneau de la academia militară West Point. În cele două cămăruţe ale sale era înghesuită agoniseala de-o viaţă, alcătuită dintr-un pian mare, un raft cu discuri de fonograf, sute şi sute de cărţi, o pisică mare de Angora şi cam o duzină de ghivece cu plante. Pe pereţii camerei de zi cultiva un soi de plantă agăţătoare şi de multe ori se putea întâmpla să te împiedici de vreo sticlă goală de bere sau o ceaşcă de cafea uitate pe jos. În fine, acest bătrân locotenent cânta la vioară. Din camera lui obişnuia să răzbată sunetul pierdut al vreunei teme simple pentru un trio sau un cvartet de coarde, sunet care îi făcea pe tinerii ofiţeri să treacă pe coridor înălţând nedumeriţi din umeri şi făcându-şi cu ochiul unul altuia. Doamna Langdon venea de multe ori aici în vizită, târziu după-amiaza. Ea şi locotenentul Weincheck obişnuiau să cânte sonate de Mozart sau să bea cafea şi să mănânce în faţa focului ghimbir glazurat. Pe lângă celelalte

neajunsuri ale sale, locotenentul era şi foarte sărac, căci se străduia să-şi dea doi nepoţi la şcoală. Trebuia să facă o seamă de mici economii meschine ca să o scoată la capăt şi singura lui uniformă de stradă era atât de uzată, încât lua parte numai la întrunirile absolut obligatorii. Când doamna Langdon află că îşi cârpea singur, luă obiceiul de a-şi aduce cu ea acul de cusut şi de a se ocupa de lenjeria şi rufăria locotenentului la un loc cu cele ale soţului ei. Uneori plecau împreună în excursii cu maşina maiorului – la concerte într-un oraş aflat la circa o sută cincizeci de mile depărtare. Cu aceste prilejuri, îl luau şi pe Anacleto cu ei.

— Joc totul pe o singură mână şi dacă o să câştig, o să iau toate fisele, zise doamna Penderton. Ar cam fi timpul să terminăm jocul ăsta.

În timp ce făcea cărţile, doamna Penderton reuşi să scoată un as şi un rege din poală şi să-şi dea singură blackjack. Toată lumea din încăpere o văzu şi maiorul chicoti, în plus, toţi observară cum maiorul o bătu pe coapsă pe sub masă înainte să se ridice de pe scaun. Doamna Langdon fu şi ea în picioare în acelaşi timp şi îşi vârî lucrul de mână în geantă.

— Trebuie să plec, zise ea. Dar tu poţi să mai rămâi, Morris, nu sparge petrecerea. Noapte bună la toată lumea.

Doamna Langdon păşi destul de încet şi cu trupul înţepenit, iar după ce ieşi, Leonora zise:

— Mă întreb ce o supără acum.

— Cine poate şti? spuse maiorul cu tristeţe. Dar cred că trebuie să plec şi eu. Uite, mai jucăm un joc şi gata.

Maiorului Langdon nu-i plăcea că trebuia să părăsească salonul primitor, însă după ce îşi luă rămas-bun de la soţii Penderton, rămase o vreme pe aleea din faţa casei. Se uita la stele şi se gândea că viaţa este uneori o afacere proastă, îşi aduse

brusc aminte de copilul care murise. Ce nebunie fusese întreaga poveste! în chinurile facerii Alison se agăţase de Anacleto (fiindcă el, maiorul, nu putea să suporte) şi ţipase treizeci şi trei de ore fără întrerupere. Iar când doctorul zise „Nu te străduieşti destul de mult, apleacă-te" – ei bine, micul filipinez se aplecă şi el, cu genunchii îndoiţi şi cu sudoarea curgându-i pe faţă, urlând cot la cot cu Alison. Pe urmă, când totul luă sfârşit, descoperiră că degetul arătător şi cel mijlociu al copilului erau lipite, iar maiorul se gândea la un singur lucru – că dacă ar fi nevoit să-l atingă pe copilul acela, l-ar scutura toţi fiorii.

Toată povestea durase unsprezece luni. Fuseseră detaşaţi în Vestul Mijlociu şi el venea din zăpada de afară ca să găsească o salată rece de tipări în frigider şi pe doctorii şi asistentele instruite mişunând prin toată casa. Anacleto era de obicei la etaj, întinzând un scutec în lumină ca să aprecieze scaunul sau ţinând copilul în braţe în locul lui Alison, în timp ce ea bătea camera în lung şi-n lat cu fălcile încleştate. Când povestea se sfârşi, nu fu în stare să simtă nimic altceva decât uşurare. Dar nu şi Alison! Cât de aspră şi rece o făcuse să fie! Şi al naibii, al naibii de dificilă! Da, viaţa putea fi tristă.

Maiorul deschise uşa de la intrare şi îl văzu pe Anacleto coborând scara. Micul filipinez păşea graţios şi liniştit. Purta sandale, nişte pantaloni gri, uşori şi o bluză de pânză acvamarin. Faţa lui mică şi turtită era alb-crem şi ochii negri îi luceau. Părea că nu-l observase pe maior – însă când ajunse în capătul de jos al scărilor îşi ridică încet piciorul drept, cu degetele încovoiate ca ale unui balerin şi făcu un mic salt graţios.

— Prostule! zise maiorul. Cum se simte?

Anacleto ridică din sprâncene şi, foarte încet, îşi închise pleoapele albe şi delicate.

— Très fatigué.

— Ah! zise maiorul furios, căci nu ştia o boabă de franceză. *Vule vu runi muni mu!* Te întreb cum se simte?

— C'est les… Dar Anacleto se apucase doar de puţină vreme să înveţe franceza şi nu ştia cum se spune sinuzită. Totuşi, îşi încheie răspunsul cu o demnitate impresionantă:

— Maître Corbeau sur un arbre perche, domnule maior. Se opri, pocni din degete, după care adăugă gânditor, de parcă ar fi vorbit cu voce tare pentru sine:

— O supă fierbinte pregătită foarte atrăgător.

— Poţi să-mi prepari una clasică, zise maiorul.

— E gata neapărat, zise Anacleto. Ştia foarte bine că „neapărat" nu putea fi folosit în loc de „imediat", căci vorbea o engleză aleasă şi îngrijită, pe un glas care semăna perfect cu al doamnei Langdon; lăsase să-i scape greşeala aceasta doar pentru a-l mai zăpăci puţin pe maior.

— Mă voi ocupa de îndată ce termin de aranjat tava cu mâncare şi o liniştesc pe doamna Alison.

După ceasul maiorului, pregătirile pentru aranjatul tăvii durară treizeci şi opt de minute. Micul filipinez se învârtea prin bucătărie în cel mai vioi mod cu putinţă şi aduse o vază cu flori din sufragerie. Maiorul îl urmărea stând cu mâinile sale păroase în sold. În tot acest timp, Anacleto continua să trăncănească pentru sine, pe un ton liniştit şi însufleţit. Maiorul desluşi ceva despre domnul Rudolf Serkin şi despre o pisică ce hoinărea printr-un magazin de dulciuri cu bucăţi de arahide sfărâmate lipite de blană, între timp, maiorul îşi prepară singur băutura şi îşi prăji două ouă. După ce isprăvi cu aranjatul tăvii, care ţinuse treizeci şi opt de minute, Anacleto se puse picior peste picior, cu mâinile strânse la ceafă, şi începu să se legene încetişor.

— Dumnezeule! Eşti o pasăre rară, zise maiorul. Ce n-aş da să pot să te am în batalionul meu!

Micul filipinez ridică din umeri. Era un fapt cunoscut că el îşi închipuia că Domnul făcuse o gafă imensă atunci când crease făpturile omeneşti în afară de el însuşi şi de doamna Alison – celelalte excepţii fiind oamenii din lumina reflectoarelor, piticii, marii artişti şi alte asemenea fiinţe fabuloase. Se uită mulţumit la tavă. Pe ea se aflau o faţă de masă din pânză galbenă, un ulcior de lut cu apă fierbinte, cana cu supă şi două cuburi de bulion, în colţul din dreapta se găsea un vas albastru chinezesc pentru orez cu un buchet bogat de ochiul-boului. Cu foarte multă grijă, Anacleto se aplecă şi smulse trei petale albastre şi le puse pe şervetul galben. De fapt, în seara aceasta nu era atât de neastâmpărat pe cât lăsa impresia. Din când în când, ochii lui căpătau o expresie neliniştită şi adesea îi arunca maiorului câte o privire grăbită, acuzatoare şi plină de subînţeles.

— Duc eu tava sus, zise maiorul, fiindcă îşi dădea seama că, deşi nu se afla nimic de mâncare pe ea, era genul de lucru care i-ar fi făcut plăcere soţiei sale şi pentru care ar fi putut primi laude.

Alison stătea în pat, rezemată de o pernă şi citea dintr-o carte. Cu ochelari, faţa ei părea alcătuită numai din nas şi ochi, iar la colţurile gurii se zăreau nişte umbre albastre, nesănătoase. Era îmbrăcată într-o cămaşă de noapte din pânză albă şi un capot din catifea de un roz vesel. Odaia era foarte liniştită şi în şemineu ardea focul. Era puţină mobilă, iar perdelele de culoarea cireşei şi covorul de un gri cald dădeau încăperii un aspect simplu şi auster, în timp ce Alison sorbea supa, maiorul, plictisit, şedea pe un scaun, lângă pat şi se străduia să găsească ceva de spus. Anacleto se învârtea fără zgomot pe lângă pat. Fluiera o melodie animată, tristă şi limpede.

— Uitaţi ce e, doamnă Alison! zise el dintr-odată. Vă simţiţi în stare să discutaţi o anume problemă cu mine?

Ea lăsă cana din mână şi îşi scoase ochelarii.

— Desigur, ce este?

— Asta! Anacleto îşi trase un scăunel lângă pat şi scoase nerăbdător din buzunar nişte bucăţi de stofă.

— Am comandat mostrele astea ca să le studiem. Vă mai aduceţi aminte când, acum doi ani, am trecut pe lângă vitrina de la „Peck and Peck" din New York şi v-am arătat un anume costumaş pentru dumneavoastră? Alese o mostră şi i-o întinse. Stofa asta este exact ca aceea din vitrină.

— Dar n-am nevoie de un costum, Anacleto, zise ea.

— Oh, cum să nu! Nu v-aţi mai cumpărat o haină de mai bine de un an. Şi rochia verde e *bien usé* la coate şi gata pentru a fi trimisă la Armata Salvării.

Când rosti expresia asta franţuzească, Anacleto îi aruncă maiorului o privire care exprima satisfacţia cea mai răutăcioasă. Maiorul se simţea întotdeauna destul de ciudat când îi asculta vorbind împreună în odaia liniştită. Vocile şi pronunţia lor erau atât de asemănătoare încât fiecare părea ecoul uşor al celuilalt. Singura diferenţă era că Anacleto vorbea mult şi repezit, în timp ce glasul lui Alison era calm şi cumpătat.

— Cât costă? întrebă ea.

— E scump. Dar nu te poţi aştepta să găseşti un lucru de calitatea asta la un preţ mai mic. Şi gândiţi-vă cât timp o să vă folosească.

Alison se apucă iar de citit.

— Mai vedem.

— Pentru numele lui Dumnezeu, du-te şi cumpără rochia, zise maiorul, îl deranja să o audă pe Alison tocmindu-se.

— Şi dacă tot vorbim despre asta, am putea să comandăm mai multă stofă ca să-mi fac o vestă, zise Anacleto.

— Bine. Dacă mă hotărăsc să-l cumpăr.

Anacleto îi turnă lui Alison medicamentul şi se strâmbă în timp ce ea îl înghiţea. După care îi aşeză o pernă electrică la spate şi îi pieptănă părul cu o perie. Dar îndreptându-se spre ieşire, nu putu să treacă pur şi simplu pe lingă oglinda mare de pe uşă. Se opri şi se privi cu atenţie, îşi ascuţi degetele de la picioare şi îşi îndreptă capul.

Pe urmă se întoarse spre Alison şi se puse iar pe fluierat.

— Ce melodie e asta? Dumneavoastră şi locotenentul Weincheck aţi cântat-o miercuri după-amiaza.

— Măsura cu care se deschide Sonata în La Major de Franck.

— Priviţi! zise Anacleto entuziasmat. Chiar în clipa asta mi-a venit inspiraţia şi am compus un dans. Draperii negre de catifea şi un amurg de iarnă învăpăiat. Foarte încet, cu toată trupa. Apoi un cerc de lumină pentru solist ca o flacără – foarte elegant, pe valsul compus de domnul Serghei Rahmaninov. Pe urmă, în final ne întoarcem la Sonata de Franck, doar că de data asta – se uită la Alison cu ochii lui ciudaţi, luminoşi şi zise: Beat!

Şi cu asta, începu să danseze. Cu un an în urmă, îl duseseră la baletul rusesc şi ce văzuse acolo nu-i mai ieşise din minte. Niciun truc, nicio figură nu-i scăpase. Se mişca încoace şi încolo pe carpeta cenuşie, executând cu încetineală un număr de pantomimă, într-un ritm tot mai lent până când se opri locului, perfect nemişcat, cu tălpile încrucişate şi cu vârfurile degetelor împreunate într-o atitudine meditativă. Apoi, pe neaşteptate se răsuci uşor şi începu un scurt solo furios. Pe faţa lui strălucitoare se vedea limpede că îşi închipuia că se află pe o scenă imensă şi că reprezintă punctul de atracţie al unui spectacol nemaipomenit. Alison se distra şi ea grozav. Maiorul se uită de la unul la altul cu o neîncredere plină de dezgust. Ultima parte a dansului, cu Anacleto imitând mişcările unui beţiv, fu o parodiere a primei. Anacleto încheie luând o

mică poză ciudată, cu un cot ţinut în palmă şi cu bărbia sprijinită în pumn şi cu faţa strâmbată într-o expresie de nedumerire. Alison izbucni în râs:

— Bravo! Bravo, Anacleto!

Râseră împreună şi Anacleto se sprijini de uşă, fericit şi un pic ameţit, în cele din urmă, îşi trase sufletul şi exclamă cu o voce plină de uimire:

— Aţi băgat de seamă cât de bine merg împreună „Bravo” şi „Anacleto”?

Alison se opri din râs şi clătină din cap gânditoare.

— Într-adevăr, Anacleto, de multe ori am băgat de seamă lucrul ăsta.

Micul filipinez ezită în prag. Cercetă camera dintr-o privire ca să vadă dacă nu lipseşte ceva. Apoi se uită drept în ochii ei şi deodată privirea îi deveni cruntă şi nespus de tristă.

— Chemaţi-mă dacă aveţi nevoie de mine, îi spuse scurt.

Îl auziră coborând încet scările, apoi mai repezit, grăbindu-se să le sară. Pesemne că pe ultimele trepte încercase ceva prea ambiţios, fiindcă se auzi o bufnitură bruscă. Când maiorul ajunse în capul scărilor, Anacleto se ridica în picioare cu demnitate curajoasă.

— S-a lovit? întrebă Alison îngrijorată. Anacleto se uită la maior cu lacrimi furioase în ochi.

— N-am păţit nimic, doamnă Alison, strigă el.

Maiorul se aplecă în faţă şi spuse rar şi şoptit, mişcându-şi buzele în aşa fel încât Anacleto să poată citi vorbele:

— Ce… n-aş… da… să-ţi… fi… rupt… gâtul.

Anacleto zâmbi, ridică din umeri şi intră şchiopătând în sufragerie. Când maiorul se întoarse la soţia lui, o găsi citind. Nu-şi ridică ochii spre el, aşa că traversă holul spre odaia lui şi trânti uşa.

Odaia lui era mică, destul de dezordonată şi singurele ornamente erau cupele câştigate la concursurile de echitaţie. Pe noptieră se găsea o

carte deschisă – o carte de literatură, foarte încâlcită. Ca semn de carte avea un băţ de chibrit. Maiorul întoarse cam patruzeci de pagini, cât ar fi citit în mod normal într-o seară şi marcă iar locul cu băţul de chibrit. Apoi, de sub un morman de cămăşi din sertarul şifonierului scoase o revistă de duzină, numită Tainele SF-ului. Se aşeză comod în pat şi începu să citească despre un cumplit război interplanetar.

În odaia ei, soţia lui lăsase cartea deoparte şi şedea în capul oaselor. Chipul îi era încremenit de durere şi ochii ei întunecaţi, strălucitori cercetau neobosiţi pereţii camerei, încerca să-şi croiască un plan. Negreşit, avea să divorţeze de Morris. Dar cum avea să o facă? Şi, mai presus de toate, din ce aveau să-şi câştige traiul, ea şi Anacleto? întotdeauna le dispreţuise pe femeile fără copii care acceptau pensia alimentară, şi ultima ei fărâmă de mândrie depindea de faptul că n-ar fi putut şi nici nu avea să trăiască pe banii lui după ce avea să-l părăsească. Dar ce-or să facă – ea şi Anacleto? Timp de un an înainte de căsătorie predase latina la o scoală de fete, însă acum, când stătea atât de prost cu sănătatea, lucrul acesta era cu desăvârşire exclus. Poate vreo librărie, pe undeva? Le trebuia ceva de care să se poată ocupa Anacleto, când ea era bolnavă. Ar fi fost oare cu putinţă ca ei doi să ţină o barcă de pescuit crevete? Odată vorbise cu nişte pescuitori de crevete de pe coastă, în ziua aceea marea avea o culoare auriu-albăstrie şi îi povestiseră multe lucruri. Ea şi Anacleto aveau să stea în larg cât era ziua de lungă, cu năvoadele lăsate în apă şi înconjuraţi numai de briza sărată, de ocean şi soare – Alison îşi răsuci neliniştită capul pe pernă. Dar ce vise deşarte! Fusese o adevărată lovitură când, în urmă cu opt luni, aflase că soţul ei o înşela. Ea, locotenentul Weincheck şi Anacleto plecaseră în oraş, plănuind să stea două zile şi două nopţi pentru un concert şi o piesă. Dar a doua zi, pe ea o

apucă febra şi hotărâră să se întoarcă acasă. Târziu după-amiază, Anacleto o lăsase în faţa uşii de la intrare şi dusese maşina în garaj. Ea se oprise pe aleea din faţă ca să se uite la nişte bulbi. Era aproape seară şi în odaia soţului ei se zărea o lumină. Uşa de la intrare era încuiată şi în vreme ce stătea acolo, văzu haina Leonorei pe biroul din hol. Şi se gândise că era tare ciudat ca uşa să fie încuiată dacă soţii Penderton se aflau înăuntru. Apoi îi veni în minte că pesemne îşi preparau băuturile în bucătărie în timp ce Morris făcea baie. Dădu ocol casei şi ajunse la uşa din spate. Dar chiar înainte să păşească înăuntru, Anacleto coborâse scările ca o vijelie, cu faţa lui mică atât de îngrozită! îi spuse în şoaptă că era nevoie să plece înapoi în oraş, la zece mile depărtare, fiindcă uitaseră ceva. Iar atunci când, un pic confuză, ea începu să urce scările, el o prinsese de braţ şi, cu voce spartă, speriată, o avertizase:

— Nu trebuie să intraţi acolo acum, doamnă Alison.

Cât de şocată fusese când, în sfârşit, îşi dăduse seama. Ea şi Anacleto se urcaseră în maşină şi o luaseră iarăşi din loc. Se întâmplase în propria ei casă – şi jignirea aceasta n-o putea înghiţi. Iar apoi, când încetiniră la ieşirea din unitate, din toate momentele din lumea asta, chiar atunci se nimerise ca la post să fie un soldat nou, care nu-i cunoştea şi le opri maşina. Le controla micul portbagaj de parcă ar fi putut ascunde un tun acolo şi rămase apoi cu ochii ţintă la Anacleto care, îmbrăcat cu sacoul lui portocaliu ţipător, era gata să izbucnească în plâns. Din tonul pe care le ceru numele puteai ghici că-i credea încurcaţi.

Niciodată n-a uitat faţa acelui soldat. Pe moment, nu fu în stare să rostească numele soţului ei. Tânărul soldat aşteptă, o fixă cu privirea şi nu scoase o vorbă. Mai târziu, îl întâlni pe soldatul acela la grajduri, când se duse să-l aducă pe Morris cu maşina. Avea chipul straniu, cufundat în

gânduri,.al unui primitiv din tablourile lui Gauguin. Se uitară unul la altul poate timp de un minut şi în cele din urmă un ofiţer îşi făcu apariţia.

Ea şi Anacleto goniseră cu maşina prin frig timp de trei ore, fără să-şi vorbească. Şi pe urmă toate planurile pe care le pusese la cale în noaptea aceea, cuprinsă de neastâmpăr şi simţindu-se rău, proiecte care de îndată ce se ivi soarele îi apărură atât de prosteşti! Iar seara fugise acasă de la soţii Penderton şi făcuse lucrul acela înfiorător. Văzuse foarfecele de grădină pe perete şi, copleşită de furie şi disperare, încercase să se taie şi să se omoare. Dar foarfecele nu era bine ascuţit. Iar apoi, preţ de câteva clipe, probabil că îşi ieşise din minţi, fiindcă ea însăşi nu-şi mai amintea exact ce se întâmplase. Alison se cutremură şi îşi ascunse faţa în mâini. Îl auzi pe soţul ei cum deschide uşa şi îşi pune cizmele afară, pe hol. Stinse repede lumina.

Maiorul termină de citit revista şi o ascunse la loc în sertar. Luă o ultimă înghiţitură de băutură, după care se întinse comod în pat, privind în întuneric. De ce anume îi amintea acea primă întâlnire a sa cu Leonora? Se întâmplase la un an după moartea copilului, când vreme de douăsprezece luni încheiate, Alison fusese fie în spital, fie bântuind prin casă ca o fantomă. Pe urmă, o întâlnise pe Leonora la grajduri în prima lui săptămână la această unitate şi ea se oferise să-i arate împrejurimile. Ieşiră de pe cărare şi porniră într-un galop grozav. După ce priponiră caii ca să se odihnească, Leonora văzuse nişte tufe de coacăze negre în apropiere şi spusese că putea să culeagă atât de multe încât îi ajungeau să coacă o plăcintă pentru cină. Dumnezeule! în vreme ce se zgâriau prin tufele acelea, umplând pălăria lui cu coacăze, se întâmplă prima oară. La nouă dimineaţa şi la două ore după ce se cunoscuseră! Chiar şi acum îi venea greu să creadă. Dar cum i se păruse atunci? O, da – era ca şi cum s-ar fi aflat la

manevre, tremurând tot, pe o noapte rece şi ploioasă, într-un cort îmbibat de apă. Şi pe urmă să te trezeşti în zori şi să vezi că ploaia s-a oprit şi că soarele s-a înălţat din nou pe cer. Şi să priveşti cum soldaţii înviorați pregătesc cafeaua la focul de tabără şi să vezi scânteile ridicându-se spre cerul limpede şi alb. Un sentiment minunat – cel mai grozav din lume! Maiorul chicoti vinovat, îşi ascunse capul sub pătură şi se puse pe sforăit cât ai clipi.

La douăsprezece şi jumătate, căpitanul Penderton se frământa cuprins de nelinişte în cabinetul său. Lucra la o monografie şi în noaptea aceasta nu progresase prea mult. Băuse o mare cantitate de vin şi de ceai şi fumase zeci de ţigări, în cele din urmă, renunţă cu totul la muncă şi acum se plimba agitat încolo şi încoace, prin cameră. Sunt momente în care dorinţa cea mai fierbinte a unui om e să iubească pe cineva, să aibă un focar pentru emoţiile sale difuze. De asemeni, există momente când supărările, dezamăgirile şi temerile vieţii, nepotolite precum spermatozoizii, trebuie descărcate în ură. Nefericitul căpitan nu avea pe cine să urască şi de câteva luni încoace se afla într-o stare deplorabilă.

Alison Langdon, exemplarul ăla feminin cu nasul mare, împreună cu filipinezul ei scârbos – pe aceştia doi nu-i putea suferi. Dar n-o putea urî pe Alison, deoarece ea nu-i oferea prilejul. Gândul că îi era îndatorat acestei femei îl irita fără încetare. Ea era singura persoană din lume care cunoştea un anume defect lamentabil al firii sale; căpitanul Penderton avea apucături de cleptoman. Era mereu ispitit să ia lucruri pe care le vedea în casele altor oameni. Totuşi numai de două ori se întâmplase să cedeze acestei slăbiciuni. Când era copil de şapte ani, fusese atât de pornit pe bătăuşul şcolii, de la care o încasase o dată, încât furase din şifonierul bunicii acestuia un vechi ac de păr cu valoare sentimentală. Iar aici, în unitate, douăzeci şi şapte

de ani mai târziu, căpitanul cedase din nou. La un dineu oferit de o femeie proaspăt căsătorită, rămăsese atât de fascinat de o piesă de argint încât o dusese acasă în buzunar.

Era o frumoasă linguriţă pentru desert, cu o formă neobişnuită, gravată fin şi foarte veche. Pe căpitan îl fermecase nespus de mult (restul argintăriei pe care o avea acasă era chiar banală în comparaţie cu ea) şi în cele din urmă nu izbutise să reziste tentaţiei. Când, după nişte manevre îndemânatice, îşi simţi prada la adăpost în buzunar, îşi dădu seama că Alison, care stătea lângă el, văzuse furtul. Se uită ţintă la el cu expresia cea mai uimită. Chiar şi acum, nu se putea gândi la privirea aceea fără să-l treacă fiorii. Şi după o căutătură îngrozitor de lungă, Alison izbucnise în râs – da, în râs. Râse atât de tare că se înecă şi cineva trebui să o bată pe spate, în cele din urmă, ea se scuză şi se ridică de la masă. Şi pe tot parcursul acelei seri chinuitoare, ori de câte ori o privea, ea îi arunca un zâmbet extrem de batjocoritor. De atunci, ea avusese grijă să nu-l piardă din ochi când îi era oaspete la masă. Linguriţa stătea acum ascunsă la el în şifonier, înfăşurată cu grijă într-o batistă de mătase şi dosită în lada de haine.

Dar în ciuda acestui fapt, nu putea să o urască pe Alison. Nici pe soţia lui nu o ura cu adevărat. Leonora îl scotea din minţi, dar chiar şi în cele mai crunte crize de gelozie nu putea să o urască mai mult decât putea urî o pisică, un cal sau un pui de tigru. Căpitanul păşea încoace şi încolo prin cabinetul său şi la un moment dat izbi violent cu piciorul în uşă. Dacă Alison aia se hotăra până la urmă să divorţeze de Morris, atunci cum aveau să decurgă lucrurile? Nu putea suporta să mediteze la această posibilitate, atât de nenorocit se simţea la gândul de a rămâne singur.

I se păru că aude un zgomot şi se opri brusc. Casa era tăcută, în ceea ce-l priveşte pe căpitan,

am amintit mai devreme că era un fricos. Uneori, când era singur, o spaimă inexplicabilă punea stăpânire pe el. Iar acum, în vreme ce stătea în camera tăcută, se părea că agitaţia şi supărarea care îl stăpâneau nu erau provocate de forţe dinlăuntrul lui şi din ceilalţi, lucruri pe care le putea controla într-o anumită măsură – ci de un factor ameninţător din afară pe care nu putea decât să-l simtă de la distanţă. Făcu ordine pe birou şi deschise uşa.

În salon, Leonora adormise pe carpetă, în faţa focului. Căpitanul o privi şi râse în sinea sa. Era întoarsă pe o parte, iar el o plesni uşor peste fund. Ea mormăi ceva despre umplutura pentru curcan, dar nu se trezi. Căpitanul se aplecă, o scutură, îi vorbi şi în cele din urmă o puse pe picioare. Dar asemeni unui copil care trebuie ridicat şi dus la toaletă pentru ultima oară înainte de culcare, Leonora avea darul de a putea dormi în picioare, în vreme ce căpitanul o ducea cu greu spre scări, ea ţinea ochii închişi şi tot mormăia despre curcan.

— Să fiu al naibii dacă te dezbrac, zise căpitanul.

Dar Leonora rămase unde o puse pe pat şi după ce o privi câteva minute, râse din nou şi îi scoase hainele. Nu îi trase o cămaşă de noapte pe ea, fiindcă sertarele şifonierului erau într-o dezordine atât de cruntă că nu reuşi să găsească una. Pe lângă asta, Leonorei îi plăcea întotdeauna să doarmă „în ţinuta Evei", aşa cum spunea ea. După ce o întinse în pat, căpitanul se apropie de o poză de pe perete care îl distra de multă vreme. Era fotografia unei fete în jur de şaptesprezece ani şi în josul ei era scrisă înduioşătoarea inscripţie: „Pentru Leonora, cu tone de iubire de la Bootsie." Această capodoperă împodobea pereţii dormitoarelor Leonorei de mai bine de zece ani şi străbătuse jumătate din drumul în jurul lumii. Dar întrebată fiind despre Bootsie, care fusese un timp colega ei de cameră într-un internat, Leonora spusese vag că

ştia din auzite că Bootsie se înecase cu câţiva ani în urmă. Într-adevăr, după ce o descususe, căpitanul îşi dădu seama că ea nici măcar nu-şi mai amintea numele adevărat al acestei Bootsie. Cu toate acestea, pur şi simplu din obişnuinţă, fotografia atârna pe pereţii camerei, de unsprezece ani. Căpitanul mai aruncă o ultimă privire spre soţia sa. Era focoasă şi împinsese deja pătura până sub sânii ei goi. Zâmbea în somn şi căpitanul îşi imagină că acum se înfrupta din curcanul pe care îl pregătise în vis. Căpitanul folosea Seconal, şi obiceiul său era atât de vechi încât o capsulă nu mai avea niciun efect. Din cauză că muncea mult la şcoala de infanterie, era un chin pentru el să trebuiască să stea treaz noaptea şi să se scoale istovit a doua zi dimineaţa. Fără destul Seconal, somnul îi era superficial şi bântuit de vise. în noaptea aceasta, hotărî să-şi administreze o doză triplă, ştiind că imediat după aceea avea să cadă într-un somn greu, de plumb care avea să dureze şase-şapte ore. Căpitanul înghiţi capsulele şi se întinse în întuneric, presimţind mulţumit efectul. Medicamentul luat în cantitatea aceasta îi provoca o senzaţie unică şi voluptuoasă; era ca şi cum o pasăre mare, neagră îi poposea pe piept, se uita la el o dată cu ochi fioroşi de aur şi îl cuprindea pe furiş între aripile ei întunecate.

Soldatul Williams aşteptă afară timp de aproape două ore după ce luminile din casă se stinseră. Stelele păliseră un pic şi culoarea neagră a cerului se schimbase într-un violet intens. Cu toate acestea, Orion era încă strălucitor, iar Ursa Mare iradia o lumină încântătoare. Soldatul se duse în spatele casei şi încercă uşor uşa cu sită. Aşa cum se aştepta, era încuiată pe dinăuntru. Totuşi uşa jucă un pic, şi când soldatul vârî lama cuţitului în crăpătură, izbuti să ridice cârligul zăvorului. Uşa propriu-zisă nu era încuiată.

Odată intrat în casă, soldatul aşteptă o clipă. Totul era cufundat în întuneric şi nu se auzea

niciun sunet. Se uită în jur cu ochii săi maţi larg deschişi, până când se deprinse cu întunericul. Planul casei îi era deja cunoscut. Holul lung de la intrare şi scara împărţeau casa în două, lăsând într-o parte salonul încăpător şi undeva mai în fund, odaia servitoarei, în partea cealaltă se aflau sufrageria, cabinetul căpitanului şi bucătăria, în dreapta, la etaj, se găseau un dormitor dublu şi o mică nişă. În partea stângă erau două dormitoare de mărime mijlocie. Căpitanul folosea camera mare şi soţia lui dormea vizavi de el, de cealaltă parte a holului. Soldatul păşi cu grijă în sus pe scările acoperite cu un covor. Se mişca încet şi sigur pe sine. Uşa de la camera Doamnei era deschisă şi când ajunse în dreptul ei, soldatul nu avu nicio ezitare. Cu mişcări tăcute şi mlădioase de pisică, se furişă înăuntru.

Lumina verde şi difuză a lunii umplea odaia. Soţia căpitanului dormea în poziţia în care o lăsase soţul ei. Părul moale îi zăcea răvăşit pe pernă şi pieptul ei, tresăltând uşor, era pe jumătate dezvelit. Pe pat se găsea o cuvertură galbenă de mătase iar un flacon de parfum fără capac îndulcea aerul cu o mireasmă adormitoare. Foarte încet, soldatul se apropie în vârful picioarelor de pat şi se aplecă peste soţia căpitanului. Luna le lumina cu blândeţe chipurile şi el stătea atât de aproape încât putea să-i simtă respiraţia caldă, liniştită, în ochii serioşi ai soldatului se citi la început o expresie de intensă curiozitate, dar pe măsură ce clipele se scurgeau, chipul său grav se lumină de beatitudine. Tânărul soldat simţi că din fiinţa sa izvorăşte un simţământ profund şi straniu de tandreţe, pe care nu-l mai încercase niciodată.

Un timp rămase aşa, aplecat deasupra soţiei căpitanului. Apoi atinse cu mâna pervazul ferestrei ca să se sprijine şi, cu multă precauţie, se ghemui lângă pat. Se clătină pe călcâiele sale late, cu spatele drept şi cu mâinile puternice şi fine odihnindu-i-se pe genunchi. Ochii îi erau rotunzi

ca boabele de chihlimbar, iar bretonul încâlcit îi cădea pe frunte.

Nu existaseră multe prilejuri în care chipul soldatului să capete expresia aceasta de fericire neaşteptată şi nici martori care să ia parte la curioasa transformare. Dacă ar fi fost surprins într-un asemenea moment, ar fi fost grabnic trimis la Curtea marţială. Adevărul era că, în lungile sale peregrinări prin pădurea rezervaţiei, soldatul îşi lua uneori un tovarăş. Când reuşea să obţină învoire de la lucru după-amiaza, pleca însoţit de un anume cal de la grajduri. Se îndepărta călare pe o rază de circa cinci mile de unitate, într-un loc izolat, departe de orice cărare, unde se răzbătea cu greutate. Aici, în inima pădurii, se afla un luminiş plat, acoperit cu ierburi sălbatice de culoarea bronzului ars. În acest loc singuratic, soldatul obişnuia de fiecare dată să coboare şaua de pe spinarea calului şi să-l lase liber. Pe urmă, îşi scotea hainele şi se întindea pe o piatră mare, netedă din mijlocul câmpului. Căci exista un singur lucru fără de care soldatul nu putea trăi – soarele. Chiar şi în zilele cele mai reci, se întindea nemişcat şi gol, lăsând soarele să i se afunde în carne. Uneori, se ridica în picioare pe piatră şi se suia despuiat pe spinarea liberă a calului. Calul era o mârţoagă obişnuită de armată, care, cu orice alt stăpân în afară de soldatul Williams, nu era în stare să facă mai mult de două figuri – un trap greoi şi un galop de cal de lemn. Dar sub comanda soldatului, animalul suferi o schimbare uimitoare; înainta în galop uşor sau dansa pe picioarele din spate cu o eleganţă mândră, înţepată. Trupul soldatului era de un maroniu palid, auriu şi stătea drept în sa. Fără haine, arăta atât de slab încât i se vedeau liniile pure, curbate ale coastelor, în timp ce îşi ţinea calul la galop în lumina soarelui, pe buzele sale înflorea un zâmbet sălbatic şi senzual, care i-ar fi surprins pe colegii lui de cazarmă.

După astfel de ieşiri, se întorcea obosit la grajduri şi nu vorbea cu nimeni.

Soldatul Williams rămase ghemuit lângă pat în dormitorul Doamnei aproape până în zori. Nu se clinti, nu scoase niciun sunet şi nici nu-şi luă ochii de la trupul soţiei căpitanului. Apoi, în vreme ce se crăpa de zi, se clătină din nou cu mâna sprijinită de pervazul ferestrei şi se ridică cu grijă în picioare. Coborî scările şi închise cu prudenţă uşa dosnică în urma lui. Cerul prinsese deja o nuanţă palid albăstruie, iar Venus se făcea nevăzută.

PARTEA A TREIA

Alison Langdon trăise o noapte de coşmar. Nu reuşi să adoarmă până ce soarele se ridică pe cer şi gornistul sună deşteptarea. De-a lungul acelor ore lungi, o chinuiră o sumedenie de gânduri cumplite. La un moment dat, chiar în zori, i se năzări, era aproape sigură de asta, că văzuse pe cineva ieşind din casa soţilor Penderton şi pierzându-se în inima pădurii. Apoi, la puţin timp după ce reuşi să adoarmă fu trezită de o larmă asurzitoare, îşi trase iute halatul de baie, se repezi în jos pe scări şi se trezi în faţa unui spectacol şocant şi ridicol. Soţul ei îl alerga pe Anacleto în jurul mesei din sufragerie, cu o cizmă în mână. Era în şosete, altminteri în întregime echipat pentru inspecţia de duminică dimineaţă.

În vreme ce alerga, sabia i se izbea întruna de coapsă. Când dădură cu ochii de ea, amândoi se opriră brusc. Apoi Anacleto se grăbi să se adăpostească în spatele ei.

— A făcut-o dinadins! zise maiorul spumegând de furie. Deja sunt în întârziere. Şase sute de oameni mă aşteaptă. Ia uită-te, aruncă şi tu, te rog, o privire, să vezi ce-mi aduce el!

Într-adevăr, cizmele ofereau o privelişte jalnică. Arătau de parcă ar fi fost frecate pe toate părţile cu făină şi apă. Ea îl mustră aspru pe Anacleto şi îl supraveghe până când le curăţă cum trebuie. Anacleto plângea de ţi se rupea inima, dar ea se ţinu cu firea şi nu-l consolă. După ce termină, Anacleto pomeni ceva despre cum o să fugă de-acasă şi o să-şi deschidă o prăvălie cu stofe în Quebec. Ea îi duse maiorului cizmele lustruite şi i

le întinse fără o vorbă, învăluindu-l însă şi pe el într-o privire grijulie. Pe urmă, cum inima începuse să o supere, îşi luă o carte şi se vârî la loc în pat. Anacleto îi servi cafeaua în odaie, după care se sui în maşină şi dădu o fugă până la cantină ca să facă aprovizionarea pentru duminică. Mai târziu în acea dimineaţă, după ce termină de citit şi privea pe fereastră la ziua însorită de toamnă, Anacleto intră din nou în cameră. Era bine dispus şi uitase cu totul de muştruluiala primită, înjghebă un foc zdravăn, pe urmă deschise fără zgomot sertarul de sus al şifonierului, ca să scotocească puţin înăuntru. Scoase o mică brichetă de cristal pe care Alison o confecţionase dintr-un vechi flacon cu săruri. Ornamentul acesta îl fascinase atât de tare, că ea i-l făcuse cadou, cu ani în urmă. Totuşi el îl păstra încă printre lucrurile ei, fiindcă în felul acesta putea avea un motiv întemeiat pentru a deschide sertarul ori de câte ori dorea. O rugă să-i împrumute ochelarii şi cercetă îndelung eşarfa de pânză de pe şifonier. Apoi culese de pe jos ceva invizibil, ţinându-l între degetul mare şi arătător şi duse firul acesta cu grijă la coşul de hârtii. Vorbea singur, dar ea nu dădea nicio atenţie trăncănelii lui.

Ce se va alege de Anacleto când ea va fi moartă? era întrebarea care o chinuia neîncetat. Firește, Morris îi făgăduise că Anacleto nu va duce niciodată lipsă de nimic – dar ce preţ putea pune pe o asemenea făgăduială când în mod sigur Morris avea să se recăsătorească? îşi aduse aminte de momentul când, cu şapte ani în urmă, în Filipine, Anacleto venise prima oară la ea acasă. Ce creatură mică, tristă şi bizară era! Era atât de îngrozit de ceilalţi servitori, încât se ţinea după ea toată ziua. Era suficient ca cineva să se uite la el, că şi izbucnea în plâns şi îşi frângea mâinile. Avea şaptesprezece ani, însă chipul lui bolnăvicios, isteţ şi speriat avea aerul nevinovat al unui copil de zece ani. Pe când se pregăteau să se întoarcă în State, o implorase să-l ia cu ea, iar ea făcuse

întocmai. Poate că împreună cu Anacleto ar fi izbutit să se descurce într-un fel în lumea asta – dar ce-avea să facă el, atunci când ea n-o să mai fie?

— Anacleto, eşti fericit? îl întrebă ea fără veste.

Anacleto nu era unul pe care să-l tulbure o întrebare intimă, pusă pe neaşteptate.

— Păi, fireşte, răspunse el fără să stea pe gânduri. Când şi dumneavoastră vă e bine.

Soarele şi flăcările focului învăluiau camera într-o lumină strălucitoare. Pe un perete se răsfrângea o umbră dănţuitoare pe care ea o urmărea cu privirea, fiind atentă doar pe jumătate la pălăvrăgeala liniştită a lui Anacleto.

— Ce mi se pare atât de greu de crezut e faptul că ei ştiu, spunea el. De multe ori începea o discuţie cu o astfel de remarcă vagă şi misterioasă, iar ea aştepta să-i prindă tâlcul mai târziu.

— N-a trebuit să stau mult în serviciul dumneavoastră ca să-mi dau seama că într-adevăr ştiţi. Acum cred asta despre toţi ceilalţi în afară de domnul Serghei Rahmaninov.

Ea îşi întoarse faţa spre el.

— Ce vrei să spui?

— Doamnă Alison, răspunse el, dumneavoastră chiar credeţi că domnul Serghei Rahmaninov ştie că un scaun este ceva pe care şezi sau că un ceas arată ora? Şi dacă mi-aş scoate pantoful şi i l-aş ţine în faţa ochilor şi i-aş spune, „Ce e acesta, domnule Serghei Rahmaninov?" el ar răspunde, ca toată lumea, „Păi, Anacleto, acesta este un pantof." Mie personal îmi vine greu să cred aşa ceva.

Recitalul lui Rahmaninov fusese ultimul pe care îl ascultaseră, şi prin urmare, din punctul de vedere al lui Anacleto, era cel mai grozav. Ea personal nu se dădea în vânt după sălile aglomerate de concert şi ar fi preferat să cheltuie banii pe plăci de fonograf – dar era plăcut să scape din când în când din unitate şi aceste excursii însemnau pentru Anacleto bucuria vieţii lui. Dintr-un oarecare

motiv, rămaseră peste noapte la un hotel, lucru care îi provocă lui Anacleto o încântare imensă.

— Credeţi că dacă v-aş bate pernele aţi sta mai comod? o întrebă el.

Şi cina din seara acelui ultim concert! Anacleto păşea triumfător şi mândru în urma ei în sala de mese a hotelului, gătit în sacoul lui din catifea portocalie. Când îi veni rândul să comande, ridică menu-ul în dreptul feţei şi apoi închise cu totul ochii. Spre uimirea chelnerului de culoare, comandă în franceză. Şi, deşi ea era gata să izbucnească în râs, se stăpâni şi traduse după el, străduindu-se să pară cât mai serioasă – ca şi cum i-ar fi fost un soi de guvernantă sau de doamnă de onoare. Din pricina francezei lui precare, felul de mâncare pe care îl ceru fu destul de ciudat. Se inspirase din manualul de franceză, din lecţia numită „Le Jardin Potager" şi comanda lui se compunea numai din varză, fasole şi morcovi. Aşa că atunci când ea, din proprie iniţiativă, adăugase o porţie de pui pentru el, Anacleto îşi deschise ochii doar atât cât să-i arunce o privire scurtă, dar profund recunoscătoare. Chelnerii în haine albe roiau ca muştele în jurul acestui fenomen, iar Anacleto era mult prea exaltat ca să se atingă de ceva.

— Ce-ar fi să punem nişte muzică, zise ea. Hai să ascultăm Cvartetul în Sol Minor de Brahms.

— Fameux, aprobă Anacleto.

Puse primul disc şi se aşeză să asculte pe taburetul lui de lângă foc. Dar de-abia se încheie preludiul, dialogul încântător între pian şi corzi, că se auzi o bătaie în uşă. Anacleto vorbi cu cineva în hol, închise uşa la loc şi opri fonograful.

— Doamna Penderton, şopti, ridicând din sprâncene.

— Eram sigură că pot să bat la uşă o veşnicie şi voi n-o să mă auziţi niciodată, cu muzica asta care nu încetează, zise Leonora intrând în cameră. Se aşează la capătul patului cu atâta putere, încât lăsă

impresia că a rupt un arc. Pe urmă, aducându-şi aminte că Alison nu se simte bine, încercă să pară şi ea suferindă, fiindcă aşa îşi imagina ea purtarea potrivită în odaia unui bolnav.

— Crezi că o să ajungi diseară?

— Să ajung unde?

— Vai, Doamne, Alison! La petrecerea mea! Am muncit ca un sclav în ultimele trei zile ca să pregătesc totul. Nu dau o petrecere ca asta decât de două ori pe an.

— Fireşte, zise Alison. Doar că mi-a ieşit pentru o clipă din minte.

— Ascultă! spuse Leonora, şi chipul ei proaspăt şi îmbujorat se aprinse brusc de nerăbdare. Dac-ai vedea cum arată bucătăria mea acum. Uite cum o să fie. Pun toate felurile pe masa din sufragerie şi toată lumea o să-i dea roată pur şi simplu şi o să ia. Am pregătit câteva bucăţi de şuncă de Virginia, un curcan uriaş, pui prăjit, friptură rece de porc tăiată felii, o mulţime de coaste la grătar şi tot soiul de mărunţişuri – ceapă murată, măsline şi ridichi. Şi chifle calde şi biscuiţi cu brânză aşezaţi din loc în loc. Sticla de punch e în colţ, iar pentru cei care preferă băutura simplă, am în bufet opt sferturi de Kentucky Bourbon, cinci de whisky şi cinci de scotch. Şi un animator din oraş o să vină să cânte la acordeon.

— Dar cine naiba o să mănânce toată mâncarea? întrebă Alison, cu o uşoară grimasă de dezgust.

— Gaşca veselă, zise Leonora plină de entuziasm. Am telefonat tuturor, începând cu soţia lui Old Sugar.

„Old Sugar” era porecla pe care Leonora i-o născocise comandantului general al garnizoanei şi pe care o folosea şi în prezenţa lui. Şi cu generalul, cum făcea de altfel cu toţi bărbaţii, se purta frivol şi afectuos, iar acesta, asemeni celor mai mulţi ofiţeri din unitate, se supunea pe deplin dorinţelor ei. Soţia generalului era foarte grasă, înceată, abundentă, şi nu-şi dădea seama de absolut nimic.

— Unul dintre motivele pentru care am trecut pe-aici în dimineaţa asta, zise Leonora, este să aflu dacă Anacleto ar vrea să servească punch-ul la petrecerea mea.

— Va fi încântat să te ajute, răspunse Alison în locul lui.

Anacleto, care stătea în prag, nu păru atât de încântat de idee. Îi aruncă lui Alison o căutătură plină de reproş şi se duse jos să vadă de prânz.

— Cei doi fraţi ai lui Susie ajută la bucătărie şi, Dumnezeule, cât de mult poate să mănânce ceata aia! N-am mai văzut niciodată aşa ceva. Noi…

— Apropo, zise Alison, Susie e măritată?

— Doamne fereşte, nu! Nu vrea să aibă dea face cu bărbaţii. A fost violată când avea paisprezece ani şi n-a uitat niciodată. Dar de ce?

— Mă întrebam fiindcă sunt aproape sigură că am văzut pe cineva intrând în casa ta prin spate târziu astă-noapte şi ieşind înainte de zori.

— Ţi s-a părut doar, zise Leonora pe un ton liniştitor. O considera pe Alison complet nebună şi nu credea nici cea mai neînsemnată remarcă pe care o făcea aceasta.

— Poate.

Leonora era plictisită şi avea chef să meargă acasă. Cu toate acestea, credea că o vizită în vecini ar trebui să dureze cel puţin o oră, aşa că se supuse răbdătoare. Oftă şi se strădui din nou să pară cât de cât suferindă. Ideea ei era, atunci când nu o furau prea tare gândurile privitoare la mâncare şi la sport, că subiectul nimerit de discuţie în odaia unui bolnav e o relatare a altor boli. Ca toţi oamenii săraci cu duhul, avea o predilecţie pentru subiectele care îţi îngheţau sângele în vine, pe care le putea încuraja sau abandona după placul inimii. Repertoriul său de tragedii se limita în cea mai mare parte la accidente violente din sport.

— Ţi-am povestit despre fata de treisprezece ani care a venit cu noi la o vânătoare de vulpi ca hăitaş şi şi-a rupt gâtul?

— Da, Leonora, zise Alison pe un ton de exasperare reţinută. Mi-ai povestit fiecare detaliu înfiorător de cinci ori.

— Te enervează?

— La culme.

— Hmmm, zise Leonora. Nu era defel tulburată de acest refuz, îşi aprinse calmă o ţigară. Să nu laşi vreodată pe cineva să-ţi spună că aşa se vânează vulpile. Eu ştiu. Am vânat în ambele feluri. Fii atentă, Alison! îşi mişca gura în mod exagerat şi vorbea cu un glas înadins încurajator de parcă i-ar fi vorbit unui copil mic. Ştii cum se vânează „ca mortul în păpuşoi”?

— Le faci să se urce în copac.

— În picioare, zise Leonora. Aşa se vânează vulpile. Unchiul ăsta al meu are o cabană la munte şi fraţii mei şi cu mine obişnuiam să mergem la el în vizită. Porneam cam şase oameni, cu crinii noştri, într-o seară friguroasă, după ce soarele apunea. Un băiat de culoare se ţinea după noi cu un ulcior de rachiu de porumb bun şi dulce, pe care-l ducea în spate. Dumnezeule, nici nu pot să-ţi spun cum era. Într-un fel… Sentimentul era în ea, dar Leonora nu găsea cuvintele ca să-l exprime.

— Pe urmă înghiţeam ultima duşcă la şase şi ne aşezam la micul dejun. Doamne! Toată lumea zicea că unchiul ăsta al meu era ciudat, dar cu siguranţă se pricepea grozav la gătit. După vânătoare ne aşezam la o masă încărcată cu icre, friptură de jambon, pui prăjit, biscuiţi laţi cât palma…

După ce în sfârşit Leonora plecă, Alison se întrebă dacă să râdă sau să plângă; făcu şi una şi alta, mai degrabă isteric. Anacleto veni sus la ea şi nivelă cu grijă urma adâncă de la capătul patului, unde şezuse Leonora.

— Am de gând să divorţez de maior, Anacleto, zise ea deodată după ce se opri din râs. O să-l anunţ diseară.

După expresia de pe chipul lui Anacleto, nu putea şti dacă îl luase sau nu prin surprindere. El aşteptă un timp, apoi întrebă:

— Şi unde-o să mergem după aceea, doamnă Alison?

Prin minte îi trecu o lungă panoramă cu planurile pe care şi le făcuse în timpul nopţilor de nesomn – să predea latina la vreun colegiu din oraş, să pescuiască crevete, să-l angajeze pe Anacleto la o muncă de jos, în timp ce ea stătea într-un internat, şi să coasă… Dar nu spuse decât:

— În privinţa asta încă n-am luat o hotărâre.

— Mă întreb, zise Anacleto gânditor, ce-o să facă soţii Penderton.

— Nu e nevoie să te întrebi fiindcă nu e treaba noastră.

Chipul micuţ al lui Anacleto era întunecat şi gânditor. Stătea în picioare cu mâna sprijinită de piciorul patului. Ea simţea că mai voia să o întrebe ceva şi îl privi aşteptând, într-un sfârşit, el întrebă plin de speranţă: – Credeţi că am putea locui la un hotel?

După-amiază căpitanul Penderton se duse la grajduri pentru obişnuita plimbare călare. Soldatul Williams era încă la muncă, deşi în ziua aceea trebuia să primească liber de la ora patru. Când îi vorbi, căpitanul nu se uită în ochii tânărului, iar vocea îi era ascuţită şi arogantă.

— Înşeuează-l pe Pasăre de Foc, calul doamnei Penderton.

Soldatul Williams rămase nemişcat, cu privirea aţintită spre faţa albă şi încordată a căpitanului.

— Ce a spus domnul căpitan?

— Pasăre de Foc, repetă căpitanul. Calul doamnei Penderton.

Ordinul acesta era unul neobişnuit. Căpitanul Penderton mai încălecase pe Pasăre de Foc doar de trei ori înainte, şi de fiecare dată soţia sa i se alăturase. Căpitanul nu avea calul său propriu, astfel că folosea caii grajdului, în vreme ce aştepta

în curtea neîngrădită, căpitanul trăgea nervos de degetele de la mănuşă. Apoi, când Pasăre de Foc fu adus afara, nu se arătă mulţumit; soldatul Williams îi pusese şaua plată, de tip englezesc, a doamnei Penderton, pe când el prefera una militărească, Meclellan. Până ce se făcu înlocuirea, căpitanul se uită în ochii rotunzi, violeţi, ai calului şi văzu acolo răsfrângerea lichidă a propriului său chip speriat. Până ce se urcă în sa, soldatul Williams ţinu de căpăstru. Căpitanul stătea încordat, cu fălcile strânse şi cu genunchii strângând şaua cu disperare. Soldatul rămase mai departe indiferent, fără să lase căpăstrul din mână.

După un moment, căpitanul zise:

— Soldat, vezi bine că m-am aşezat. Dă-i drumul!

Soldatul Williams se dădu înapoi câţiva paşi. Căpitanul apucă strâns hăţurile şi îşi încorda coapsele. Nu se întâmplă nimic. Calul nu făcu un salt înainte şi nu se opinti în zăbală aşa cum făcea în fiecare dimineaţă cu doamna Penderton, ci aşteptă liniştit semnalul de pornire. Când căpitanul îşi dădu seama de asta, se însufleţi cuprins brusc de o bucurie vicioasă. „Aha”, îşi zise, „ea i-a domesticit inteligenţa, aşa cum ştiam că va face.” Căpitanul îşi înfipse călcâiele în coastele calului şi-l şfichiui cu cravaşa lui scurtă, împletită. Porniră la galop pe cărare.

Era o după-amiază plăcută şi însorită. Aerul era revigorant, dulce-amărui de la mireasma coniferelor şi a frunzelor putrede. Niciun nor nu se zărea pe uriaşa întindere albastră a cerului. Deoarece în ziua aceea nu fusese scos la exerciţii, calul părea cam înnebunit de plăcerea de a galopa cu o libertate neîngrădită. Asemeni mai tuturor cailor, şi Pasăre de Foc se dovedea greu de stăpânit dacă i se dădea Mu liber de îndată ce păşea afară din păşune. Căpitanul ştia asta; în consecinţă, următoarea mişcare pe care o făcu fu una extrem de curioasă. Galopau cadenţat de circa trei sferturi

de milă, când dintr-odată, fără nicio încordare preliminară a hăţurilor, căpitanul smuci brusc calul. Trase hăţurile cu o duritate neaşteptată, aşa încât Pasăre de Foc îşi pierdu echilibrul, calcă într-o parte cu stângăcie şi se cabra. Apoi rămase aproape nemişcat, surprins, dar docil. Căpitanul nu mai putea de mulţumire.

Manevra aceasta se repetă de două ori. Căpitanul îi lăsa frâu liber calului doar atât cât să-i trezească bucuria libertăţii, pe urmă îl oprea brusc fără niciun avertisment. Acest soi de comportament nu constituia o noutate pentru căpitan, în multe împrejurări ale vieţii, se supusese unei sumedenii de mici penitenţe bizare şi secrete, pe care i-ar fi venit greu să le explice altora.

A treia oară calul se opri ca de obicei, dar în acest moment se petrecu ceva care îl tulbură pe căpitan atât de mult, încât toată mulţumirea îi pieri fără veste. Cum stăteau nemişcaţi, singuri pe cărare, calul îşi întoarse încet căpăţâna şi se uită ţintă la chipul căpitanului. Apoi îşi lăsă domol capul în pământ cu urechile aplecate pe spate.

Căpitanul simţi dintr-odată că avea să fie aruncat din şa, şi nu numai aruncat, ci omorât. Căpitanul se temuse întotdeauna de cai: călărea doar pentru că aşa se obişnuia şi pentru că asta reprezenta încă una dintre metodele sale de tortură. Poruncise să-i fie înlocuită şaua confortabilă a soţiei sale cu aspra Meclellan din pricină că arcul ridicat îi permitea să se prindă de ceva în caz de urgenţă. Acum şedea ţeapăn, încercând să se ţină de şa şi de hăţuri în acelaşi timp. Apoi fu atât de convins că-l paşte o nenorocire, încât cedă cu totul dinainte, îşi lăsă picioarele să alunece din scăriţe, îşi duse mâinile la faţă şi se uită în jur pentru a-şi da seama unde avea să cadă. Totuşi momentul acesta de slăbiciune ţinu foarte puţin. Când, în cele din urmă, înţelese că n-avea să fie aruncat din şa, un măreţ simţământ de triumf puse stăpânire pe el. Porniră din nou la galop.

Cărarea îi purtase neabătut spre înălţimi, cu pădurea mărginind-o de o parte şi de alta. Acum se apropiară de panta de pe care se puteau vedea mile întregi de rezervaţie. Departe în zare, pădurea verde de conifere trasa o linie întunecată pe fundalul cerului strălucitor de toamnă. Mut de uimire în faţa splendidei privelişti, căpitanul se gândi să facă un mic popas şi trase de hăţuri, în acest moment însă, avu loc o întâmplare complet neprevăzută, un incident care l-ar fi putut costa viaţa, încă alergau în viteză când ajunseră în vârful crestei. Punct în care, pe neaşteptate şi cu viteza unui demon, calul se abătu în partea stângă şi plonja pe povârnişul digului.

Căpitanul rămase atât de surprins, încât alunecă din şa. Fu azvârlit în fată pe grumazul calului şi picioarele i se bălăbăniră, ieşite din scăriţe. Izbuti oarecum să-şi menţină echilibrul. Cu o mână înfiptă în coama calului şi cu cealaltă prinzând fără putere hăţurile, reuşi să alunece la loc în şa. Dar mai mult nu fu în stare să facă. Alergau cu o viteză atât de ameţitoare, încât capul i se învârteji când deschise ochii. Nu izbutea să-şi găsească o poziţie destul de fermă pentru a stăpâni hăţurile. Şi, într-un singur moment decisiv, îşi dădu seama că şi dacă ar fi reuşit, lucrul acesta ar fi fost în zadar; nu poseda forţa necesară pentru a opri calul. Fiecare muşchi, fiecare nerv din trupul lui erau încordate asupra unui singur ţel – să rămână în şa. Cu viteza vestitului strămoş de curse al lui Pasăre de Foc, zburau peste spaţiul vast, deschis, al pajiştii care despărţea râpa de pădure, în lumina soarelui, iarba avea licăriri de bronz şi aramă. Apoi, dintr-odată, căpitanul simţi cum o penumbră verde se aşterne peste ei şi îşi dădu seama că pătrunseseră în pădure printr-o potecă îngustă. Chiar şi după ce lăsă în urmă spaţiul deschis, calul nu dădea semne că vrea să încetinească viteza. Buimac, căpitanul stătea pe jumătate ghemuit. Un spin de copac îi sfâşie obrazul stâng. Căpitanul nu simţi nicio durere, însă

văzu limpede sângele fierbinte şi stacojiu picurându-i pe braţ. Se strânse atât de tare încât partea dreaptă a feţei i se frecă de grumazul calului, acoperit cu păr scurt şi ţepos. Agăţându-se cu disperare de coamă, de hăţuri şi de arcul şeii, nu mai îndrăzni să-şi ridice capul de frică să nu i-l spargă vreo creangă de copac.

Două vorbe erau în inima căpitanului. Le rosti mut cu buzele tremurânde, căci nu mai avea aer nici pentru o şoaptă:

— Sunt pierdut.

Şi renunţând la viaţă, căpitanul începu deodată să trăiască. O bucurie imensă şi nebună creştea în el. Era o emoţie ivită la fel de neaşteptat ca şi plonjonul calului când ţâşnise ca din puşcă şi pe care căpitanul n-o mai încercase niciodată. Ochii, pe jumătate deschişi, îi luceau sticloşi, ca în delir, însă prinseră brusc să vadă ceea ce nu mai văzuseră niciodată înainte. Lumea era un caleidoscop şi fiecare din nenumăratele imagini pe care căpitanul le vedea i se imprima în minte cu o vivacitate arzătoare. Pe pământ, pe jumătate îngropată în frunze, se zărea o mică floare, de un alb orbitor şi minunat împodobită. Un con ţepos de brad, zborul unei păsări în înaltul cerului albastru şi bătut de vânt, o rază incandescentă de soare în semiîntunericul verde – toate acestea i se arătau căpitanului parcă pentru prima oară în viaţă. Era conştient de existenta aerului pur, pătrunzător şi simţea minunea propriului său trup încordat, inima lui truditoare şi miracolul sângelui, al muşchilor, al nervilor şi-al oaselor. Acum căpitanul nu mai era deloc îngrozit; se înălţase până la nivelul rar atins al conştiinţei în care misticul simte că pământul e una cu el şi că el e una cu pământul. În vreme ce se agăţa cu stângăcie de calul aprig, pe gura însângerată a căpitanului se ivi o grimasă de extaz.

Cât de mult dură această goană dementă – căpitanul n-avea să ştie niciodată. Spre sfârşit, îşi dădu seama că ieşiseră din pădure şi galopau pe un

câmp deschis. I se păru că zăreşte cu coada ochiului un om întins pe o piatră la soare şi un cal care păştea. Imaginea asta nu-l surprinse şi într-o clipă fu uitată. Singurul lucru care îl preocupa acum pe căpitan era faptul că, pe când intrau din nou în pădure, calul începu să dea semne de oboseală, într-o izbucnire de spaimă, căpitanul îşi spuse: „Când asta se va termina, totul o să fie încheiat pentru mine.”…

Istovit, calul încetini la trap şi în cele din urmă se opri de tot. Căpitanul se ridică în şa şi privi de jur-împrejur. Când plesni calul peste faţă cu hăţurile, se mai poticniră vreo câţiva paşi. Apoi căpitanul reuşi să-l facă să nu mai înainteze. Tremurând, descăleca, încet, cu mişcări mecanice, îl legă de un copac. Rupse o nuia lungă şi cu ultimele puteri se porni să şfichiuiască animalul cu sălbăticie. Răsuflând greu, cu părul întunecat şi încâlcit de sudoare, calul se dădu la început îndărătnic după copac. Căpitanul continua să-l lovească. Apoi, într-un sfârşit, calul rămase nemişcat şi scoase un oftat întretăiat. O baltă de sudoare acoperea covorul de conuri de sub el, iar căpăţâna îi atârna. Căpitanul aruncă nuiaua. Era mânjit de sânge şi o erupţie pricinuită de părul ţepos al calului îi apăruse pe faţă şi pe gât. Furia nu i se potolise şi de-abia se mai ţinea pe picioare de oboseală. Căzu la pământ şi zăcu într-o poziţie ciudată cu capul în mâini. Acolo, în pădure, văzut de departe, căpitanul semăna cu o păpuşă stricată, azvârlită la gunoi. Plângea în hohote.

Pentru scurt timp, căpitanul îşi pierdu cunoştinţa. Apoi, în timp ce se trezea din leşin, avu o viziune a trecutului. Privea înapoi la anii din urma lui aşa cum cineva se uită pierdut la o imagine tremurată de pe fundul unei fântâni. Îşi aduse aminte de copilărie. Fusese crescut de cinci mătuşi rămase fete bătrâne Numai în momentele când se aflau singure mătuşile erau înverşunate; în rest râdeau mult şi mai mereu pregăteau picnicuri,

excursii încărcate şi mese de duminică la care invitau alte fete bătrâne. Totuşi îl folosiseră pe micul băiat ca pe un soi de punct de sprijin care să le poarte povara propriilor cruci grele. Căpitanul nu cunoscuse niciodată dragostea adevărată. Mătuşile îl cocoloşeau cu o exuberanţă sentimentală şi, în lipsă de ceva mai bun, el le răspundea cu aceeaşi monedă falsă, în plus, căpitanul se trăgea din Sud şi mătuşile nu i-au îngăduit niciodată să uite asta. Din partea mamei, era descendentul hughenoţilor care au părăsit Franţa în secolul al şaptesprezecelea, au trăit în Haiti până la marea creştere demografică, iar apoi au fost plantatori în Georgia înainte de Războiul Civil. Purta cu el o istorie de splendoare barbară, sărăcie ruinătoare şi trufie de familie. Dar generaţia actuală nu înfăptuise prea multe; singurul văr primar al căpitanului era poliţai în Nashville. Fiind un mare snob şi lipsit de mândrie adevărată, căpitanul făcea prea mult caz de trecutul pierdut.

Căpitanul lovi cu picioarele în grămada de ace uscate de pin şi suspină cu un vaiet adânc ce răsună subţire în pădure. Apoi, dintr-odată, rămase tăcut şi nemişcat. O presimţire ciudată, care îl încerca de o bucată de vreme, prinse brusc formă. Era convins că lângă el se află cineva. Cu mare efort, se întoarse pe spate în partea cealaltă.

În primul moment, nu-i veni să-şi creadă ochilor. La doi iarzi de el, sprijinit de un stejar, tânărul soldat al cărui chip îi era atât de nesuferit stătea şi se uita în jos la el. Era gol puşcă. Trupul lui zvelt strălucea în soarele care se apropia de apus. Îl ţintui pe căpitan cu nişte ochi maţi, impersonali de parcă s-ar fi uitat la vreo insectă pe care n-o mai văzuse niciodată. Căpitanul era prea înmărmurit de uimire ca să facă vreo mişcare, încercă să vorbească, dar din gâtlej îi ieşi doar un horcăit uscat. După ce îl cercetă cu atenţie, soldatul îşi întoarse ochii spre cal. Pasăre de Foc era încă ud leoarcă de sudoare şi pe crupă se

zăreau lovituri de bici. Într-o singură după-amiază, calul părea să se fi preschimbat dintr-un pur sânge într-o mârţoagă bună de înhămat la plug.

Căpitanul zăcea între soldat şi cal. Bărbatul dezbrăcat nu se sinchisi să ocolească trupul întins la pământ. Se desprinse de lângă copac şi păşi uşor peste ofiţer. Căpitanul zări de aproape, într-o străfulgerare, piciorul desculţ al tânărului soldat; era subţire şi fin alcătuit, cu scobitura gleznei străbătută de vene albastre. Soldatul dezlegă calul şi îşi plimbă mâna pe botul lui cu un gest drăgăstos. Apoi, fără să arunce vreo privire spre căpitan, mână calul în inima pădurii dese.

Totul se petrecuse atât de repede încât căpitanul nu apucase să se ridice sau să rostească vreun cuvânt. În primele clipe, nu fu în stare să simtă nimic altceva decât uimire. Medita la croiala din linii pure a trupului tânăr. Strigă ceva nearticulat şi nu primi niciun răspuns, îl cuprinse furia. Simţi un val de ură fată de soldat, la fel de năvalnic ca şi bucuria pe care o trăise călare pe aprigul Pasăre de Foc. Toate umilinţele, invidiile şi temerile din viaţa sa ieşiră la suprafaţă odată cu sentimentul acesta de ură copleşitoare. Căpitanul se ridică în picioare poticnindu-se şi porni orbeşte prin pădurea tot mai întunecată.

Habar n-avea unde se afla sau cât de mult se îndepărtase de unitate, în cap i se învălmăşeau o mulţime de planuri viclene prin care râvnea să-i provoace suferinţă soldatului, în străfundul inimii, căpitanul ştia că răbufnirea aceasta de ură, la fel de pasională ca şi iubirea, avea să-l urmărească pentru tot restul vieţii.

După ce îşi târşâise paşii multă vreme, când noaptea coborâse peste aproape întreaga fire, se trezi înaintând pe o cărare cunoscută.

Petrecerea soţilor Penderton începu la şapte, dar o jumătate de oră mai târziu, camerele de la stradă gemeau de lume. Leonora, impunătoare într-o rochie de catifea alb-gălbuie, primi oaspeţii de una

singură. La întrebările cu privire la absenţa amfitrionului, răspunse că, să-l ia naiba, habar n-avea unde era – poate că fugise de-acasă. Toţi cei de faţă se amuzară copios şi preluară la rândul lor explicaţia Leonorei – şi-i imaginau pe căpitan trăgându-şi picioarele după el, cu un băţ pe umăr şi cu însemnările sale înfăşurate într-o basma roşie. Plănuise să meargă în oraş după plimbarea călare şi pesemne că avea probleme cu maşina.

Masa lungă din sufragerie era mai mult decât îmbelşugată şi împovărată de bucate. Aerul devenise atât de gros din pricina miresmei de şuncă, grătare şi whisky, încât aproape că puteai să-l mănânci cu lingura. Din salon răzbătea sunetul acordeonului, sporit din când în când cu frânturi de cântec intonate pe un ton fals. Se părea că bufetul era locul cel mai vesel. Anacleto, într-o ţinută impresionantă, umplea cu zgârcenie cupele cu punch, doar pe jumătate, şi nu se grăbea deloc. După ce îl zări pe locotenentul Weincheck, stând singur lângă uşa de la intrare, fu ocupat timp de cincisprezece minute să pescuiască fiecare cireaşă şi bucată de ananas, lăsând apoi o duzină de ofiţeri să aştepte pentru a-i oferi aleasa licoare bătrânului locotenent. Se purtau atâtea discuţii însufleţite, că era imposibil să urmăreşti firul vreuneia. Se vorbea despre noile fonduri alocate de către guvern armatei şi se bârfea despre o sinucidere recentă. Dincolo de zarva generală şi însoţită de priviri prudente care-l căutau pe maiorul Langdon, o glumă se strecură printre cei aflaţi la petrecere – o poveste care insinua că micul filipinez parfuma cu grijă mostra de pipi a lui Alison Langdon înainte să o ducă la spital pentru analize. Aglomeraţia începea să aibă efecte dezastruoase. O tartă alunecase deja de pe un platou şi, fără ca nimeni să bage de seamă, fusese luată pe tălpi şi dusă până la jumătatea scărilor.

Leonora era într-o dispoziţie excelentă, îşi pregătise o formulă veselă de întâmpinare pentru

toată lumea, iar pe colonelul intendent, un vechi favorit al ei, îl bătea uşor pe vârful cheliei. La un moment dat, părăsi holul ca să ducă personal un pahar cu băutură tânărului animator din oraş, care cânta la acordeon.

— Dumnezeule! Ce talent are băiatul ăsta! zise ea. Zău, e în stare să cânte orice i-ai fredona! „Oh Pretty Red Wing" – orice!

— E într-adevăr minunat, aprobă maiorul Langdon şi se uită la grupul adunat în jurul instrumentistului. Soţia mea se topeşte după chestii clasice – ştii, Bach – şi tot restul. Dar pentru mine e ca şi cum aş înghiţi o mână de râme. Să luăm „Valsul Văduvei Vesele" – acesta e genul de piese care-mi plac. Refrene melodioase!

Valsul plutitor, laolaltă cu sosirea generalului, mai linişti puţin larma. Leonora se simţea atât de bine la propria ei petrecere, încât numai după ora opt începu să-şi facă griji pentru soţul ei. Absenţa prelungită a gazdei îi uimise deja peste măsură pe aproape toţi invitaţii, îi cuprinsese chiar şi o stare de frenezie la gândul că ar fi fost cu putinţă să se producă un accident sau să izbucnească vreun scandal neprevăzut, în consecinţă, până şi cei care sosiseră primii înclinau să stea mai mult decât se obişnuia la o astfel de afacere de du-te-vino; casa era atât de aglomerată că trebuia să fii dotat cu un dezvoltat simţ al strategiei ca să treci dintr-o cameră în alta.

Între timp, căpitanul Penderton aştepta la intrarea drumului pentru călăreţi cu un lampas în mână şi cu sergentul aflat de serviciu la grajduri. Sosise la unitate la mult timp după căderea nopţii şi povestea pe care le-o servise era că armăsarul îl aruncase din şa şi fugise. Nădăjduiau că Pasăre de Foc avea să găsească drumul înapoi. Căpitanul îşi spălase faţa rănită, roşie de spuzeală, după care se dusese cu maşina la spital, unde se pricopsise cu trei copci în obraz. Dar nu putea să meargă acasă. Nu numai că-i lipsea curajul de a da ochii cu

Leonora până ce nu-l ştia pe armăsar la locul lui în grajd – însă adevăratul motiv era că îl aştepta pe omul pe care îl ura. Noaptea era blândă, strălucitoare, iar luna se afla în al treilea pătrar.

La ora nouă, auziră în depărtare sunetul copitelor, apropiindu-se fără grabă. Curând, au putut desluşi figurile obosite, ascunse în umbră ale soldatului Williams şi ale celor doi cai. Soldatul îi ducea pe amândoi de căpăstru. Clipind un pic ameţit, se dădu mai aproape de lampas. Aruncă spre chipul căpitanului o căutătură atât de lungă încât sergentul se cutremură. Nu ştia cum să procedeze, aşa că îl lăsă pe căpitan să rezolve situaţia. Căpitanul era tăcut, însă pleoapele îi zvâcneau şi gura dureroasă îi tremura, îl urmă pe soldatul Williams la grajduri. Tânărul soldat le dădu terci cailor şi îi ţesălă. Nu scotea o vorbă, iar căpitanul stătea lângă staul şi îl privea. Se uită la mâinile frumoase, îndemânatice şi la rotunjimea blândă a gâtului. Căpitanul se simţea copleşit de un sentiment în acelaşi timp de repulsie şi de fascinaţie – era ca şi cum el şi tânărul soldat s-ar fi luat la trântă goi, corp la corp, într-o luptă pe viaţă şi pe moarte, îşi simţea muşchii încordaţi ai coapselor atât de slăbiţi, că de-abia se putea ţine pe picioare. Ochii săi, sub pleoapele care îi zvâcneau, ardeau ca nişte flăcări albăstrui. Soldatul îşi termină în linişte treaba şi părăsi grajdul. Căpitanul se luă pe urmele lui şi rămase urmărindu-l cu privirea cum se îndepărta în noapte. Nu schimbaseră nicio vorbă.

Doar când se urcă în maşină, căpitanul îşi aduse aminte de petrecerea de la el de acasă.

Anacleto nu veni acasă până noaptea târziu. Stătea în pragul uşii de la camera lui Alison arătând destul de palid şi vlăguit, căci aglomeraţia îl istovea din cale-afară.

— Oh, zise el pe un ton filosofic, lumea e plină până la refuz cu prea mulţi oameni.

Alison îşi dădu seama totuşi, după o uitătură fugară în ochii lui, că ceva se întâmplase. Anacleto intră în baie şi îşi suflecă mânecile cămăşii galbene de pânză ca să se spele pe mâini.

— Locotenentul Weincheck a trecut să vă vadă?

— Da, m-a vizitat de puţin timp.

Locotenentul se simţise deprimat. Ea îl trimise jos după o sticlă de cherry. Apoi, după ce băură vinul, el se aşeză lângă pat cu tabla de şah pe genunchi şi jucară o partidă de bancă rusească. Ea îşi dădu seama prea târziu că fusese extrem de neinspirată să propună jocul acela, fiindcă locotenentul de-abia reuşea să priceapă ce cărţi are şi încerca să-şi ascundă de ochii ei neputinţa.

— Tocmai a aflat că n-a trecut de comisia medicală, zise ea. În scurt timp, o să i se facă formele de pensionare.

— Tţ! Ce păcat! După care, Anacleto adăugă: în acelaşi timp, aş fi bucuros dacă aş fi în locul lui.

Doctorul îi prescrisese o nouă reţetă în acea după-amiază şi în oglinda din baie ea îl zări pe Anacleto cercetând cu grijă sticla şi apoi luând o înghiţitură înainte să măsoare cantitatea potrivită pentru ea. Judecând după expresia feţei, gustul nu-l încântă prea tare. Dar zâmbi vesel când se întoarse în cameră.

— N-aţi mai fost niciodată la o asemenea petrecere! exclamă el. Ce constelaţie!

— Consternare, Anacleto.

— În orice caz, a fost prăpăd. Căpitanul Penderton a întârziat două ore la propria lui petrecere. Pe urmă, când a intrat pe uşă, am crezut că a fost devorat pe jumătate de vreun leu. Calul l-a aruncat într-un tufiş de coacăze negre şi a fugit. N-aţi mai văzut o asemenea arătare.

— Şi-a rupt vreun os?

— Mie mi s-a părut că şi-a rupt spinarea, zise Anacleto, cu un dram de satisfacţie. Dar se ţinea destul de bine pe picioare – s-a dus sus şi şi-a pus toaleta de seară şi s-a străduit să nu pară deloc

supărat. Acum toată lumea a plecat în afară de maior şi de colonelul cu păr roşu a cărui soţie arată ca o terfelită.

— Anacleto, îl avertiză ea cu blândeţe. Anacleto folosi de câteva ori termenul „terfelită” până ca ea să priceapă sensul. La început, se gândi că ar putea fi un termen regional, apoi însă, într-un sfârşit, îi trăsni prin minte că el voia să spună „târfă”.

Anacleto ridică din umeri, apoi se întoarse deodată spre ea, cu faţa îmbujorată.

— Urăsc oamenii! rosti cu vehemenţă. La petrecere cineva a făcut o glumă, fără să ştie că eram prin preajmă. Şi a fost vulgară şi insultătoare şi neadevărată!

— Ce vrei să spui?

— N-o să v-o repet şi dumneavoastră.

— Păi, s-o lăsăm baltă atunci, zise ea. Du-te la culcare şi trage un somn pe cinste.

Pe Alison o îngrijora izbucnirea lui Anacleto. I se părea că nici ei nu-i sunt dragi oamenii. Toţi cei pe care-i cunoscuse în ultimii cinci ani aveau ceva neplăcut – adică toţi în afară de Weincheck şi, firește, de Anacleto şi micuţa Catherine. Morris Langdon, cu stilul său necioplit, era atât de stupid şi de rău la inimă cât putea un bărbat să fie. Leonora nu era nimic altceva decât un animal. Iar cleptomanul de Weldon Penderton era în fond un depravat incurabil. Ce adunătură! Se detesta până şi pe sine însăşi. Dacă n-ar fi fost la mijloc toată această sordidă amânare şi dacă ar fi avut măcar o fărâmă de demnitate, ea şi Anacleto nu s-ar mai fi aflat în seara aceasta aici.

Îşi întoarse chipul spre fereastră şi privi afară în noapte. Se iscase o rafală de vânt, iar la parter un oblon slăbit se izbea în zidul lateral al casei. Stinse lumina ca să se poată uita pe fereastră. Orion se vedea minunat de limpede şi de strălucitor în noaptea aceasta, în pădure vârfurile copacilor se legănau în adierea vântului ca nişte valuri întunecate. În acel moment, aruncă o privire spre

casa soţilor Penderton şi zări un om stând iarăşi la marginea pădurii. Omul era ascuns în spatele copacilor, dar umbra lui se proiecta cu claritate pe iarba pajiştii. Nu putea să distingă trăsăturile acelei persoane, dar acum era absolut sigură că un bărbat stătea acolo la pândă. Îl urmări cu privirea timp de zece minute, douăzeci de minute, o jumătate de oră. Nu se mişca, îi provocă un soc atât de cumplit încât i se năzări că pesemne chiar îşi ieşise din minţi, închise ochii şi numără de şapte ori până la două sute optzeci. Apoi, când privi din nou într-acolo, umbra dispăruse.

Soţul ei ciocăni la uşă. Neprimind niciun răspuns, apăsă clanţa cu grijă şi îşi vârî capul înăuntru.

— Dormi, draga mea? întrebă cu un glas îndeajuns de puternic ca să trezească pe oricine.

— Da, răspunse ea cu amărăciune. Dorm tun.

Maiorul, năucit, nu ştia dacă trebuie să închidă uşa sau să intre. După mirosul care se răspândi în cameră, ea simţi că vizitase frecvent bufetul Leonorei.

— Mâine o să-ţi spun ceva, îl anunţă. Ar trebui să bănuieşti despre ce e vorba. Aşa că pregăteşte-te.

— N-am nici cea mai vagă idee despre ce-ar putea fi vorba, zise maiorul neajutorat. Am greşit cu ceva? Preţ de câteva clipe, îşi revăzu comportamentul din ultima vreme. Dar dacă e vorba de bani pentru vreo toană, să ştii că n-am. Am pierdut un pariu la un meci de fotbal şi hrana pentru cal.

Uşa se închise cu multă grijă.

Era trecut de miezul nopţii şi ea rămăsese din nou singură. Ceasurile acestea, de la douăsprezece până în zori, erau de fiecare dată îngrozitoare. Dacă i-ar fi spus vreodată lui Morris că nu dormise deloc, el, firește, n-ar fi crezut-o. Nu credea nici că e bolnavă. Cu patru ani în urmă, când sănătatea ei

o luase pentru prima oară razna, se arătase alarmat de starea ei. Dar când o nenorocire veni una după alta – emfizem, probleme cu rinichii şi acum boala asta de inimă – el cedase nervos şi sfârşise prin a nu-i mai da deloc crezare. Considera totul o prefăcătorie ipohondră de care ea se folosea pentru a se eschiva de la obligaţiile pe care le avea – adică rutina sporturilor şi a petrecerilor pe care el le considera potrivite pentru ea. În acelaşi fel, e mai înţelept să-i oferi unei gazde o singură scuză hotărâtă, fiindcă dacă refuzi invocând mai multe motive, nu contează cât de întemeiate ar fi, gazda n-o să te creadă, îl auzi pe soţul ei plimbându-se prin camera lui de pe cealaltă parte a holului şi purtând cu sine însuşi o lungă conversaţie didactică. Aprinse veioza şi începu să citească.

Pe la două dimineaţa i se năzări că avea să moară în noaptea aceea. Şedea sprijinită de perne în pat, o femeie tânără cu un chip deja uscat şi îmbătrânit, privind neliniştită dintr-un colţ al peretelui în celălalt, îşi legăna capul cu un mic gest bizar, ridicându-şi bărbia şi mişcând-o lateral, ca şi cum ar fi sufocat-o ceva. Odaia tăcută îi părea plină de sunete discordante. Apa picura în vasul chiuvetei din baie. Ceasul de pe poliţa căminului, un vechi ceasornic cu pendulă, cu lebede albe şi aurii pictate pe sticla carcasei, ticăia cu un sunet ruginit. Însă al treilea dintre aceste sunete, cel mai puternic şi care o deranja cel mai tare, era bătaia propriei sale inimi. În fiinţa ei se dezlănţuise un zbucium intens. Inima părea să-i sară din piept în volute – bătea cu repeziciune, ca paşii cuiva care aleargă, făcea un salt şi apoi cădea cu o bufnitură violentă ce o umplea de groază. Cu mişcări încete, prudente, Alison deschise sertarul noptierei şi îşi scoase lucrul de mână. „Trebuie să mă gândesc la ceva plăcut”, îşi spuse cu înţelepciune.

Se întoarse cu gândul în trecut, la perioada cea mai fericită din viaţa ei. Avea douăzeci şi unu de ani şi de cinci luni încerca să le înveţe puţin Cicero

şi Virgil pe fetele dintr-un internat. Apoi când sosi vacanţa, ea se afla la New York cu două sute de dolari în portofel. Se urcă într-un autobuz şi o porni spre nord, fără să aibă nici cea mai vagă idee unde mergea. Şi undeva, în Vermont, ajunse într-un sat plăcut la vedere, coborî şi în câteva zile găsi de închiriat o micuţă colibă, în pădure, îşi adusese pisoiul, Petroniu, cu ea – şi înainte de sfârşitul verii fu obligată să-i adauge numelui o terminaţie de feminin, fiindcă… pisoiul îi fată pe neaşteptate pisoiaşi. Câţiva câini de vânătoare rătăciţi se împrieteniră cu ei şi o dată pe săptămână se ducea în sat ca să cumpere conserve cu alimente pentru pisici, pentru câini şi pentru ea însăşi. Dimineaţa şi seara, în fiecare zi a acelei veri plăcute, avea la masă mâncarea ei preferată – chili con carne, zwieback şi ceai. După-amiezile tăia lemne pentru foc şi noaptea stătea în bucătărie cu picioarele pe cuptor şi citea sau cânta singură.

Buzele palide şi crăpate ale lui Alison rosteau cuvinte şoptite, iar ea fixa cu luare-aminte scara aflată la piciorul patului. Deodată lăsă andrelele să-i cadă din mină şi îşi ţinu răsuflarea. Inima încetase să-i bată. Odaia era tăcută ca un cavou şi ea rămase în aşteptare cu gura deschisă şi capul răsucindu-i-se într-o parte şi-n alta, pe pernă. Era înspăimântată, însă atunci când încercă să strige şi să spargă tăcerea aceasta mormântală, niciun sunet nu-i ieşi din gură.

Liniştea fu întreruptă de o uşoară bătaie în uşă, pe care însă n-o auzi. Nici nu băgă de seamă, preţ de câteva clipe, că Anacleto intrase în cameră şi îi ţinea mâna într-a lui. După tăcerea lungă, cumplită (şi durase fără îndoială mai mult de un minut), inima ei îşi reluă bătăile; faldurile cămăşii de noapte îi fluturau uşor pe piept.

— Nu vă distraţi bine? întrebă Anacleto cu un glas mic, vesel şi încurajator. Dar chipul lui, în timp ce se uita în jos la ea, schiţa aceeaşi grimasă

bolnăvicioasă care se zărea şi pe chipul ei – cu buza de sus trasă cu asprime înapoi peste dinţi.

— Am fost atât de speriată, spuse ea. S-a întâmplat ceva?

— Nu s-a întâmplat nimic. Dar nu s-ar zice. îşi scoase batista din buzunarul bluzei şi o înmuie într-un pahar cu apă ca să o tamponeze pe frunte. Mă duc jos să-mi aduc catrafusele şi rămân cu dumneavoastră până o să puteţi adormi.

Laolaltă cu acuarelele, aduse şi o tavă pe care se găseau două ceşti cu Ovaltin fierbinte. Făcu focul şi întinse o masă de joc în faţa şemineului. Prezenţa lui aici era atât de liniştitoare, încât ea simţi nevoia să suspine de uşurare. După ce îi întinse tava, el se aşeză tihnit la masă şi începu să bea fără grabă din ceaşca de Ovaltin, cu înghiţituri mici, apreciative. Acesta era unul dintre lucrurile pe care ea le îndrăgea cel mai mult la Anacleto; se pricepea de minune să facă un soi de sărbătoare din aproape fiecare prilej. Nu se purta ca şi cum numai din mărinimie şi-ar fi părăsit culcuşul în puterea nopţii ca să vegheze o femeie bolnavă, ci de parcă de bunăvoie şi nesiliţi de nimeni şi-ar fi ales această oră anume pentru vreo petrecere foarte specială. Ori de câte ori erau obligaţi să facă fată vreunei situaţii neplăcute, el reuşea să-i adauge la final o mică surpriză. Iar acum şedea cu un şervet alb peste genunchii săi încrucişaţi şi sorbea Ovaltinul cu atâta fast, de parcă ceaşca ar fi fost umplută cu vin ales, deşi îi detesta gustul aproape la fel de mult cât îi displăcea şi ei, şi îl adusese doar pentru că era cu totul vrăjit de promisiunile frumoase de pe eticheta cutiei.

— Ţi-e somn? întrebă ea..

— Deloc, însă numai la rostirea cuvântului „somn” se simţi atât de istovit, încât nu se putu abţine să nu caşte. Credincios, se întoarse şi se strădui să pară că îşi deschisese gura ca să îşi atingă cu degetul una dintre noile sale măsele de minte. Am tras un pui de somn după-amiază şi

apoi am dormit câteva ore şi în noaptea asta. Am visat-o pe Catherine.

Alison nu se putea gândi niciodată la copilul ei fără să încerce o emoţie atât de încărcată cu dragoste şi suferinţă, încât o simţea ca pe o povară insuportabilă ce o apăsa pe piept. Nu era adevărat că timpul putea alina durerea ascuţită a acestei pierderi. Acum avea mai mult control asupra ei înseşi, dar asta era tot. Pentru o vreme, după acele opt luni de bucurie, încordare şi suferinţă, fu aproape neschimbată. Catherine fusese îngropată în cimitirul unităţii în care erau încartiruiţi atunci. Şi multă vreme o obsedase imaginea puternică, morbidă a acelui trup mic aflat în mormânt. Plăsmuirile cumplite despre descompunere şi acel schelet mic şi singuratic o aduseră într-un asemenea hal încât, în cele din urmă, după o grămadă de birocraţie, deshumase coşciugul. Dusese rămăşiţele trupului la crematoriul din Chicago şi împrăştiase cenuşa în zăpadă. Iar acum tot ce mai rămăsese din Catherine erau amintirile pe care ea şi Anacleto le împărtăşeau.

Alison aşteptă ca vocea să-i fie hotărâtă şi apoi întrebă:

— Ce ai visat?

— A fost tulburător, zise el încet. Aproape ca şi cum aş fi ţinut un fluture în mâini. O îngrijeam în poală – apoi convulsii bruşte – iar dumneavoastră încercaţi să faceţi apa caldă să curgă. Anacleto deschise trusa de pictat şi îşi aranja hârtia, pensulele şi acuarelele în faţa lui. Focul îi lumina faţa palidă şi arunca sclipiri în ochii săi întunecaţi. Apoi visul se schimbă şi în loc de Catherine aveam pe genunchi una dintre cizmele maiorului pe care a trebuit să o curăţ de două ori astăzi. Cizma era plină de şoareci nou-născuţi şi neastâmpăraţi, care se târau, iar eu încercam să-i ţin înăuntru şi să-i împiedic să mai viermuiască peste tot pe corpul meu. Brrr! Era ca…

— Taci, Anacleto! zise ea, străbătută de un fior. Te rog!

Anacleto începu să picteze, iar ea îl urmărea cu privirea, îşi înmuie pensula în pahar şi apa se coloră cu un nor de levănţică. Aplecat deasupra foii, chipul îi părea gânditor, iar la un moment dat se opri pentru a face nişte măsurători rapide cu o riglă de pe masă. Ca pictor, Anacleto avea mare talent – era convinsă de lucrul acesta, în celelalte realizări dovedea o anume sclipire, dar de fapt imita, aproape, cum zicea maiorul, ca o maimuţică. Totuşi în acuarelele lui şi în desene, era chiar el însuşi. Când locuiseră lângă New York, după-amiezile se ducea în oraş la Liga Studenţilor Artişti, iar la expoziţia şcolii, Alison fusese foarte mândră, dar deloc surprinsă, să observe cât de multă lume se întorcea să se uite de mai multe ori la tablourile lui.

Stilul lui era în acelaşi timp primitiv şi ultrasofisticat şi emana o vrajă ciudată asupra privitorului. Dar ea nu-l putea convinge să-şi ia talentul în serios şi să muncească mai mult.

— Calitatea viselor, spunea el cu blândeţe. Iată un lucru ciudat la care se poate medita. După-amiezile în Filipine, când perna e udă şi soarele străluceşte în cameră, visul e de un anumit fel. Iar apoi în nord, noaptea, când ninge…

Dar Alison se cufundase deja în grijile ei obişnuite şi nu-l mai asculta.

— Spune-mi, îl întrerupse ea brusc. Când ai fost îmbufnat azi-dimineaţă şi ai zis că o să-ţi deschizi un magazin de stofe în Quebec, ai avut ceva anume în minte?

— Păi, fireşte, zise el. Ştiţi că întotdeauna mi-am dorit să văd oraşul Quebec. Şi cred că nu e nimic mai plăcut decât mânuirea stofelor frumoase.

— Şi asta e tot ce-ai avut în minte – zise ea. Vocea ei era lipsită de inflexiunile interogative, iar el nu răspunse. Câţi bani ai în bancă?

El se gândi un moment, ţinând pensula în echilibru deasupra paharului cu apă.

— Patru sute de dolari şi şase cenţi. Vreţi să-i scot?

— Nu acum. Dar s-ar putea să avem nevoie de ei, mai încolo.

— Pentru numele lui Dumnezeu, zise el, nu vă îngrijoraţi. Nu vă face deloc bine.

Odaia era plină de strălucirea roşiatică a focului şi de umbre cenuşii tremurătoare. Ceasul zbârnâi uşor şi apoi bătu ora trei.

— Ce spuneţi de asta? întrebă Anacleto pe neaşteptate. Mototoli hârtia pe care o picta şi o azvârli cât colo. Apoi luă o poziţie meditativă cu bărbia sprijinită în mâini, uitându-se ţintă la tăciunii aprinşi.

— Un păun de un verde difuz. Cu un imens ochi de aur. Iar în ochiul acesta răsfrângerile unui lucru micuţ şi…

Străduindu-se să găsească întocmai cuvântul potrivit, îşi ridică mâna cu degetul mare şi cu arătătorul lipite. Braţul lui aruncă o umbră lungă peste peretele din spate.

— Micuţ şi…

— Grotesc, sfârşi ea în locul lui. El aprobă scurt din cap:

— Exact.

Însă după ce începuse deja să lucreze, un anume sunet în camera tăcută sau poate amintirea ultimei inflexiuni a glasului ei îl făcu să se întoarcă brusc.

— Oh, nu se poate! exclamă. Şi pe când se ridica în grabă de la masă, răsturnă paharul cu apă, care se vărsă în şemineu.

Soldatul Williams se afla în odaia unde dormea soţia căpitanului numai de o oră în noaptea aceea. Zăbovise lângă marginea pădurii cât timp ţinuse petrecerea. Apoi, după ce aproape toţi oaspeţii plecară, privi prin fereastra sufrageriei până când soţia căpitanului se duse sus la culcare. După o vreme, pătrunse în casă în acelaşi mod în care

procedase cu o seară înainte. Şi în noaptea aceea luna se răsfrângea limpede şi argintie în odaie. Doamna stătea întinsă pe o parte, cu faţa ei prelungă cuibărită între mâinile destul de murdare. Purta o cămaşă de noapte din satin şi pătura era împinsă în jos până la talie. Tânărul soldat se ghemui fără zgomot lângă pat. La un moment dat, îşi întinse mâna cu precauţie şi atinse materialul lucios al cămăşii ei de noapte cu degetul mare şi arătătorul. Intrând în cameră, aruncase o privire de jur-împrejur. Un timp, rămase în faţa dulapului şi contemplă flacoanele, pufurile de pudrat şi articolele de toaletă. Un obiect anume, un pulveriza tor, îi trezise interesul şi îl duse mai aproape de fereastră ca să-l cerceteze cu o expresie uimită. Pe masă se găsea o farfurioară cu o pulpă de pui mâncată pe jumătate. Soldatul o atinse, o mirosi şi luă o îmbucătură.

Acum stătea pe vine în lumina lunii, cu ochii pe jumătate închişi şi cu un zâmbet umed pe buze. La un moment dat, nevasta căpitanului se răsuci în somn, oftă şi se întinse. Cu degete atente, soldatul atinse o şuviţă castanie de păr care stătea răvăşită pe pernă.

Era trecut de ora trei când deodată soldatul Williams luă o poziţie nemişcată. Se uită în jur şi părea că ascultă un anume sunet. Nu-şi dădu seama imediat care era pricina acestei schimbări, a acestei tulburări pe care o simţea. Apoi băgă de seamă că luminile din casa de alături fuseseră aprinse, în noaptea pustie, putu să audă vocea unei femei care plângea. Mai târziu, auzi un automobil oprind în faţa casei luminate. Soldatul Williams ieşi tiptil în holul neluminat. Uşa de la odaia căpitanului era închisă. După câteva clipe, mergea încet pe lângă marginea pădurii.

În ultimele două zile şi nopţi soldatul dormise foarte puţin şi ochii îi erau umflaţi de oboseală. Dădu roată pe jumătate garnizoanei, până când

ajunse la cea mai rapidă scurtătură spre cazarmă. Izbuti astfel să nu întâlnească santinela, în zori însă, pentru prima oară de ani buni, avu un vis şi ţipă în somn. Un soldat din cealaltă parte a camerei se trezi şi azvârli în el cu un papuc.

Cum soldatul Williams nu avea prieteni printre colegii de cazarmă, absenţa lui în aceste nopţi nu preocupa prea mult pe nimeni. Se credea că soldatul îşi găsise o femeie. Mulţi militari erau însuraţi în secret şi uneori îşi petreceau noaptea în oraş, cu soţiile lor. În lungul dormitor înghesuit, luminile se stingeau la zece, dar nu toţi bărbaţii erau în pat la ora aceasta. Câteodată, mai ales pe la începutul lunii, în latrină aveau loc partide de pocher care ţineau toată noaptea, într-o noapte, la ora trei, soldatul Williams dăduse peste santinelă în drum spre cazarmă, dar fiindcă soldatul se afla în armată de doi ani de zile, iar garda de serviciu îl cunoştea, nu fusese luat la întrebări.

În nopţile care urmară soldatul Williams se odihni şi dormi normal. Târziu, după-amiaza, şedea singur pe o bancă în faţa cazărmii şi noaptea frecventa uneori locurile de distracţie din unitate. Se ducea la film şi la sala de sport. Seara, sala de sport se transforma într-un ring de patinaj, pe patine cu rotile. Se asculta muzică şi se amenaja un colţ în care bărbaţii se puteau delecta cu un joc de table şi puteau bea bere rece şi spumoasă. Soldatul Williams comandă un pahar şi, pentru prima oară în viaţa lui, puse gura pe alcool, într-un zornăit asurzitor de roţi, bărbaţii patinau în cerc şi aerul mirosea înţepător a sudoare şi a ceară de podele. Trei bărbaţi, toţi veterani, se arătară surprinşi când soldatul Williams se ridică de la masa lui ca să li se alăture, pentru o bucată de vreme. Soldatul se uita ţintă la feţele lor şi părea să fie pe punctul de a le pune o întrebare. Dar până la urmă nu spuse nimic şi după un timp se îndepărtă.

Soldatul Williams fusese întotdeauna atât de retras încât doar jumătate dintre colegii lui de

dormitor ştiau cum îl cheamă. De fapt, numele pe care îl folosea în armată nu era al lui. Când se înrolase, un bătrân sergent dur se holbase la semnătura lui – L. G. Williams – şi apoi zbierase:

— Scrie-ţi numele, ţărănoi mucos, numele întreg!

Soldatul rămăsese în aşteptare o lungă bucată de vreme înainte să dezvăluie faptul că iniţialele acestea reprezentau numele lui, singurul nume pe care îl avea.

— Ei bine, nu poţi intra în armata Statelor Unite cu numele ăsta tâmpit, zise sergentul. O să-l schimb în E-l-l-g-e-e. E bine?

Soldatul Williams clătină aprobator din cap şi, în faţa unei asemenea indiferenţe, sergentul izbucni într-un râs sănătos şi zgomotos.

— Acum chiar că ni-i trimit pe ăia cretini, spuse, văzându-şi mai departe de hârtiile lui.

Era noiembrie şi de două zile sufla un vânt puternic. Peste noapte, arţarii tineri care mărgineau trotuarele rămaseră despuiaţi de frunze. Frunzele zăceau într-un covor strălucitor de aur dedesubtul copacilor, iar cerul era împânzit de nori albi şi schimbători, în ziua următoare, căzu o ploaie rece. Frunzele erau lăsate să putrezească şi să se coloreze în cenuşiu închis, erau călcate în picioare pe străzile umede şi în cele din urmă măturate cu grebla. Vremea se îmbunătăţise din nou şi crengile goale ale copacilor desenau un filigran subţire pe cerul de iarnă. Dimineaţa devreme, se zărea un strat de brumă pe iarba moartă.

După două nopţi de odihnă, soldatul Williams reveni în casa căpitanului. De astă dată, deoarece cunoştea obiceiurile casei, nu-l aşteptă pe căpitan să se retragă. La miezul nopţii, în timp ce ofiţerul lucra în cabinetul său, urcă în odaia Doamnei şi rămase acolo un ceas. Pe urmă se postă lângă fereastra cabinetului şi privi curios înăuntru până la două, când căpitanul se duse sus. Fiindcă în

vremea aceasta începuse să se petreacă ceva ce soldatul nu pricepea prea bine.

În aceste misiuni de recunoaştere şi în timp ce veghea noaptea în camera Doamnei, soldatul nu se temea deloc. Simţea, dar nu gândea; trăia fără a-şi alcătui în minte vreun rezumat al faptelor lui prezente şi trecute. Cu cinci ani în urmă, soldatul Williams omorâse un om. într-o ceartă ce pornise de la o roabă de gunoi, îl înjunghiase de moarte pe un negru şi îi ascunsese trupul într-o carieră de piatră părăsită, îl tăiase într-un acces de furie şi putea să-şi amintească roşul violent al sângelui şi greutatea corpului moale pe care îl tira după el prin pădure, îşi amintea soarele fierbinte din acea după-amiază de iulie, mirosul de praf şi de moarte. Simţise o anume mirare, o mâhnire indiferentă, dar niciun pic de teamă şi niciodată de atunci în mintea lui nu se ivise convingerea că ar fi un criminal. Mintea seamănă cu o tapiserie deasă în care culorile sunt distilate din trăirile simţurilor, iar desenul alcătuit din convulsiile intelectului. Mintea soldatului Williams era îmbuibată de culorile variate ale unor tonuri ciudate, dar n-avea contur, era lipsită de formă.

În aceste prime zile de iarnă, soldatul Williams băgă de seamă un singur lucru, şi anume: începu să simtă că era urmărit de căpitan. De două ori pe zi, cu faţa bandajată şi încă aspră din pricina erupţiei, căpitanul ieşea să facă scurte plimbări călare. Iar după ce înapoia calul, zăbovea o vreme în faţa grajdurilor. De trei ori în drum spre sala de mese, soldatul Williams întoarse capul şi-l văzu pe căpitan la doar zece iarzi distanţă de el. Mult prea des ca să poată fi numai rodul întâmplării, ofiţerul trecuse pe lângă el pe trotuar. La un moment dat, după una dintre aceste întâlniri, soldatul se opri locului şi se uită în urmă. La mică distanţă, căpitanul se opri şi el şi se întoarse pe jumătate. Era târziu după-amiaza şi amurgul de iarnă se colorase într-o nuanţă de mov pal. Ochii

căpitanului erau neclintiţi, cruzi şi luceau. Se scurse aproape un minut până când, de comun acord, amândoi se întoarseră şi îşi văzu fiecare de drum.

PARTEA A PATRA

Într-o unitate militară nu e uşor pentru un ofiţer să intre personal în contact cu un militar. Căpitanul Penderton era acum conştient de asta. Dacă ar fi lucrat ca ofiţer obişnuit de linie, asemeni maiorului Morris Langdon, conducând o companie, un batalion sau un regiment, ar fi avut acces la un număr însemnat de relaţii cu oamenii de sub comanda lui. Aşa se făcea că maiorul Langdon cunoştea după nume şi figură pe aproape fiecare soldat aflat sub supravegherea lui. Dar căpitanul Penderton, din cauza slujbei sale de la şcoală, nu se găsea în aceeaşi situaţie, în afară de plimbările sale călare (şi nicio faptă de echitaţie nu era destul de cutezătoare pentru căpitan în aceste zile), nu exista nicio altă metodă prin care putea să stabilească relaţii cu soldatul pe care ajunsese să-l urască.

Cu toate acestea, căpitanul simţea nevoia acută a unui contact de orice fel între ei. Gândul la soldat îl chinuia fără încetare. Se ducea la grajduri cât de des îi permitea programul. Soldatul Williams îi înşeua calul şi ţinea căpăstrul până se urca în sa. Când ştia dinainte că avea să-l întâlnească pe soldat, căpitanul simţea că devine tot mai zăpăcit, în timpul scurtelor întâlniri impersonale dintre ei, suferea de o lipsă ciudată a impresiilor senzoriale; când se afla în preajma soldatului, descoperea că e incapabil de a vedea sau de a auzi normal, şi numai după ce se îndepărta călare şi rămânea din nou singur, scena se desfăşura pentru prima oară în mintea lui. Gândul la chipul tânărului – ochii muţi, buzele groase şi senzuale care erau adesea umede,

bretonul copilăresc, de paj –, imaginea aceasta era de nesuportat pentru el. Rareori îl auzea vorbind, dar sunetul vocii lui înfundate, de sudist, rătăcea în mod constant într-un ungher al minţii sale, ca un cântec tulburător.

După-amiaza târziu, căpitanul se plimba pe străzile dintre grajduri şi cazarmă, în speranţa de a-l întâlni pe soldatul Williams. Când îl zărea de departe, purtându-şi trupul cu o graţie leneşă, căpitanul simţea cum gâtlejul i se contractă atât de puternic, că de-abia mai putea înghiţi. Apoi, când se aflau faţă în faţă, soldatul Williams se zgâia întotdeauna vag peste umărul căpitanului şi saluta foarte încet cu mâna destul de relaxată. O dată, în timp ce se apropiau unul de altul, căpitanul îl văzu cum desface o bomboană şi aruncă hârtia nepăsător, pe fâşia curată de iarbă care mărginea trotuarul. Faptul acesta îl înfurie pe căpitan şi, după ce merse câţiva paşi, se întoarse, ridică ambalajul (era de la o bomboană Baby Ruth) şi îl vârî în buzunar.

Căpitanul Penderton, care dusese în ansamblu o viaţă extrem de rigidă şi lipsită de emoţii, nu stătea să mediteze asupra acestui bizar sentiment de ură pe care îl simţea. O dată sau de două ori, când se trezi târziu după ce înghiţise prea mult Seconal, se blama gândindu-se la purtarea lui din ultima vreme. Dar nu făcea niciun efort real pentru a se supune unui examen de introspecţie.

Într-o după-amiază, aflat la volanul maşinii, trecu prin faţa cazărmii şi îl văzu pe soldat odihnindu-se singur pe una dintre bănci. Căpitanul îşi parcă maşina în capătul străzii şi rămase urmărindu-l cu privirea. Soldatul îşi abandonase trupul în poziţia cuiva pe cale să tragă un pui de somn. Cerul era verde pal, iar rămăşiţele soarelui de iarnă aruncau pe pământ umbre lungi, ascuţite. Căpitanul îl păndi pe soldat până când se auzi chemarea la masă. Apoi, după ce soldatul Williams

dispăru înăuntru, căpitanul rămase mai departe în maşină, privind la clădirea cazărmii.

Se lăsa întunericul, iar cazarma era puternic luminată, într-o încăpere de agrement de la parter, putea să vadă bărbaţii jucând biliard sau tolăniţi în fotolii, cu o revistă în mână. Căpitanul se gândi la sala de mese, la mesele lungi încărcate cu mâncare caldă şi la soldaţii flămânzi înfruptându-se şi râzând împreună, într-o tovărăşie destrăbălată. Căpitanul nu îi cunoştea bine pe militari şi imaginea lui despre viaţa de cazarmă era mult înflorită de închipuire. Căpitanul se simţea atras de Evul Mediu şi studiase atent istoria europeană din timpul perioadelor feudale. Fanteziile lui despre cazărmi erau condimentate de această pasiune. Când se gândi la cei două sute de bărbaţi trăind împreună în acest mare dreptunghi, se simţi dintr-odată singur. Stătea în maşina întunecată şi, în vreme ce se uita ţintă la încăperile luminate şi aglomerate dinăuntru, în timp ce auzea strigătele şi vocile răsunătoare, ochii sticloşi i se umplură de lacrimi. O singurătate amară îl rodea. Porni maşina şi conduse grăbit tot drumul până acasă.

Când soţul ei sosi, Leonora Penderton se odihnea în hamac, la marginea pădurii. Intră în casă şi o ajută pe Susie să termine treaba în bucătărie, fiindcă în seara aceea urmau să cineze acasă şi apoi să meargă la o petrecere. Un prieten îi trimisese o jumătate de duzină de carne de prepeliţă şi plănuia să-i ducă o tavă şi lui Alison, care suferise o criză de inimă în noaptea petrecerii date de ei cu mai bine de două săptămâni în urmă, iar acum era ţinută permanent în pat. Leonora şi Susie aranjară mâncarea pe un platou uriaş de argint. Pe o farfurie dintr-un set aşezară două bucăţi de carne de prepeliţă şi garnituri bogate de legume, ale căror sucuri se scurgeau împreună şi formau o baltă mică în mijlocul farfuriei. De altfel, mai erau încă multe alte delicatese şi când Leonora se clătină sub greutatea uriaşului platou, a fost

nevoie ca Susi să vină în urma ei ducând o tavă cu bucatele care nu încăpuseră.

— De ce nu l-ai luat pe Morris cu tine? o întrebă căpitanul la întoarcere.

— Sărmanul om! zise Leonora. Plecase deja. Mănâncă la Clubul Ofiţerilor. Imaginează-ţi!

Se îmbrăcaseră pentru seară şi stăteau în faţa focului, în salon, cu o sticlă de whisky şi cu paharele pe poliţa căminului. Leonora purta rochia ei roşie de crep, iar căpitanul smochingul. Căpitanul era într-o stare de nervozitate şi zornăia întruna gheaţa din pahar.

— Ha! Fii atentă! zise deodată. Uite una bună pe care am auzit-o astăzi.

Îşi trecu arătătorul de-a lungul nasului şi îşi strânse buzele peste dinţi. Urma să spună o poveste şi schiţa planul dinainte. Căpitanul era dotat cu un fin simţ al umorului şi avea limba ascuţită.

— Nu de mult generalul a fost căutat la telefon, iar adjutantul, recunoscând vocea lui Alison, i-a făcut imediat legătura. „Domnule general, vă adresez o rugăminte”, a spus vocea pe un ton foarte hotărât şi politicos. „Vreau să-mi faceţi un mare serviciu şi să aveţi grijă ca soldatul să nu se mai trezească şi să sune goarna la şase dimineaţa, îi tulbură doamnei Langdon odihna." A urmat o lungă pauză şi în sfârşit generalul a spus: „Mă scuzaţi, dar nu cred că v-am înţeles prea bine." Cererea a fost repetată şi a urmat o pauză şi mai lungă. „Şi spuneţi-mi, vă rog”, a zis generalul în cele din urmă, „cui am onoarea de a mă adresa?” Vocea a răspuns: „Aici e *le garçon de maison* al doamnei Langdon, Anacleto. Vă mulţumesc.”

Căpitanul aşteptă stăpânit, fiindcă nu era unul care să râdă la propriile glume. Nici Leonora nu se amuză – părea stupefiată.

— Cine a spus că este? întrebă ea.

— A încercat să spună „băiat de casă” în franţuzeşte.

— Şi vrei să spui că Anacleto a sunat aşa din senin. Ei bine, asta le întrece pe toate câte le-am auzit. Nu-mi vine să cred!

— Prostuţo! zise căpitanul. Nu s-a întâmplat în realitate. E doar o poveste, o glumă.

Leonora nu pricepu despre ce e vorba. Nu era o bârfitoare. În primul rând, i se părea întotdeauna un pic dificil să-şi imagineze o situaţie la care nu fusese martoră. De asemeni, nu era deloc răutăcioasă.

— Vai, ce neruşinare! zise ea. Dacă nu s-a întâmplat, atunci de ce să-şi bată cineva capul să o născocească? îl face pe Anacleto să pară un prost. Cine bănuieşti că a început? Căpitanul ridică din umeri şi îşi goli paharul. Fabricase multe anecdote ridicole despre Alison şi Anacleto, care făcuseră înconjurul unităţii cu mare succes. Compunerea şi cizelarea acestor povestioare scandaloase îi produceau căpitanului o imensă plăcere. Le lansa discret, lăsând să se înţeleagă că nu el era autorul, ci doar le transmitea mai departe dintr-o altă sursă. Proceda aşa nu atât din modestie, cât de teamă că fabulaţiile sale ar putea ajunge vreodată la urechile lui Morris Langdon. în seara aceasta, noua poveste pe care o scornise nu-l mulţumea. Singur în casă cu soţia, simţi din nou melancolia ce-l cuprinsese în faţa cazărmii luminate, înaintea ochilor îi răsări imaginea mâinilor îndemânatice, arse de soare ale soldatului şi se simţi străbătut de fiori.

— La ce naiba te gândeşti? întrebă Leonora.

— La nimic.

— Zău, mi se pare că arăţi îngrozitor de bizar.

Aranjaseră să treacă să-l ia pe Morris Langdon şi chiar când erau gata să plece, acesta îi sună să-i cheme la un pahar. Alison se odihnea, aşa că nu urcară, îşi sorbiră băuturile în grabă, la masa din sufragerie, căci erau deja în întârziere. După ce terminară, Anacleto îi aduse maiorului, care era în uniformă, cascheta militară de seară. Micul

filipinez îi conduse până la uşă şi le ură pe un ton foarte mieros:

— Sper să petreceţi o seară plăcută.

— Mulţumesc, asemenea, zise Leonora. Totuşi maiorul nu era atât de credul. Se uită la Anacleto cu suspiciune.

După ce închise uşa, Anacleto se repezi în sufragerie şi crăpă puţin perdeaua ca să tragă cu ochiul afară. Toţi trei, şi Anacleto îi ura pe fiecare din toată inima, se opriseră pe scări să-şi aprindă ţigările. Anacleto îi urmărea cu mare nerăbdare, în vreme ce ei se aflau în bucătărie, un plan minunat îi trăsnise prin minte. Scosese trei cărămizi din grădina de trandafiri şi le aşezase în capătul întunecat al aleii din faţă. Şi-i închipui pe toţi trei rostogolindu-se ca popicele. Când într-un final ei traversară pajiştea spre maşina parcată în faţa casei soţilor Penderton, Anacleto fu atât de supărat încât, plin de năduf, îşi muşcă uşor degetul mare. Apoi se năpusti afară ca să îndepărteze obstacolul, fiindcă nu voia să prindă pe cineva în capcană.

Seara aceea fu una obişnuită. Soţii Penderton şi maiorul Langdon se duseră să danseze la clubul de polo şi petrecură bine. Ca întotdeauna, Leonora se puse pe cochetat cu locotenenţii tineri şi căpitanul Penderton găsi prilejul, la un pahar de whisky cu sifon băut în tihnă afară pe verandă, să încredinţeze noua lui poveste unui anume ofiţer de artilerie, care era cunoscut ca unul pus pe şotii. Maiorul rămase uitat în foaier, cu un grup de prieteni apropiaţi, discutând despre pescuit, politică şi ponei. Se anunţase o vânătoare cu maşinile pentru a doua zi dimineaţa, şi soţii Penderton, împreună cu maiorul Langdon, plecară în jur de ora unsprezece. La ora aceea, Anacleto, care îi ţinuse un timp companie stăpânei sale şi îi administrase injecţia, era în pat. Întotdeauna stătea cu spatele proptit în perne, exact ca doamna Alison, deşi această poziţie era atât de incomodă încât cu greu izbutea să tragă un pui de somn. În

ceea ce o priveşte pe Alison, ea moţăia. Pe la miezul nopţii, maiorul şi Leonora se aflau în camerele lor şi dormeau duşi. Căpitanul Penderton se pregătise pentru câteva ore liniştite de studiu în cabinetul său. Era o noapte caldă pentru luna noiembrie şi mireasma pinilor îmbălsăma aerul. Nu se simţea nicio boare de vânt, iar umbrele se lăfăiau nemişcate şi tenebroase pe pajişti.

Cam pe la ora aceasta, Alison simţi că se trezeşte dintr-o stare de semisomn. Avusese un şir de vise ciudate şi intense care o purtară înapoi în vremea copilăriei şi încercă să lupte împotriva conştiinţei care se întorcea în trecut. Dar o astfel de luptă era zadarnică şi curând zăcea trează de-a binelea, cu ochii deschişi în întuneric, începu să plângă şi sunetul suspinelor ei blânde şi neliniştite părea să nu vină dinspre ea, ci dinspre vreun suferind misterios aflat undeva, în noapte. Avusese două săptămâni foarte proaste şi plângea adeseori. Pentru început, ar fi trebuit să nu se dea cu niciun chip jos din pat, fiindcă doctorul o avertizase că următorul atac avea să-i fie fatal. Cu toate acestea, n-avea o părere prea bună despre doctorul ei şi îl considera un bătrân măcelar militar – şi pe deasupra un dobitoc absolut. Trăgea la măsea, deşi era chirurg, şi o dată, într-o discuţie în contradictoriu, susţinuse că Mozambicul era pe coasta vestică şi nu pe cea estică a Africii şi nu-şi recunoscu eroarea până ce ea nu scosese un atlas; în concluzie, nu punea prea mare preţ pe opiniile şi sfaturile lui. N-avea astâmpăr şi cu două zile în urmă simţise brusc o dorinţă atât de mare de a cânta la pian, încât se ridicase din pat, se îmbrăcase şi se dusese jos când Anacleto şi soţul ei nu erau acasă. Cântă un timp şi se simţi bine. Întorcându-se în cameră, urcase scările foarte încet şi, deşi era foarte obosită, nu simţise efecte dăunătoare.

Sentimentul că era prinsă în capcană – fiindcă acum trebuia să aştepte să se simtă mai bine

înainte de a-şi pune planurile în aplicare – o făcea să fie greu de îngrijit. La început, angajaseră o infirmieră de la spital, dar infirmiera şi Anacleto nu izbutiră să se înţeleagă şi după o săptămână aceasta plecase. Alison îşi imagina fără încetare tot soiul de lucruri, în după-amiaza aceea un copil ţipase undeva în vecini, aşa cum fac adesea copiii când se joacă, iar ea se temuse fără pricină că acel copil fusese lovit de o maşină, îl trimise pe Anacleto în grabă afară în stradă, şi chiar şi după ce el o asigurase că micuţii nu făceau decât să joace Fazan, ea nu reuşi să-şi înfrângă teama. Apoi, cu o zi în urmă, simţise miros de fum şi fusese convinsă că luase foc întreaga casă. Anacleto cercetase fiecare centimetru pătrat al locuinţei şi totuşi ea nu se liniştise. Orice zgomot brusc sau incident banal o făcea să plângă. Anacleto îşi muşca unghiile până la carne, iar maiorul evita cât putea de mult să dea pe-acasă.

Acum, la miezul nopţii, în vreme ce zăcea plângând în întuneric, o altă nălucă i se arătă. Se uită pe fereastră şi văzu din nou umbra unui om pe pajiştea din spatele casei soţilor Penderton. Stătea neclintit, sprijinit de un pin. Îl urmări cum traversează gazonul şi pătrunde în casă prin uşa din spate. I se năzări atunci, cu o spaimă înfiorătoare, că omul acesta, acest vagabond, era propriul ei soţ. Se furişa înăuntru, la soţia lui Weldon Penderton, chiar dacă Weldon însuşi era acasă şi lucra în cabinetul său. Se simţea atât de ultragiată că nici nu stătu să chibzuiască. Scârbită de furie, se ridică din pat şi vomită în baie. Apoi îşi aruncă mantaua peste cămaşa de noapte şi îşi puse papucii.

Nu şovăi deloc în drum spre casa soţilor Penderton. Nici nu se întrebă ce avea de gând să facă ea, care ura scenele mai mult decât orice altceva, în situaţia pe care se grăbea să o provoace. Intră în casă pe uşa principală şi închise uşa cu zgomot în urma ei. Holul era pe jumătate în

întuneric, căci numai o lampă era aprinsă în salon. Răsuflând sacadat, urcă scările. Uşa de la camera Leonorei era deschisă şi zări silueta unui om ghemuit lângă pat. Păşi înăuntru şi aprinse lampa din colţ. Soldatul clipi în lumină. Se prinse cu mâna de pervazul ferestrei şi se ridică pe jumătate din poziţia ghemuită în care se afla. Leonora se mişcă în somn, murmură şi se întoarse spre perete. Alison rămase în prag, cu faţa albă şi schimonosită de uimire. Apoi, fără o vorbă, părăsi camera.

Între timp, căpitanul Penderton auzise uşa din faţă deschizându-se şi închizându-se. Simţea că ceva nu e în ordine, dar un instinct îl avertiză să rămână la masa de lucru. Muşcă din radiera creionului şi aşteptă încordat. Nu ştia ce-ar putea să urmeze, dar fu surprins când auzi o bătaie în uşă şi înainte să poată răspunde, Alison îşi făcu apariţia în cabinet.

— Hei, ce te aduce aici la ora asta târzie? întrebă căpitanul râzând nervos.

Ea nu răspunse imediat, îşi strânse gulerul mantalei în jurul gâtului. Când în sfârşit vorbi, glasul ei suna tern, ca şi cum şocul i-ar fi curmat vibraţiile.

— Cred c-ar fi bine să mergi în camera soţiei tale, zise ea.

Acest anunţ, împreună cu stranietatea înfăţişării ei, îl ului pe căpitan peste măsură, însă chiar mai puternic decât tumultul său interior era gândul că nu trebuie să se piardă cu firea, într-o clipă, mai multe presupuneri care se băteau cap în cap îi veniră în minte căpitanului. Cuvintele ei puteau însemna doar un singur lucru – că Morris Langdon se afla în odaia Leonorei. Dar cu siguranţă nu era aşa, fiindcă nu puteau fi atât de proşti! Iar dacă era adevărat, în ce postură l-ar fi pus! Zâmbetul căpitanului era mieros şi stăpânit. Nu-şi arătă în niciun fel sentimentele de mânie, îndoială şi supărare intensă care-l tulburau.

— Vino, draga mea, spuse el pe un ton matern, n-ar trebui să rătăceşti aşa pe-aici. O să te duc acasă.

Alison îi aruncă o căutătură lungă şi pătrunzătoare. Lăsa impresia că potriveşte piesele unui puzzle din mintea ei. După un timp, spuse răspicat:

— Sper că n-ai de gând să stai aici şi să-mi spui că ştii ce se întâmplă, dar nu faci nimic în privinţa asta?

Cu încăpăţânare, căpitanul îşi păstră calmul.

— Te duc acasă, conchise. Nu eşti tu însăţi şi nu ştii despre ce vorbeşti.

Se ridică în grabă şi o prinse pe Alison de braţ. Atingerea umărului ei slab, fragil de sub stofa mantalei îi provocă o senzaţie de dezgust. O trase în mare grabă în jos, pe treptele casei şi de-a curmezişul pajiştii. Uşa de la intrare a casei ei era deschisă, dar căpitanul apăsă lung pe sonerie. După câteva clipe, Anacleto apăru în hol şi înainte să plece, căpitanul îl văzu şi pe Morris ieşind din cameră în capătul scărilor. Cu sentimente amestecate de confuzie şi uşurare, se întoarse acasă, lăsând-o pe Alison să se justifice cum voia.

În dimineaţa următoare, căpitanul Penderton nu fu surprins prea tare să afle că Alison Langdon îşi pierduse minţile. La prânz, toată unitatea ştia. (Starea ei fu caracterizată drept o „cădere nervoasă”, dar nimeni nu se lăsă indus în eroare.) Când căpitanul şi Leonora se duseră să-şi ofere serviciile, îl găsiră pe maior stând în faţa uşii închise de la odaia soţiei sale, ţinând un prosop pe braţ. Aşteptase acolo răbdător aproape toată ziua. Ochii lui de culoare deschisă erau măriţi de uimire şi îşi răsucea şi-şi zdrobea fără încetare lobul urechii. Când coborî să-i vadă pe soţii Penderton, dădu mâna cu ei într-o manieră bizar de formală şi roşi încurcat.

Cu excepţia doctorului, maiorul Langdon ţinu secret detaliile acestei tragedii, în inima lui

îngrozită. Alison nu sfâşie cearşafurile şi nici nu făcu spume la gură cum îşi imaginase el că fac nebunii. Intrând în casă în cămaşă de noapte la ora unu dimineaţa, ea spusese pur şi simplu că Leonora nu-şi înşela numai soţul – ci îl înşela de asemeni pe maior, cu un militar. Apoi îl anunţase că avea de gând să intenteze divorţ şi adăugă că deoarece nu avea niciun ban ar fi fost recunoscătoare dacă el, maiorul, i-ar fi împrumutat suma de cinci sute de dolari cu patru la sută dobândă şi cu Anacleto şi locotenentul Weincheck pe post de garanţi. Ca răspuns la întrebările lui nedumerite, îl informase că ea şi cu Anacleto aveau să pornească împreună o afacere sau aveau să-şi cumpere o barcă de pescuit crevete. Anacleto îşi luă geamantanul în cameră şi toată noaptea fu ocupat cu împachetatul sub supravegherea ei. Din când în când luau câte o pauză ca să bea ceai fierbinte şi să studieze o hartă pentru a se hotărî unde aveau să meargă. La un moment dat înaintea zorilor, se deciseră asupra oraşului Moultrieville din Carolina de Sud.

Maiorul Langdon fu profund zguduit. Rămase multă vreme într-un colţ al odăii lui Alison, privindu-i cum împachetează. Nu îndrăzni să deschidă gura. După un lung răstimp, în care toate lucrurile spuse de ea i se întipăriră adânc în minte şi fu nevoit să recunoască în sinea lui că era nebună, scoase forfecuţa ei de unghii şi cleştele pentru cărbuni din cameră. Apoi se duse jos şi se aşeză la masa din bucătărie cu o sticlă de whisky în faţă. Plânse şi îşi sorbi lacrimile sărate de pe mustaţa umedă. Nu suferea numai de dragul lui Alison, ci se simţea ruşinat, ca şi cum toată povestea asta s-ar fi răsfrânt asupra propriei sale respectabilităţi. Cu cât înghiţea mai multă băutură, cu atât nenorocirea care îl lovise i se părea mai de neînţeles. La un moment dat îşi ridică ochii spre tavan şi în bucătăria tăcută se porni să strige pe un ton implorator: – Doamne! De ce, Doamne? îşi

izbi necontenit capul de masă până ce îi ieşi un cucui pe frunte. La şase şi jumătate dimineaţa, dăduse gata mai mult de un litru de whisky. Făcu un duş, se îmbrăcă şi îi telefona doctorului lui Alison, care era colonel în corpul medical şi prieten apropiat cu maiorul. Mai târziu, încă un doctor fu chemat şi aprinseră chibrituri în faţa nasului lui Alison şi îi puseră diverse întrebări, în timpul acestei examinări, maiorul intrase în baia ei, luase prosopul din cuier şi îl atârnase pe braţ. Părea pregătit pentru orice urgenţă s-ar fi ivit şi se simţea puţin mai liniştit, înainte să plece, colonelul vorbi multă vreme, folosind des cuvântul „psihologie" şi maiorul aproba mut din cap la sfârşitul fiecărei propoziţii. Doctorul încheie prin a-l sfătui că ea ar trebui dusă la un sanatoriu cât mai repede cu putinţă.

— Dar ascultă-mă, zise maiorul neputincios. Fără cămaşă de forţă sau ceva de genul acesta. Mă înţelegi – unde să poată asculta muzică la fonograf – cu tot confortul. Ştii ce vreau să spun.

În două zile, fu ales un loc în Virginia. Datorită grabei, instituţia fu selectată mai mult din cauza preţului (era teribil de scump) decât a reputaţiei terapeutice. Alison nu făcu decât să asculte cu amărăciune când planurile i-au fost comunicate. Firește, Anacleto mergea şi el. Câteva zile mai târziu, toţi trei plecară cu trenul.

Instituţia aceasta din Virginia acorda îngrijire pacienţilor care sufereau de afecţiuni atât fizice, cât şi mentale. Iar bolile care atacă simultan trupul şi creierul sunt de un tip special. Erau câţiva domni bătrâni care se mişcau cu greutate de colo până colo într-o stare de confuzie totală şi picioarele lor greoaie trebuiau supravegheate cu atenţie. Erau câteva morfinomane şi o grămadă de tineri alcoolici bogaţi. Dar locul dispunea de o terasă drăguţă unde se servea ceaiul după-amiaza, grădinile erau bine întreţinute şi camerele mobilate

luxos; maiorul era satisfăcut şi chiar mândru că îşi putea permite.

Cu toate acestea, la început Alison se abţinu să facă vreun comentariu, într-adevăr, nu-i vorbi deloc soţului ei până se aşezară la cină în seara aceea. În mod excepţional, în seara sosirii ei urma să ia masa la parter, dar începând din dimineaţa următoare trebuia să se odihnească în pat până ce starea inimii avea să i se îmbunătăţească. Pe masa lor se găseau lumânări şi trandafiri de seră. Vesela şi faţa de masă erau de cea mai bună calitate.

Totuşi Alison părea să nu observe aceste detalii. Aşezându-se la masă, cuprinse întreaga încăpere într-o privire lungă, rătăcită. Ochii ei, întunecaţi şi inteligenţi ca întotdeauna, îi cercetară pe ocupanţii de la toate celelalte mese. Apoi, într-un final, vorbi calm şi cu o mulţumire amară:

— Dumnezeule, ce gaşcă distinsă! Maiorul Langdon n-avea să uite niciodată acea cină, fiindcă a fost ultima oară când s-a aflat împreună cu soţia lui. A doua zi dimineaţa, plecă foarte devreme şi se opri peste noapte în Pinehurst unde avea un vechi prieten de polo. Apoi, când se întoarse la unitate, îl aştepta o telegramă, în a doua noapte a şederii ei acolo, Alison avusese un atac de inimă şi murise.

În toamna aceasta, căpitanul împlinea treizeci şi cinci de ani. Deşi era relativ tânăr, în curând urma să poarte frunzele de arţar ale unui maior; iar în armată, unde promovarea e strâns legată de înaintarea în vârstă, această avansare prematură reprezenta un tribut important adus abilităţii sale. Căpitanul muncise din greu şi era un cadru militar cu o minte strălucită – în opinia multor ofiţeri, inclusiv în a căpitanului însuşi, într-o zi el avea să fie un general de rang înalt. Cu toate acestea, înfăţişarea căpitanului purta semnele surmenajului provocat de eforturile sale îndelungate. În această toamnă, mai ales în timpul ultimelor săptămâni, părea că îmbătrânise disproporţionat. Sub ochi i se formaseră cearcăne ca nişte vânătăi, iar pielea feţei

i se îngălbenise şi se acoperise de pete. Dinţii începuseră să-l supere grozav. Dentistul îi spuse că doi dintre molarii de jos trebuiau scoşi şi dantura sa necesita un canal de susţinere, dar căpitanul continua să amâne operaţia aceasta, căci simţea că nu are timp de pierdut. Chipul căpitanului era de obicei încordat şi muşchii ochiului stâng căpătaseră un tic nervos. Aceste contracţii spasmodice ale pleoapei dădeau feţei sale schimonosite o bizară expresie de paralizie.

Se afla într-o stare continuă de agitaţie înăbuşită. Preocuparea pentru soldat crescu în el ca o boală. Precum în cancer, când celulele se revoltă inexplicabil şi încep insidioasa lor înmulţire care în cele din urmă distruge corpul, şi în mintea lui gândurile despre soldat crescură peste măsură faţă de dimensiunile lor normale. Uneori, cuprins de panică, făcea un rezumat uimit al etapelor care conduseseră la această situaţie – începând cu acea cafea vărsată neglijent pe o pereche nouă de pantaloni şi continuând cu defrişarea pădurii, întâlnirea de după cursa cu Pasăre de Foc şi scurtele întâlniri pe străzile din unitate. Căpitanul nu reuşea nicicum să priceapă cum transformaseră supărarea sa în ură şi ura în această obsesie bolnăvicioasă.

O reverie ciudată pusese stăpânire pe el. Cum întotdeauna fusese extrem de ambiţios, adeseori se amuza anticipând înaintările sale în grad. Astfel, când era încă un tânăr la academia militară West Point, numele şi titlul „Colonel Weldon Penderton” aveau pentru el o sonoritate familiară şi plăcută. Iar în vara acestui an, se imaginase comandant al trupelor din regiune, plin de strălucire şi de putere. Câteodată rostise pentru sine până şi cuvintele „general maior Penderton” – şi i se părea că ar fi trebuit să se nască purtând acest titlu, atât de bine se potrivea sonoritatea lui cu numele său. Dar acum, în săptămânile din urmă, acest vis zadarnic suferise o inversare

ciudată, într-o noapte – sau mai degrabă la ora unu şi jumătate dimineaţa – stătea la biroul său, sfârşit de oboseală. Deodată, în camera tăcută, trei cuvinte îi veniră din senin pe buze: „Soldat Weldon Penderton.” Şi aceste cuvinte, din pricina asocierii pe care o generaseră, treziră în căpitan un sentiment pervers de uşurare şi satisfacţie, în loc să viseze la onoare şi ranguri, trăia acum o plăcere subtilă imaginându-se militar, în aceste fantezii se vedea pe sine tânăr, aproape geamăn cu soldatul pe care îl ura – cu un trup tânăr, suplu, căruia nici măcar uniforma ieftină de soldat obişnuit nu putea să-i ştirbească din graţie, cu păr bogat şi lucios şi ochi rotunzi, neumbriţi de studiu şi surmenare. Imaginea soldatului Williams se teşea prin toate aceste vise cu ochii deschişi. Iar fundalul pe care se petreceau toate era clădirea cazărmii: zarva glasurilor de bărbaţi tineri, trândăveala plăcută la soare, şiretlicurile iresponsabile ale camaraderiei.

Căpitanul Penderton îşi formase obiceiul de a se plimba în fiecare dimineaţă prin faţa curţii pătrate unde era cazat soldatul Williams. De regulă, îl vedea pe soldat stând singur pe aceeaşi bancă. Mergând pe trotuar, căpitanul trecea la doi iarzi de soldat şi, la apropierea lui, soldatul Williams se ridica fără tragere de inimă şi îl saluta leneş. Zilele deveneau mai scurte şi la ceasul acesta târziu de după-amiază un strop de întuneric plutea deja în aer. Pentru o scurtă perioadă după apusul soarelui o lucire ceţoasă, de culoarea lavandei se zărea în atmosferă.

Când trecea pe lângă soldat, căpitanul îl privea întotdeauna ţintă în ochi şi îşi încetinea paşii. Era conştient de faptul că soldatul nu trebuia cu niciun chip să bage de seamă că plimbările îl căutau pe el. Îi trecu chiar prin minte să se întrebe de ce soldatul nu-l evita şi nu mergea în altă parte la ceasul acesta al zilei. Comportamentul soldatului dădea acestor contacte zilnice un parfum de întâlnire sentimentală, care pe căpitan îl umplea de emoţie.

După ce îl lăsa în urmă pe soldat, era nevoit să-şi învingă pofta nebună de a se răsuci pe călcâie şi, în vreme ce îşi vedea de drum, îşi simţea inima plină de o tristeţe sălbatică, nostalgică, pe care nu o putea controla.

În casa căpitanului avură loc o serie de schimbări. Maiorul Langdon se ataşase de soţii Penderton ca un al treilea membru al familiei şi această stare de lucruri era convenabilă atât pentru căpitan, cât şi pentru Leonora. Moartea soţiei sale îl lăsă pe maior complet buimac şi neajutorat. Până şi fizic suferise o serie de schimbări. Seninătatea lui jovială îl părăsise, şi când stăteau toţi trei seara, în faţa focului, lăsa impresia că vrea să se aşeze în cele mai dezlânate şi mai incomode poziţii cu putinţă, îşi încolăcea picioarele unul după celălalt ca un contorsionist sau îşi împingea în sus umărul solid în vreme ce îşi zdrobea urechea. Gândurile şi vorbele sale se învârteau mereu în jurul lui Alison şi a acelei perioade din viaţa lui încheiate atât de brusc. Era înclinat să rostească banalităţi melancolice despre Dumnezeu, suflet, suferinţă şi moarte – subiecte a căror pomenire l-ar fi făcut, până mai deunăzi, să amuţească şi să se simtă încurcat. Leonora avea grijă de el, îi servea mese excelente şi asculta orice confesiune tristă pe care el simţea nevoia să o facă.

— Dacă s-ar întoarce Anacleto, spunea el adesea.

Căci Anacleto părăsise sanatoriul în dimineaţa de după moartea lui Alison şi de atunci nimeni nu mai auzise de el. Făcuse din nou bagajul şi pusese toate lucrurile ei în ordine. Apoi dispăruse pur şi simplu, în locul lui, Leonora angajase pentru maior pe unul dintre fraţii lui Susie, care ştia să gătească. Ani de zile maiorul îşi dorise un băiat obişnuit de culoare, care putea să-i fure din băutură sau să lase praf sub covor, dar care, pentru numele lui Dumnezeu, să nu zdrăngăne la pian şi să nu trăncănească în franţuzeşte. Fratele lui Susie era un

băiat bun; obişnuia să se joace cu un pieptene învelit în hârtie igienică, se îmbăta şi făcea nişte turte de mălai gustoase. Dar în acelaşi timp, maiorul nu simţea mulţumirea pe care o anticipase. Ducea lipsa lui Anacleto în multe feluri şi simţea faţă de el remuşcarea cea mai cumplită.

— Ştii, aveam obiceiul să-l necăjesc pe Anacleto descriindu-i ce i-aş face dacă aş putea să-l iau în armată. Poţi să-ţi închipui că ştrengarul mă credea pe cuvânt? De cele mai multe ori îl luam peste picior – dar într-un fel am avut mereu impresia că dacă s-ar fi înrolat ar fi fost cel mai bun lucru din lume pentru el.

Căpitanul se săturase de discuţia despre Alison şi Anacleto. Era păcat că micul filipinez obraznic nu se curăţase şi el în urma vreunei crize de inimă, în aceste zile, căpitanul se simţea plictisit de aproape tot ce se întâmpla în casă. Mâncărurile din sud simple şi greu de digerat pe care Leonora şi Morris le savurau lui i se păreau serbede. Bucătăria era mizerabilă şi Susie prea neglijentă pentru a asculta de ordine. Căpitanul era un cunoscător al mâncărurilor bune şi un rafinat bucătar amator. Aprecia subtila artă culinară din New Orleans şi delicata, echilibrata armonie a mâncărurilor franţuzeşti. Odinioară obişnuia adesea să se ducă la bucătărie când era singur acasă şi să-şi prepare pentru propria sa distracţie vreo delicatesă savuroasă. Felul lui preferat era file de vită a la Bearnaise. Cu toate acestea, căpitanul era un perfecţionist şi un maniac; dacă tournedos-urile erau prea făcute sau dacă sosul era fierbinte şi închegat până la ultima picătură – ducea totul afară, în curtea din dos, săpa o groapă şi le ascundea acolo. Dar acum îi pierise orice poftă de mâncare. În după-amiaza aceasta, Leonora plecase la film şi el o trimise pe Susie de-acasă. I se păruse că avea chef să gătească ceva special. Dar în mijlocul preparării unei chifteluţe îşi pierdu brusc interesul, lăsă totul aşa cum era şi ieşi din casă.

— Pot să mi-l închipui pe Anacleto veselar, zise Leonora.

— Alison a crezut mereu că aduceam subiectul în discuţie doar ca să fiu crud, zise maiorul. Dar nu era aşa. Anacleto n-ar fi fost fericit în armată, nu, dar poate ar fi ieşit un bărbat din el. Oricum, i-ar fi scos toate prostiile din cap. Dar ce vreau să spun e că, într-un fel, întotdeauna mi s-a părut groaznic ca un adult de douăzeci şi trei de ani să danseze pe muzică prin casă şi să se mânjească tot cu acuarelele, în armată ar fi scos untul din el şi s-ar fi simţit nenorocit, dar chiar şi aşa lucrul acesta mi se pare mai bun decât celălalt.

— Vrei să spui, zise căpitanul Penderton, că orice realizare obţinută cu preţul normalităţii este greşită şi nu ar trebui lăsată să aducă fericirea. Pe scurt, e mai bine, pentru că din punct de vedere moral e onorabil ca nuca să se agate de perete în loc să se cuibărească în coşul în care-i stă atât de bine?

— Zău, ai pus punctul pe i, zise maiorul. Nu eşti de acord cu mine?

— Nu, răspunse căpitanul, după o scurtă pauză. Cu o claritate înspăimântătoare, căpitanul privi deodată în sufletul său şi se văzu pe sine însuşi. Pentru prima oară nu se vedea aşa cum îl vedeau ceilalţi; în faţa ochilor îi apăru imaginea unei păpuşi strâmbe, cu un chip neplăcut şi o înfăţişare grotescă. Medita la această viziune fără compasiune. O acceptă fără să încerce să o schimbe sau să-i caute justificări. Nu sunt de acord, repetă absent.

Maiorul Langdon reflectă la această replică neaşteptată, dar nu continuă discuţia, întotdeauna îi venea greu să urmeze orice fir al gândului dincolo de expoziţiunea propriu-zisă. Clătinând din cap, se întoarse la propriile probleme, care îl frământau.

— Odată m-am trezit chiar înainte de a se lumina de ziuă, zise el. Am văzut lampa aprinsă în odaia ei şi am intrat. Şi acolo l-am găsit pe

Anacleto stând pe marginea patului şi amândoi se uitau în jos şi se prosteau cu ceva.

Şi ce făceau oare? Maiorul îşi apăsă degetele boante pe ochi şi clătină iarăşi din cap. Ah, da. Lăsau să cadă nişte chestii mici într-un vas cu apă. Un fel de prostioare japoneze pe care Anacleto le cumpărase de la magazinul cu zece cenţi – aceste particule mici se deschideau în apă ca nişte flori. Iar ei stăteau pur şi simplu acolo la patru dimineaţa jucându-se cu chestiile alea. M-am înfuriat pe loc şi când m-am împiedicat de papucii lui Alison de lângă pat, mi-am ieşit din fire şi le-am tras un şut încât au zburat în partea cealaltă a camerei. Alison a fost scârbită de mine, rece ca gheaţa zile întregi. Iar Anacleto a pus sare în vasul cu zahăr înainte de a-mi aduce cafeaua. A fost trist. Probabil că ea a suferit mult în nopţile acelea. – Domnul îţi dă şi apoi îţi ia înapoi, zise Leonora, ale cărei intenţii erau mai bune decât cunoştinţele sale din Sfânta Scriptură.

Leonora însăşi se schimbase întru câtva în decursul ultimelor săptămâni. Se apropia de faza maturităţii ei depline, în acest scurt răstimp, trupul ei părea să fi pierdut ceva din musculatura lui viguroasă. Chipul i se lăţise, iar expresia ei atunci când se odihnea era una de blândeţe leneşă. Arăta ca o femeie care are câţiva copii sănătoşi şi care aşteaptă cu toată . nădejdea încă unul, în circa opt luni. Avea încă un ten catifelat, sănătos şi cu toate că lua treptat în greutate nu se vedea încă nici un semn de moliciune a cărnii. Fusese înspăimântată de moartea soţiei amantului ei. Priveliştea corpului neînsufleţit din coşciug o fascinase atât de tare, că timp de câteva zile după înmormântare vorbise într-o şoaptă înfiorată, chiar şi când comanda alimente. II trata pe maior cu un soi de blândeţe absentă şi îi repeta toate întâmplările fericite cu Alison pe care şi le aducea aminte.

— Apropo, interveni căpitanul pe neaşteptate, nu mă pot opri să mă gândesc la noaptea aceea –

când a venit aici. Ce ţi-a zis în cameră, Leonora?

— Ţi-am spus că nici măcar n-am ştiut că venise. Nu m-a trezit.

Dar în privinţa acestui subiect, căpitanul Penderton era tot nemulţumit. Cu cât îşi amintea mai mult scena din cabinet, cu atât mai stranie şi mai fascinantă i se arăta. Nu se îndoia că Leonora spunea adevărul, pentru că ori de câte ori mintea toată lumea îşi dădea seama imediat. Dar ce voise Alison să spună şi de ce, atunci când se întorsese acasă, el nu urcase să cerceteze cu ochii lui? Simţea că ştia răspunsul undeva în subconştientul neguros al minţii sale. Dar cu cât se gândea mai mult la problema asta, cu atât mai puternică îi era tulburarea.

— Îmi amintesc de o întâmplare când am fost într-adevăr surprinsă, zise Leonora, ţinându-şi mâinile ei roz, de şcolăriţă, în faţa focului. S-a petrecut atunci când am mers cu toţii cu maşina în Carolina de Nord, în după-amiaza când am mâncat potârnichile acelea bune în casa prietenului tău, Morris. Alison, Anacleto şi cu mine mergeam pe drumul de ţară, când un băieţaş trecu pe lângă noi ducându-şi de căpăstru calul de plug – semăna cu un catâr. Dar lui Alison i-a plăcut bătrâna mârţoagă şi a hotărât brusc că vrea s-o încalece. Aşa că se împrieteni cu micuţul Tarheel, după care se urcă pe un gard de ţăruşi şi se aburcă pe spinarea calului – fără şa şi în rochie, închipuieşte-ţi! Presupun că mârţoaga aia nu mai fusese încălecată de ani de zile şi îndată ce ea i se urcă în spate, nu făcu decât să se aplece şi începu să o învârtă. Iar eu mi-am zis, gata, Alison Langdon şi-a găsit sfârşitul, şi am închis ochii. Dar l-a potolit îndată şi au început să străbată la trap câmpul de parcă absolut nimic nu s-ar fi întâmplat. Tu n-ai fi putut s-o faci niciodată, Weldon. Şi Anacleto alerga de colo până colo ca o gaiţă beată. Dumnezeule, ce distracţie – niciodată n-am mai fost atât de uimită!

Căpitanul Penderton căscă, nu pentru că i-ar fi fost somn, ci pentru că aluzia Leonorei la felul lui de a călări îl iritase şi voia să fie bădăran, între ei doi avuseseră loc nişte scene aprinse în legătură cu Pasăre de Foc.

După goana aceea aprigă şi nebună calul nu mai fusese niciodată la fel şi Leonora îl acuza vehement pe soţul ei. Totuşi evenimentele din ultimele două săptămâni diminuară puţin tensiunea dintre ei şi căpitanul nădăjduia că ea avea să dea totul uitării cât mai repede.

Maiorul Langdon încheie discuţia specială din această seară cu unul dintre aforismele lui preferate:

— Numai două lucruri contează pentru mine acum – să fiu un animal bun şi să-mi slujesc ţara. Un trup sănătos şi patriotism.

În momentul de faţă, casa căpitanului Penderton nu era locul ideal pentru o persoană trecând printr-o criză acută de ordin sufletesc. Altădată, căpitanul ar fi găsit ridicole lamentaţiile maiorului Langdon. Însă acum, în casă domnea atmosfera morţii. I se părea că nu numai Alison murise, ci şi că, într-un mod misterios, viaţa fiecăruia dintre ei trei se încheiase. Vechea temere că Leonora ar putea să divorţeze de el şi să plece cu maiorul Langdon nu-l mai neliniştea. Orice înclinaţie pe care o avusese vreodată spre maior părea acum doar o dorinţă slabă în comparaţie cu simţămintele pe care le nutrea pentru soldat.

Casa însăşi îl agasa din cale-afară pe căpitan, în aceste zile. Locuinţa lor era mobilată cum se nimerise, în sufragerie se aflau tradiţionala sofa acoperită cu pânză de bumbac cu motive florale, câteva fotolii, o carpetă de un roşu ţipător şi un birou de scris foarte vechi, încăperea avea un aer de eleganţă pe care căpitanul nu putea să-l sufere. Perdelele din dantelă păreau ieftine şi mai degrabă prăfuite, iar pe poliţa căminului se găsea o colecţie eterogenă de ornamente şi zorzoane – o procesiune

de elefanţi din imitaţie de fildeş, o pereche de sfeşnice frumoase din fier forjat, o statuetă pictată reprezentând un negrişor rânjind deasupra unei felii de pepene roşu şi un vas mexican de sticlă albastră în care Leonora adunase cărţile vechi de vizită. Toată mobila era uşor şubredă de la prea multe mutări şi impresia feminină, de neorânduială pe care încăperea în ansamblul ei o răspândea îl exaspera atât de tare pe căpitan, încât se străduia să stea departe de ea cât mai mult cu putinţă. Cu o dorinţă secretă şi adâncă, se gândea la cazarmă, închipuindu-şi paturile de campanie simple, aliniate într-un şir, podelele goale şi ferestrele despuiate de perdele. Lângă unul dintre pereţii acestei camere imaginare, modeste şi austere, se afla dintr-un anumit motiv o veche ladă gravată, cu lanţuri de alamă, în timpul lungilor sale plimbări târziu după-amiaza, căpitanul Penderton, cu simţurile la pândă, se afla într-o stare vecină cu delirul. Simţea că pluteşte în derivă, lipsit de orice forţă omenească, şi purta cu el imaginea gânditoare a tânărului soldat, în felul în care o vrăjitoare ar strânge la piept o amuletă vicleană. De-a lungul acestei perioade, era încercat de o vulnerabilitate ciudată. Deşi se simţea izolat de toate celelalte persoane, lucrurile pe care le vedea în timpul acestor plimbări căpătau în ochii lui o importanţă exagerată. Toate lucrurile cu care venea în contact, chiar şi cele mai banale obiecte, păreau să aibă o legătură misterioasă cu propriul său destin. Dacă, de pildă, se întâmpla să observe o vrabie în şanţ, putea să rămână privind-o minute în şir, absorbit cu totul de această privelişte obişnuită. Pentru moment, îşi pierduse facultatea primitivă care clasifică instinctiv diversele impresii senzoriale în concordanţă cu valorile lor relative, într-o după-amiază văzu un camion de marfă lovind un automobil. Dar acest sângeros accident nu îl impresiona mai puternic decât apariţia, câteva

minute mai târziu, a unui petic de ziar fluturând în aer.

De multă vreme încetase să pună pe seama urii simţămintele sale pentru soldatul Williams. De asemeni, nu mai încerca să găsească justificări pentru emoţia care pusese atât de tare stăpânire pe el. Nu se gândea la soldat nici cu dragoste, nici cu ură; era conştient doar de dorinţa arzătoare de a rupe bariera dintre ei. Când îl zărea de departe odihnindu-se în faţa cazărmii, îi venea să strige la el sau să-i dea o lovitură cu pumnul ca să-l facă să reacţioneze într-un fel la violenţă. Se împlineau acum aproape doi ani de când îl văzuse prima oară pe soldat. Trecuse mai mult de o lună de când îi fusese trimis pentru a-i defrişa pădurea. Şi în tot acest timp de-abia schimbaseră între ei câteva zeci de cuvinte.

În după-amiaza zilei de 12 noiembrie, căpitanul Penderton ieşi ca de obicei la plimbare. Avusese o zi obositoare. De dimineaţă, în sala de clasă, în vreme ce stătea în faţa tablei explicând o problemă tactică, suferise un atac inexplicabil de amnezie, în mijlocul unei propoziţii, mintea i se goli. Nu numai că uită cu desăvârşire fiecare cuvânt din restul lecţiei, dar până şi chipurile studenţilor din clasă îi părură străine. În mintea sa putea să-l vadă foarte limpede pe soldatul Williams – şi nimic mai mult. Câteva clipe rămase înmărmurit cu bucata de cretă în mână. Apoi avu prezenţa de spirit de a da liber studenţilor. Din fericire, cursul era pe sfârşite când se produse lapsusul. Căpitanul păşea cu trupul foarte înţepenit de-a lungul unuia dintre trotuarele care duceau spre curtea pătrată, în după-amiaza aceasta vremea era neobişnuită. Pe cer se zăreau nori posomoriţi de furtună, dar în fund, aproape de linia orizontului, era încă senin şi soarele răspândea o lumină blinda. Căpitanul îşi legăna braţele de parcă nu ar fi vrut să se îndoaie din coate şi îşi ţinea privirea aţintită asupra

manşetelor pantalonilor săi militărești şi a pantofilor înguşti, bine lustruiţi, îşi ridică ochii doar când ajunse la banca unde şedea soldatul Williams şi după ce îl privi ţintă câteva clipe se apropie de el. Cu mişcări leneşe, soldatul se ridică în poziţie de drepţi. – Soldat Williams, zise căpitanul. Soldatul aşteptă, însă căpitanul nu vorbi mai departe. Avusese de gând să-l mustre pentru încălcarea regulamentului privind uniforma, în timp ce se apropia, i se păruse că soldatul Williams nu-şi încheiase mantaua cum se cuvine. La prima vedere, soldatul arăta întotdeauna de parcă ar fi fost echipat numai pe jumătate sau ar fi omis vreo parte obligatorie din îmbrăcămintea sa. Dar când se aflară faţă în faţă, căpitanul Penderton îşi dădu seama că nu era nimic de criticat. Impresia de ţinută neglijentă se datora de fapt trupului însuşi al soldatului şi nu vreunei încălcări anume a regulilor militare. Căpitanul rămase din nou mut şi fără aer în faţa tânărului bărbat, în inima lui dădu drumul unei tirade sălbatice de blesteme, vorbe de iubire, implorări şi injurii. Dar în final se răsuci pe călcâie, nu spuse nimic şi se îndepărtă.

Ploaia care ameninţa să cadă îşi ţinu zăgazurile până ce căpitanul Penderton ajunse aproape de casă. Nu era o ploaie de iarnă lungă şi mocnită – se prăvălea cu vehemenţa zgomotoasă a unei furtuni de vară. Căpitanul se afla la douăzeci de iarzi de casă când primii stropi îl udară. Cu un sprint scurt, ar fi putut ajunge uşor la adăpost. Dar paşii săi greoi nu se grăbiră nici când torentul dezlănţuit, rece ca gheaţa, îi pătrunse la os. Când deschise uşa de la intrare, îi luceau ochii şi tremura.

Soldatul Williams intră în cazarmă când simţi în aer mirosul ploii. Rămase în camera de zi până la cină şi apoi, în mijlocul exuberanţei gălăgioase din sala de mese, luă în tihnă o masă copioasă. După aceea scoase din dulapul său un săculeţ de pânză cu mai multe feluri de bomboane de un penny. Tot mestecând o bomboană din cereale, făcu o vizită la

latrină cu gândul de a se lua la bătaie cu cineva, în momentul când apăru, un singur closet era liber şi în faţa lui un soldat tocmai se descheia la pantaloni, însă chiar în clipa în care omul se pregătea să se aşeze, soldatul Williams îl împinse cu brutalitate şi încercă să-l dea la o parte. Un mic grup se strânse în jurul celor doi soldaţi care se încăieraseră, încă de la început, soldatul Williams se dovedi mai bun, căci era rapid şi puternic deopotrivă, în timp ce se lupta, chipul lui nu exprima nici efort şi nici mânie; trăsăturile îi rămâneau pasive şi doar sudoarea de pe frunte şi expresia oarbă a ochilor arătau efectele încordării sale. Soldatul Williams îl aduse pe adversarul său într-o stare de neputinţă şi lupta era aproape câştigată când dintr-odată renunţă. Păru să-şi piardă complet interesul şi nici măcar nu se sinchisi să se apere. Fu bătut măr şi capul îi fu izbit cu răutate de pardoseala de ciment. La sfârşit, se ridică ameţit în picioare şi părăsi latrina, fără să fi folosit closetul.

Aceasta nu era prima bătaie provocată de soldatul Williams. În timpul ultimelor două săptămâni, rămase în cazarmă noapte de noapte, fiind o adevărată pacoste pentru ceilalţi soldaţi. Aceasta era o nouă faţetă a personalităţii sale, pe care colegii de cazarmă nu o bănuiseră. Ore în şir stătea într-o tăcere amorţită şi apoi, brusc, adresa cuiva vreo jignire nejustificată. Nu se mai plimba prin pădure în timpul său liber şi noaptea dormea prost, deranjându-i pe ceilalţi cu murmurele provocate de coşmaruri. Cu toate acestea, nimeni nu lua în seamă ciudăţeniile lui. În cazarmă se întâlneau comportamente mult mai ciudate decât acesta. Un caporal bătrân îi scria în fiecare noapte o scrisoare lui Shirley Temple, făcând din ea un fel de jurnal al tuturor faptelor lui de peste zi, şi o punea la poştă a doua zi dimineaţa, înainte de micul dejun. Un alt bărbat, care avea zece ani de muncă în spate, sări pe fereastră de la etajul trei

fiindcă un prieten nu voise să-i împrumute cinci cenţi pentru bere. Un bucătar din aceeaşi divizie era bântuit de ideea fixă că avea cancer la limbă, o fixaţie pe care nicio dezminţire medicală nu putea să i-o risipească. Se studia în faţa oglinzii cu limba scoasă atât de tare că putea să-şi vadă papilele gustative şi se înfometa până la vlăguire.

După bătaie, soldatul Williams se duse în dormitor şi se întinse pe pat. Vârî săculeţul cu bomboane sub pernă şi rămase cu ochii ţintă în tavan. Afară ploaia se mai potolise şi acum era noapte. Câteva reverii leneşe colorară mintea soldatului Williams. Se gândi la căpitan, dar prin faţa ochilor nu-i trecură decât câteva imagini care nu aveau niciun înţeles. Pentru acest tânăr soldat din sud, ofiţerii aparţineau aceleiaşi categorii vagi ca şi negrii – ocupau un loc în viaţa lui, dar nu îi considera nişte fiinţe umane, îl accepta pe căpitan la fel de resemnat cum accepta vremea sau fenomenele naturii. Purtarea căpitanului poate că era ciudată, dar nu-i trecea prin cap că ar fi putut avea vreo legătură cu el. Şi nici nu simţea nevoia să se gândească la ea, nu mai mult decât s-ar fi gândit la vreo furtună sau la ofilirea unei flori.

Nu se mai apropiase de locuinţa căpitanului Penderton din noaptea în care lampa fusese aprinsă şi o văzuse pe femeia întunecată uitându-se la el din pragul uşii. În acel moment, o spaimă uriaşă îl cuprinsese – dar teroarea aceasta fusese mai mult fizică decât mentală, mai mult inconştientă decât înţeleasă. După ce auzise uşa de la intrare închizându-se, se uitase prudent afară şi văzuse că drumul era liber. O dată aflat în siguranţă, în pădure, alergase disperat, fără zgomot, deşi nu-şi dădea seama exact de ce se temea.

Dar amintirea soţiei căpitanului nu-i dădea pace. O visa pe Doamnă în fiecare noapte. Odată, la puţin timp după încorporare, se otrăvise cu ptomaină şi fusese internat. Gândul la boala cumplită a femeilor îl făcea să se înfioare ori de

câte ori infirmierele se apropiau de el şi mai degrabă răbda de durere ore întregi decât să le ceară vreun serviciu. Dar o atinsese pe Doamnă şi nu-i mai era frică de boala aceasta, în fiecare zi îi ţesăla şi înşeua calul şi o privea îndepărtându-se călare. Dimineaţa devreme aerul de iarnă era aspru şi rece, iar soţia căpitanului apărea la grajduri îmbujorată şi veselă, întotdeauna avea o glumă sau o vorbă bună pentru soldatul Williams, dar el nu o privea niciodată în ochi şi nu-i răspundea la amabilităţi.

Când se gândea la ea, nu o vedea niciodată la grajduri sau alergând călare prin aerul proaspăt. Pentru el, ea se afla întotdeauna în odaia în care o privise noaptea atât de fermecat.

Amintirea acestor ceasuri era deosebit de senzuală. Era covorul gros de sub tălpile sale, pătura de mătase, mirosul uşor de parfum. Era căldura moale, voluptuoasă a cărnii de femeie, întunecimea tăcută – blândeţea străină din inima lui şi puterea încordată a trupului în vreme ce stătea pe vine acolo, lângă ea. Odată ce cunoscuse toate acestea, nu putea să le uite; în el luase naştere o dorinţă întunecată, narcotică, a cărei împlinire era la fel de sigură ca şi moartea.

La miezul nopţii, ploaia încetă. Luminile din cazarmă se stinseseră de mult. Soldatul Williams nu se dezbrăcase şi, când ploaia se opri, îşi puse pantofii de tenis şi se duse afară, în drum spre locuinţa căpitanului o luă pe ruta obişnuită, înconjurând pădurea care împrejmuia unitatea. Dar în noaptea aceasta luna nu se zărea şi soldatul mergea mult mai repede decât de obicei. La un moment dat se rătăci şi când, în cele din urmă, ajunse la casa căpitanului, se petrecu un mic incident, în întuneric se împiedică de ceva care la început i se păru o groapă adâncă. Pentru a vedea unde se află, aprinse câteva beţe de chibrit şi îşi dădu seama că alunecase într-o gaură săpată de curând. Casa era cufundată în întuneric şi soldatul,

care acum era zgâriat, plin de noroi şi gâfâia, aşteptă câteva clipe înainte să intre, în total venise de şase ori până acum, iar aceasta avea să fie a şaptea şi ultima oară.

Căpitanul Penderton stătea la fereastra dormitorului său ce dădea în spatele casei. Luase trei capsule, dar tot nu putea să doarmă. Era uşor ameţit de brandy şi puţin drogat – dar numai atât. Căpitanul, care era deosebit de sensibil la lux şi pretenţios cu hainele pe care le îmbrăca, purta numai cele mai grosolane articole de dormit. Avea acum pe el un halat aspru de lână neagră care arăta de parcă ar fi fost cumpărat de la o matroană de închisoare, rămasă văduvă de curând. Pijamalele lui erau dintr-o stofă cenuşie, ţeapănă cum e canavaua. Era desculţ, deşi duşumeaua era acum rece.

Căpitanul asculta freamătul pinilor bătuţi de vânt, când văzu afară în noapte pâlpâitul slab al unei flăcări. Luminiţa fu stinsă imediat de vânt, dar în acea clipă, căpitanul zărise un chip. Iar chipul acela, luminat de flacără şi aflat în întuneric, îl făcu să-şi ţină respiraţia. Privi şi reuşi să recunoască vag silueta care traversa pajiştea. Căpitanul se prinse de reverul halatului şi îşi apăsă mâna pe piept, închise ochii şi aşteptă.

La început, niciun sunet nu răzbătu până la el. Pe urmă, izbuti mai degrabă să simtă decât să audă paşii prudenţi de pe scări. Uşa de la odaia căpitanului era întredeschisă şi prin crăpătură văzu o siluetă întunecată. Şopti ceva, dar glasul îi fu atât de şuierător şi scăzut, că sună ca vântul de afară.

Căpitanul Penderton aşteptă, închizând din nou ochii, rămase acolo, clipe în şir de încordare chinuită. Apoi ieşi în hol şi văzu conturat în dreptul ferestrei cenuşii a camerei soţiei sale pe cel pe care îl căuta. Mai târziu, căpitanul avea să-şi spună că în clipa aceea înţelesese tot. De fapt, într-un moment în care un şoc uriaş, dar necunoscut este aşteptat, mintea se pregăteşte instinctiv

abandonând momentan facultatea surprizei. În acea clipă vulnerabilă, un caleidoscop de posibilităţi pe jumătate ghicite se proiectează şi atunci când dezastrul prinde formă, apare senzaţia că ai înţeles totul dinainte pe o cale supranaturală. Căpitanul îşi scoase pistolul din sertarul noptierei, traversă holul şi aprinse lumina în camera soţiei sale. Când făcu lucrul acesta, anumite fragmente de amintire – o umbră la fereastră, un sunet în noapte – îl năpădiră. Îşi spuse că ştia tot. Dar ce anume ştia n-ar fi putut să spună răspicat. Era doar sigur că acesta era sfârşitul. Soldatul nu avu timp să se ridice din poziţia ghemuită în care stătea. Clipi în lumină şi pe chipul său nu se zări teamă; expresia sa era de supărare uluită, ca şi când ar fi fost deranjat într-un mod de neiertat. Căpitanul era un bun ţintaş şi cu toate că trase de două ori, doar o singură gaură sângerândă rămase în pieptul soldatului.

Focurile de armă o treziră pe Leonora şi ea se ridică în pat în capul oaselor. Totuşi era trează doar pe jumătate şi se uita cu ochii mari de jur-împrejur ca şi cum ar fi fost martoră la vreo scenă dintr-o piesă, o tragedie îngrozitoare, dar pe care nu trebuia să o creadă. Aproape imediat, maiorul Langdon bătu la uşa din dos şi apoi urcă în grabă scările în papuci şi cămaşă de noapte. Căpitanul se prăbuşise lângă perete, în halatul său bizar, aspru, semăna cu un călugăr distrus, căzut în păcat. Chiar şi în moarte, trupul soldatului răspândea aceeaşi linişte caldă, de animal. Chipul său serios era neschimbat şi mâinile arse de soare erau întoarse cu palmele în sus pe covor, de parcă ar fi dormit.

Sfârşit

CUPRINS

Despre autor
PARTEA ÎNTÂI
PARTEA A DOUA
PARTEA A TREIA
PARTEA A PATRA

Table of Contents

Despre autor 3
PARTEA ÎNTÂI 6
PARTEA A DOUA 22
PARTEA A TREIA 52
PARTEA A PATRA 84